

Tường Lân Uy Phượng

Contents

Tường Lân Uy Phượng	1
1. Chương 1-1: Tiết Từ	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	8
4. Chương 3	14
5. Chương 4	19
6. Chương 5	23
7. Chương 6	30
8. Chương 7	35
9. Chương 8	41
10. Chương 9	47
11. Chương 10	53
12. Chương 11: Vĩ Thanh	59

Tường Lân Uy Phượng

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, huyền huyền, ôn nhu công x nữ vương thụ, 1 x 1, HEEdit : Lai Khứ Mọi chuyện đều tại kỳ lân chết tiệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-lan-uy-phuong>

1. Chương 1-1: Tiết Từ

Lưu ý: Phượng Hoàng = Tên em thụ

phượng hoàng: tên gọi chung của loài PH thụ

Người nào cũng biết, trên đỉnh Đổ Trọng Bảo nghìn năm qua chỉ có duy nhất thất linh phượng hoàng ở.

Ai cũng biết, cái tên thất linh phượng hoàng này cơ bản là phi thường tùy hứng nghe nói hẳn cùng một kì lân phi thường sung hẳn là hảo hữu, nhưng sau này kì lân này cũng không có tăm hơi.

Nghe nói..... Đây đều là do bị phượng hoàng tùy hứng này huyền não đến chịu không nổi.

Lại nghe nói, từ sau khi kỳ lân hảo hữu của phượng hoàng không thấy, tính tình phượng hoàng lại càng thêm kém- đương nhiên, những này tin tức nho nhỏ này chưa từng có ai dám ở trước mặt phượng hoàng nhắc tới.

Cơ Lăng là thiệp thân người hầu của Phượng Hoàng mang về một con tiểu phượng điểu,. Nhìn Phượng Hoàng trước mắt ngồi ở trên lông sói đen tuyền, nhảm chán buồn ngủ, trong nội tâm Cơ Lăng luôn âm

thầm cảm thấy: trong tộc phượng hoàng cũng coi như là lớp lớp mỹ nhân xuất hiện nhưng mỹ mạo Phượng Hoàng này mới thật sự là tuyệt đỉnh.

Đang lúc Phượng Hoàng nhắm mắt lại giống như muốn ngủ, hần đột nhiên mở to mắt, thân hình nhoáng một cái, biến mất trước mắt Cơ Lăng.

Phải a, một tiếng gào thét của phượng điểu làm Cơ Lăng hướng ra phía cửa của Phượng Hoàng.

Quả nhiên, trong nội điện, hỏa trì để phượng hoàng dục hỏa trùng sinh < sống="" lại="" trong="" lửa="" >, Phượng Hoàng nhíu mày chăm chăm vào con phượng điểu đáng nhẽ không thể nào sống lại kia, Tiểu Phượng điểu hồn phách đều muốn nhanh tiêu tán.

Cơ Lăng nhìn Tiểu Phượng điểu, cũng nhíu nhíu mày đó là con tiểu phượng điểu không ai nghĩ có thể sống lại được a?

Mỗi khi có một phượng hoàng chết đi, phượng hoàng treo ở trên đỉnh hỏa trì sẽ tự động phát ra một tiếng gào thét của phượng điểu. Mỗi khi phượng điểu sống lại, đều cần lực lượng Phượng Hoàng tới dẫn đón, đem phượng hoàng tái sinh mang về đỉnh Đổ Trọng Bảo.

Chính là lúc này đây.....

Cơ Lăng nhìn Phượng Hoàng trước mắt hai tay ôm ngực, vẻ mặt cười xấu xa, trong lòng vụng trộm xem thường Phượng Hoàng hiện tại khẳng định không có chủ ý tốt lành.

“ Cơ Lăng, đi, tìm một con đồng phượng đến.”

“ ôi chao? Phượng hoàng, ngài chẳng lẽ là muốn.....”

Cơ Lăng vẫy vẫy cánh, kinh ngạc nhìn về phía phượng hoàng.

Cửu chuyển mỵ thuật hoàn hồn đại pháp, là biện pháp duy nhất có thể làm cho phượng hoàng không cách nào sống lại sống sót, vốn là chuyên vi bị phong ấn < chuyện="" bị="" cấm="" > mà không còn cách nào mới sử dụng hương pháp này, Đồng phượng là một loại chim giống phượng hoàng, như phượng hoàng nhưng lại không phải là phượng hoàng, chuẩn xác, Đồng phượng thật ra là sủng vật của Phượng Hoàng, Đồng phượng muốn tu luyện ra hình người, chỉ có thể cùng yêu quái bình thường đồng dạng, trải qua gian khổ tu luyện dài đằng dặc, mà phượng hoàng thì khác, rất may mắn, chỉ cần trưởng thành, có thể hóa ra hình người, chỉ tu luyện một đường, so với loài chim bình thường nhanh hơn rất nhiều

Tiểu phượng hoàng không có thân thể, muốn hoàn hồn, tất nhiên chỉ có mỵ thuật Đồng phượng, từ nay về sau tu luyện chi đồ cũng yêu quái bình thường giống nhau

Dùng loại phương pháp này để phượng hoàng sống lại chỉ có một vấn đề, chính là người làm phép, nhất định phải được lịch cửu chuyển chi kiếp, chín lần luân hồi làm người, thẳng đến thế thứ mười, mới có thể hồi phục phượng thân, đương nhiên, đây là chỉ phượng hoàng bình thường. Dùng năng lực Phượng Hoàng, hoàn toàn có thể ngạnh kháng chín lần luân hồi, bất quá như vậy, cũng nhất định hao tổn nguyên thần rất lớn, ít nhất phải nghỉ ngơi trên trăm năm, mới có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Người ta phải chết, thế nhưng hần lại càng muốn người ta sống- Phượng Hoàng quả nhiên không có chủ ý nào hay! Cơ Lăng trong lòng oán thầm.

“ đi thôi. “

Phượng Hoàng nâng lên lông mày, một đôi mắt phượng ẩn ẩn lộ ra hoàng giả uy nghiêm, không cần nhiều lời, cũng không cần phải có ngữ khí cỡ nào nghiêm khắc, chỉ một động tác này, đã làm cho Cơ Lăng le lưỡi, không muốn cũng phải xoay người bay ra ngoài điện.

Phượng Hoàng muốn làm như thế nào liền làm như thế đó, vạn năm trước kì lân cũng không làm hần đổi ý, tiểu phượng hoàng như Cơ Lăng thì tính cái gì.

Ai, khi nào mới xuất hiện một người chế trụ được Phượng Hoàng tùy tính a.

2. Chương 1-2

Nhìn đại diện trước mặt toàn thân đều sáng lên, Lý lão tài hưng phấn muốn run lên.

Đây là chim? Quả thực so với quan huyện Đại lão gia còn muốn uy phong thần khí hơn, Lý lão tài đối với đại diện thật muốn quý xuống cứng bái xúc động.

“ phát..... Phát..... Thật sự phát.....”

Lý lão tài thì thào tự nói, giống như trước mặt đã chất đồng một đồng lớn vàng bạc, bất tri bất giác tiện vũ tay dậm chân (khoa chân múa tay) đứng dậy, đại diện này, ít nhất giá trị cũng hai, ba trăm lượng bạc.

Không cần phải nói, đại diện xinh đẹp này chính là thất linh phượng hoàng Cơ Thuấn trái tính trái nết kia.

Hắn a, bị một kẻ sơn dã tiêu phu dùng một lượng bạc giá bán cho Lý lão tài kia — muốn hỏi hắn như thế nào lại có cái kết cục này?

Tất cả chuyện này, còn phải trách Cơ Thuấn quá mức tự phụ, không có ghi nhớ đặc điểm của cửu chuyển chi kiếp của mượn thể hoàn hồn đại pháp, kết quả, tại kiếp thời gian thứ chín, trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, hắn nhất thời đã quên đó là ảo ảnh cửu chuyển chi kiếp tạo ra, lập tức tâm thần thất thủ, rơi vào luân hồi.

Cơ Thuấn lúc ấy là tức mà không thể la lên, tức giận đến liều mạng, mấy ngàn năm đạo hạnh, mới miễn cưỡng bảo vệ được phượng thân, nhưng bởi vậy pháp lực tổn hao nhiều, vô lực ngăn cản lực lượng cửu chuyển chi kiếp, từ đỉnh Đồi Trọng Bảo rớt cái tạch xuống một ngọn núi tầm thường ở nhân gian.

Đều nói phượng hoàng đậu vào cây ngô đồng, cơ mà Cơ Thuấn ở trên đỉnh núi bay suốt bảy ngày bảy đêm, lại đều không tìm được đến nửa cây ngô đồng, thậm chí cả loại giống ngô cũng còn chả có. Vì không muốn thành con phượng hoàng đầu tiên bị đem chôn vì mệt chết, hắn tìm một cái cây coi như thuận mắt, chấp nhận rơi xuống.

[Trời ơi em ngu dữ vậy. Đã rớt xuống rầu thì cây gì chả được]

Không nghĩ tới, hắn đang ngủ đắc ý thì cái cây này lại đột nhiên lay động, hắn nhất thời không chú ý, rõ ràng không có nhánh cây quấn chặt, sao cái đầu lại chúi xuống a, không đợi hắn triển khai cánh bay thoát, đã bị cái gì đó đâm đến hôn mê bất tỉnh.

Về sau, hắn rơi vào tay kẻ tiêu phu đồn củi kia, bị bán cho người trước mặt này.

Rơi xuống tay một kẻ tham tài hèn mọn, Cơ Thuấn tất nhiên hận không thể lập tức vỗ cánh bay cao ra ngoài, bay càng xa càng tốt. Nhưng bây giờ pháp lực đều đều không có, cánh cũng mở không được, đành nói là Phượng Vũ Cửu Thiên < chắc,=” chắc=” là=” pháp=” lực=” của=” em,=” đùng=” ai=” nhằm=” với=” pm=” nhé=”>, chính là thư thư gân cốt cũng không thể, chỉ có thể tạm thời nhịn cơn tức này, đợi tại ***g chim, nhắm mắt dưỡng thần, tranh thủ nhanh chóng khôi phục.

Liên tiếp qua hơn nửa tháng, pháp lực của hắn một điểm cũng không khôi phục, tính tình càng ngày càng táo bạo, chính là hắn lại yêu quý vũ mao (lông chim), không chịu đi đụng vào ***g chim, e sợ tổn hại mỹ mạo của mình, khí tức trong lòng, cơ hồ muốn tức cho bệnh đến.

Lý lão tài đưa tới thực vật cùng nước trong, hắn liếc cũng không liếc, loại đồ vật này, há lại để phượng hoàng ăn. Lý lão tài gặp đại diện rõ ràng không ăn không uống, ban đầu còn lo lắng nó chết đói, kết quả hơn nửa tháng, đại diện vẫn sống hảo hảo, chỉ là thần khí không bằng trước kia. Hắn sợ đại diện thật sự tuyệt thực mà chết, vội vàng ra ngoài tìm người mua, cuối cùng, hắn đã định kẻ mua là Ngô công tử ở phố đông.

Ngô công tử này, phụ thân là đại thương nhân nổi danh trong kinh thành, trong nhà thê thê thiếp thiếp một đoàn, sinh cho hắn hơn mười, hai mươi nữ nhi, thẳng đến bốn mươi tuổi, mới được một nhi tử bảo bối là Ngô công tử, tự nhiên là ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ ngã, này Ngô công tử được sủng như vậy a, Ngô công tử vừa được mười sáu tuổi, không thèm học hành gì, ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc đầy đủ mọi thứ. Về sau, trên đường cùng một quan gia công tử tranh giành tình nhân, đem người ta cho đánh vỡ đầu, Ngô đại thương nhân tìm một số tiền thật lớn, mới hòa giải được chuyện này.

Trải qua lần giáo huấn này, Ngô đại tướng nhân rút kinh nghiệm xương máu, quyết định đem đứa con tống xuất kinh thành phần hoa, đi vào huyện Kỳ Sơn chất phác, kính xin bốn lão tiên sinh rất có danh vọng, giáo đứa con đọc sách ghi vắn, trông cậy vào tương lai đứa con có thể lấy một cái công danh, cũng coi như trở nên nổi bật. Chính là Ngô công tử đã lớn quá như vậy, tính tình đã sớm định rồi, đâu đủ an phận mà ngồi đọc sách, đến Kỳ Sơn huyện, tuy không bằng kinh thành náo nhiệt phần hoa, chính là trên núi các loại dị thú hiếm quý rất nhiều, Ngô công tử lại mê mẩn thu thập chim chóc xinh đẹp, chỉ cần đủ xinh đẹp đủ hiếm thấy, bao nhiêu tiền hẵn cũng không quan tâm.

Lý lão tài lúc này hướng đến nhà Ngô công tử, hẩn nhắc ***g chim đi, vui mừng phát điên hướng Ngô gia. Không ngờ mới ra cửa tiệm, liền phát hiện phía trước một hồi âm ỹ, thật nhiều người vây quanh, Lý lão tài hiếu kỳ chạy tới xem xét, nguyên lai huyện nha dán ra bố cáo, Tường Lân đại tướng quân khải hoàn trở về, sắp đi qua Kỳ Sơn huyện, phàm là dân Kỳ Sơn huyện, cần đem nhà mình trong phòng ngoài phòng, trước phòng sau phòng, quét sạch sẽ.

Tường Lân đại tướng quân chiến thắng trở về, đây chính là chuyện tốt a! Chính là ai nghĩ, đến cửa ra vào Ngô gia, hẩn lại bị Ngô gia gia đình ngăn ở ngoài cửa.

“ đi đi đi, công tử nhà ta nói, hẩn muốn chuẩn bị nghênh đón Tường Lân đại tướng quân, không đếm xỉa tới người, con chim này hẩn từ bỏ.”

Lý lão tài cao hứng mà đến, mất hứng mà về, trong nội tâm càng hung ác, nghĩ đại điều xinh đẹp hiếm có như vậy, Ngô công tử người không cần tự nhiên có người muốn. Về đến nhà, nói với vợ quét dọn phòng một phen, lại hái một bó to hoa dại, ở cửa trang điểm một phen, sau đó đem đại điều treo trước cửa. Đến sáng sớm, Tường Lân đại tướng quân đi qua nơi này, chứng kiến đại điều xinh đẹp như vậy, khẳng định phải nhìn vài lần, đến lúc đó, hẩn Lý lão tài chẳng phải có danh tiếng lớn sao

Nghĩ tới những thứ này, Lý lão tài mừng rỡ miệng không thể chờ.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, các sai dịch huyện nha dõ trống khua chiêng khắp ngõ lớn ngõ nhỏ, mấy trăm hộ cư dân Kỳ Sơn huyện cũng bị gọi ra, cùng đi đến cửa thành, chuẩn bị nghênh đón Tường Lân đại tướng quân.

Có thể nhìn thấy Tường Lân đại tướng quân trong truyền thuyết, các dân chúng Kỳ Sơn đều cảm thấy vô cùng hưng phấn.

“ đại nhân..... Đại nhân..... Đến đây.....” đứng ở trên đỉnh toà nhà hình tháp, nha dịch hưng phấn đối với Từ Huyện lệnh Kỳ Sơn huyện hô to.

Từ Huyện lệnh *** thần đại chấn, tay vung lên, nói:

“nhanh, khua chiêng gõ trống, mọi người giữ vững *** thần đến, chuẩn bị nghênh đón Tường Lân đại tướng quân”

Trong lúc nhất thời tiếng chiêng trống gõ được rung lên vang trời, các dân chúng Kỳ Sơn huyện mỗi người kiến chân mà đợi.

Truyền thuyết, thời gian Tường Lân đại tướng quân sinh ra, cả phòng hồng quang, bầu trời chiếu sáng, cả ngày hôm đó. kinh thành tràn ngập một mùi thơm lạ lùng, ngọn nguồn mùi thơm chính là ở tướng quân phủ. Người người thấy mùi thơm, có bệnh biến không có bệnh, không có bệnh *** thần tăng gấp trăm lần, vì vậy người người hoài nghi Tường Lân đại tướng quân là thần tiên chuyển thế, phàm là gặp qua hẩn, nói với hẩn mấy câu, là có thể kéo dài tuổi thọ, thanh xuân vĩnh viễn.

Những loại truyền thuyết này tất nhiên là toàn đồn bậy hết nửa, chính là có một việc, nhưng lại thiên chân vạn xác < vô=’’ cùng=’’ chính=’’ xác=’’>, là lúc Tường Lân đại tướng quân tám tuổi, quốc sư Văn Trung Tử vừa thấy, giật nảy mình, đối hoàng đế góp lời nói:

” kẻ mà sinh đều kì dị, có Kỳ Lân chi cùng, chính là lên trời đánh rơi Tường Thụy, hữu ta xā tấ, tương lai định nước an bang, không phải kẻ mà ai cũng có thể hơn.”

Hoàng đế bán tín bán nghi, nghĩ thầm một hài tử tám tuổi, có thể nhìn ra cái gì, lời quốc sư hẩn nghe qua liền quên, cũng không còn để trong lòng. Ai ngờ đến, bốn năm sau, Hồ Man phía đối diện đánh lén, ba

tháng liền hạ mười tám tòa thành, tổ phụ Tường Lân đại tướng quân, phụ thân trấn thủ tại biên quan, song song chết trận. Lúc ấy Tường Lân đại tướng quân vừa vặn đi theo bên người nhị thúc trấn thủ hàm cốc quan, học tập quân vụ, nghe nói tổ phụ, phụ thân song song chết trận, giận dữ liền tự tiện suất lĩnh một đội kỵ binh nhẹ, suốt đêm đi nhanh một trăm dặm, xông thẳng man doanh, cũng không biết vận khí tốt hay là đụng phải xấu, tòa man doanh thống lĩnh vừa vặn là Hồ Man vương tử, bị Tường Lân đại tướng quân bắt sống, mang về hàm cốc quan.

Vì chuộc Đồ A Cách vương tử, Hồ Man không thể không trả lại mười tám tòa thành trì đã cướp đi. Tin tức truyền lại kinh thành, hoàng đế mặt rồng cực kỳ vui mừng, đối quốc sư nói:” Quả không sai, trời giáng Tường Thụy < kì=”” lân=””>, quốc sư nói không sai, thiên hữu xā tắc, ban thưởng danh Tường Lân.”

Vì vậy thánh chỉ dēn, phong hấn là Tường Lân đại tướng quân, thay thế phụ chúc, trấn thủ mười tám thành U Vân, từ nay về sau, Hồ Man năm lần bảy lượt muốn đòi lại thế diện trước kia, chính là chỉ cần Tường Lân đại tướng quân gắtt gao ngăn trở, tám năm nay, chưa từng đi quá nửa bước.

Mặc dù cái này tám năm đến, Tường Lân đại tướng quân lần thứ nhất đều không trở lại kinh thành, chính là hàng năm hoàng đế đều phái sứ thần đi trước u vân mười tám thành khao thưởng tam quân, mỗi vị sứ thần trở về, đều đối Tường Lân đại tướng quân khen không dứt miệng, anh hùng thiếu niên, dũng mãnh vô địch, chính là nửa điểm không có nhiễm trong quân thô lỗ thói quen, không hổ là thế gia đệ tử, nói được kinh thành không ít khuê các thiên kim tâm hồn thiếu nữ đại động, định đứng lên, vị này Tường Lân đại tướng quân, năm nay mới hai mươi tuổi, đã là quân công trác, so về trong kinh thành những kia hoàn quần đệ, cao không chỉ một đoạn, hôm nay là kinh thành vô số thiếu nữ trong mộng tình lang.

Rốt cục, Tường Lân đại tướng quân trong truyền thuyết, dần dần xuất hiện ở trong tầm mắt dân chúng Kì Sơn huyện, đó là một đội kỵ binh, ước chừng trăm người, *** kỳ tung bay, tiếng chân rung trời, lại dề lại tiếng chiêng trống Từ Huyện lệnh cố ý chuẩn bị. Ở cửa thành trước, đội kỵ binh bỗng nhiên dừng lại, chừng trăm người cưỡi ngựa chỉnh tề xếp đặt hai bên, chính giữa một con chậm rãi đi đến trước mặt Từ Huyện lệnh.

“ bốn huyện cùng tất cả dân chúng Kì Sơn huyện, cung nghênh Đại tướng quân, Đại tướng quân trấn thủ biên quan tám năm, công tại triều đình, công tại xā tắc, quả thật là vạn dân chi phúc.....< phúc=”” của=”” nhân=”” dân=””> Từ Huyện lệnh không dám nhìn kỹ, tranh thủ thời gian khom người làm lễ, liên tiếp vỗ mông ngựa < vỗ=”” mông=”” ngựa=”nịnh” nọt=””>

“ hừ!” Tiếng hừ lạnh nhạt vang lên “ người chính là Kì Sơn Huyện lệnh?”

“ Phải ạ.” Từ Huyện lệnh vừa nghe thanh âm này, trong lòng một hồi kinh hoàng, hảo thanh âm uy nghiêm, quả nhiên không hổ là Đại tướng quân.

“ Bốn tướng quân phụng chỉ trở lại kinh, trên đường đi qua Kì Sơn huyện, chỉ ở dịch quán một đêm, không cần quấy nhiễu dân chúng, người làm cho bọn họ đều tán đi.”

“ cái này..... Đại tướng quân, dân chúng đều là chi tâm, há có thể.....”

“ lớn mật, Đại tướng quân mệnh lệnh, người có nghe chẳng?”

Một thanh âm khác chen vào, nghe cũng là tuổi trẻ, chính là trong giọng nói có ý khắc nghiệt, khiến Từ Huyện lệnh một hồi phát run, không dám không nghe, phát phát tay cho nha dịch đem dân chúng xua đi, chính hấn cũng đi theo một con ngựa, dẫn những người mới trên chiến trường đi, đoàn người đằng đằng sát khí, kỵ binh hướng dịch quán mà đi.

Đi đến nửa đường, Tường Lân đại tướng quân đột nhiên ngừng lại, Từ Huyện lệnh đã đi thật xa, mới phát hiện bọn họ không cùng đi, tranh thủ thời gian điều khiển một hàng ngựa, lại chứng kiến Tường Lân đại tướng quân đang nhìn một ***g chim của một gia đình để ở cửa ra vào mà ngắm người.

“ Đại tướng quân, ngài yêu mến cái này điều?”

Từ Huyện lệnh lúc này mới nhìn rõ bộ dáng Tường Lân đại tướng quân, đại khái là ở trên chiến trường quá dài, nhìn về ngoài hấn hình như già hơn so với tuổi thực, khuôn mặt không thể nói anh tuấn, nhưng mặt không biểu tình làm cho người ta cảm giác không giận mà uy, nhất là cặp mắt, *** quang lờ lờ, thật sự

là uy vũ bất phạm như trong truyền thuyết, chỉ là hần lúc này giống như có chút mê vông nhìn đại điều, cũng không có nghe được lời của Từ Huyện lệnh.

Tường Lân, thì ra là Tường Lân đại tướng quân, lần đầu tiên chứng kiến đại điều bị giam trong ***g, trong nội tâm phảng phất bị vật gì đó quất một cái, hoảng thần. Không biết vì cái gì, hần cảm giác giống như ở nơi nào đã gặp qua đại điều này, chính là vô luận hồi tưởng như thế nào, cũng không nhớ đã gặp ở đâu.

“ tiểu dân Lý tài, bá kiến Đại tướng quân, kì điều chính là Kì Sơn kì bảo, nguyện hiến tướng quân, mong rằng tướng quân xin vui lòng nhận cho.”

Ngay lúc Tường Lân đang xuất thần, Lý lão tài đã nghe Từ Huyện lệnh ý bảo rõ ***g chim xuống, hấp tấp mang tới. Kỳ thật hần đã sớm phát hiện, Tường Lân đại tướng quân chăm chăm vào đại điều đến xuất thần, trong nội tâm đắc ý vô cùng, thầm nghĩ chỉ cần được Tường Lân đại tướng quân yêu mến, hần mới thật sự phát tài. Chỉ là đội kỵ binh bên cạnh lộ ra nhanh nhẹn cùng dũng mãnh, khí chất huyết *** quá mức dày đặc, hần nhất thời không dám tới gần.

Tường Lân không tự chủ được thân thủ tiếp nhận ***g chim, nâng lên, đến gần rồi xem, càng cảm thấy đại điều này xinh đẹp kinh người, chỉ là ánh mắt nhắm quá chặt, đầu hữu khí vô lực nằm xuống, bộ dáng hấp hối, làm nội tâm hần cảm thấy một hồi đau lòng, nhin không được duỗi ra một ngón tay, tại đầu điều trên nhẹ nhàng đụng một cái, đại điều bỗng dưng mở mắt, con mắt ru-bi < rubi=’’’’ màu=’’’’ đỏ=’’’’>, bỗng nhiên bộc phát ra hỏa dạng phát < màu=’’’’ lửa=’’’’ sáng=’’’’>. Tường Lân trong lòng run lên, giống như bị vật nặng hung hăng đụng phải ngực, cơ hồ không cách nào hô hấp.

Cơ Thuấn bị treo ở cửa ra vào, bị mặt trời chiếu thẳng cả ngày, toàn thân không thoải mái, vừa nhắm mắt lại nghĩ ngợi không bao lâu, cảm giác được có người nhìn hần, hần cũng mặc kệ, không nghĩ tới lại bị người đụng đầu một cái, trong nội tâm Cơ Thuấn giận dữ, ai dám đụng đầu của hần, không muốn sống nữa, hần đường đường là phượng hoàng sao có thể tùy tiện bị người đụng. Mở to mắt đang muốn dùng phượng hoàng vô thượng uy nghiêm hung hăng khinh bỉ người lớn mật kia, không ngờ phản chiếu vào mắt lại là khuôn mặt quen thuộc.

Dĩ nhiên là Tử Kì Lân ngàn năm trước chạy đến Nam Hải cùng cửu vĩ hồ li thành thân.

Cơ Thuấn thân thể bắt đầu phát run, nếu không phải hần đánh chống cự cửu chuyển chi kiếp, bóng dáng Tử Kì Lân này vô duyên vô cớ xuất hiện, hần cũng sẽ không nhất thời thất thần, rơi xuống kết cục hiện tại. Vừa nghĩ tới năm đó tử Kì Lân gặp sắc quên bạn, bất nhân bất nghĩa, hần hận không thể ăn tủy, uống máu, băm thịt, ném tro xương của y đi.

Tường Lân phát hiện đại điều phát run, nó sợ hãi? Hần có chút đau lòng mở ra ***g chim, ôm đại điều vào trong ngực, lấy tay nhẹ nhàng mà trấn an. Hành động này của hần làm người sau lưng trợn mắt há hốc mồm, nhất là thân binh đi theo hần trên chiến trường xuất sinh nhập tử nhiều năm, chưa từng gặp qua uy phong lẫm lẫm Đại tướng quân ôn nhu sắc sảo như vậy.

Khi tất cả mọi người đang giật mình, Cơ Thuấn đột nhiên mở cánh, thoảng cái lên đến giữa không trung, lâu rồi chưa từng giãn gân cốt, hần bay tới bay lui, hưng phấn không thôi.

Lúc này, cận vệ Trần Kính Đình theo sát Tường Lân, nhanh chóng gỡ trường cung sau lưng xuống, cài tên nói: “ tướng quân, ta bắt nó xuống.

Tường Lân buồn vô cớ nhìn qua đại điều được bay trên trời đến mức vui sướng, nói:

” không cần, để nó bay đi. Từ Huyện lệnh!”

“ tướng quân, ngài có gì phân phó?” Từ Huyện lệnh vừa nghe Tường Lân đại tướng quân gọi mình, tranh thủ chạy tới.

“ đến dịch quán sau, người đến nơi này của ta lấy.....”

Tường Lân dừng một chút, trong nội tâm thật sự không muốn đem đại điều này định giá, làm dấy bản nó, coi nó như một con chim bình thường

“ Người định giá nó rồi đem bạc trả cho người ta.”

“ Đại tướng quân, tiểu nhân tự nguyện hiến cho ngài, không dám thu bạc của tướng quân.” Lý Tài Đại tiến lên một bước, ngoài miệng tuy nói như vậy, trong mắt lại một tia tham lam không tránh được ánh mắt của Tường Lân.

“ tướng quân nói cho, người hãy thu, không cần phải không biết phân biệt..” Trần Kính Đình nhìn ra Tường Lân chán ghét, hương Lý tài quát to một tiếng, sau đó hương Từ Huyện lệnh nói: “ trời sắp tối rồi, tướng quân muốn nghỉ ngơi, Từ Huyện lệnh, thỉnh dẫn đường a.”

“ Dạ dạ, phải.”

Từ Huyện lệnh chuyển qua đầu ngựa, đang muốn dẫn đường, lại nổi đại biến, ở giữa không trung đại điều bay tới bay lui, đột nhiên từ không trung nhắm ngay Tường Lân đại tướng quân nhào tới.

Cơ Thuấn gân cốt đều khai mở, thoáng nhìn Từ Kỳ Lân phía dưới, lửa giận hấn lại phóng tới ót, Từ Kỳ Lân muốn chạy, không có lối thoát. Hấn hai cánh vừa thu lại, nhắm ngay lão đại tiến lên, hai trảo chế trụ bả vai Từ Kỳ Lân, đối với đỉnh đầu mỗ mỗ mỗ mỗ mỗ mỗ.....

Tường Lân cũng là vội vàng không kịp chuẩn bị, bị Cơ Thuấn hung hăng mỗ vài cái, may mà có mũ giáp chống đỡ, nghe được thùng thùng vang lên, tuyệt không đau, gặp Trần Kính Vũ thần sắc giận dữ, rút kiếm muốn đâm tới, hấn tự tay cản lại, sau đó ôm xuống đại điều đang hung ác mỗ lên đỉnh đầu mình.

Cơ Thuấn đang mỗ rất là cao hứng, bị Tường Lân đại trảo trở lại, lại không có gãy ra, sau một khắc bị Tường Lân ôm vào trong ngực, hai mắt hấn nộ trừng, nhắm ngay tay Tường Lân, ta mỗ mỗ mỗ mỗ mỗ mỗ mỗ.....

Chỉ chốc lát sau, hai cánh tay Tường Lân cũng đã bị mỗ đến huyết nhục mơ hồ, thấy Từ Huyện lệnh cùng Lý tài hồn phi phách tán, chỉ sợ Đại tướng quân trách tội xuống, bọn họ chịu trách nhiệm không nổi.

Tường Lân không có nửa điểm tức giận, nhìn nhìn tay của mình, ngược lại âm ỉ cười ha hả, sau đó dùng hai ngón tay kẹp lấy miệng Cơ Thuấn, kim giống như kim sắt, đem Cơ Thuấn gát gao bóp chặt, không thể động đậy.

“ tốt lắm, tiểu tử kia, còn không có mỗ đủ a, nghỉ ngơi một chút, tranh thủ thời gian về nhà đi thôi.”

Nói xong, hấn buông một điểm lực đạo, thấy Cơ Thuấn không có lại mỗ nữa, mới hoàn toàn thả ra, chuẩn bị thả hấn đi. Nhưng không ngờ Cơ Thuấn trừng mắt, hai khóa ru-bi bóng bẩy vòng vo vài vòng, hương ngực Tường Lân vùi xuống

“ người không đi? ” Tường Lân hơi cảm thấy kinh ngạc.

Cơ Thuấn ngáp vài cái nhắm mắt lại, trong nội tâm lại trầm suy nghĩ: Người nói cho ta đi thì đi a, Từ Kỳ Lân người cho rằng người là ai, ta đường đường là phượng hoàng làm gì phải nghe người, người để cho ta đi, ta không đi, lại sống chết ở cạnh người, ăn của người, uống của người, ở của người, khi khó chịu còn muốn mỗ người mấy ngụm hả giận, hừ!

Tường Lân thấy nó một dạng như vậy, không khỏi sinh ra cảm giác dở khóc dở cười, trầm nghĩ đại điều này cũng kỳ quái, rõ ràng là chim, chính là nhất cử nhất động lại giống người, bộ dáng rất thông thái, nhin không được sinh lòng yêu thích, lại sờ soạng đầu điều, còn có chút sợ nó lại mỗ hấn, không thể tưởng được đại điều ngược lại cọ cọ vào tay của hấn, bộ dáng cực thoải mái.

“ được rồi, vậy mang người trở về.”

Trần Kính Vũ tràn ngập địch ý chăm chăm vào Cơ Thuấn, nói:

“ tướng quân, tay của ngài bị thương, để thuộc hạ giúp ngài băng bó một chút.”

“ địch quán hấn là không xa, chờ đến địch quán bôi thuốc cũng được.”

Tường Lân lơ đễnh đáp, trên chiến trường, bị đả thương nặng hơn cũng đã bị qua, bị mỗ mấy ngụm, có tính là cái gì.

“ tướng quân, đại điều tuy bề ngoài bắt phàm, chính là hung hãn cực kỳ, ôm ở trên tay quá nguy hiểm, hay là để nó vào trong ***g đi.” Trần Kính Vũ lo lắng lại nói.

Tường Lâm không khỏi bật cười, nói:

” A Vũ, người khi nào trở nên một bà mẹ lắm lời, miệng mồm càng lợi hại, có thể so sánh mũi tên của Lang Nha ở Hồ Man ” hẳn đã từng bị thần tiễn Hồ Man đánh lén, mũi tên Lang Nha đâm thẳng ngực, cũng không lấy mạng được hẳn, huống chi là bị chim mổ vài ngụm.

Trần Kính Vũ bị Tường Lâm nói, đỏ mặt lên, không mở miệng.

3. Chương 2

Đến dịch quán, Từ Huyện lệnh hấp tấp đưa tới thuốc trị ngoại thương, Trần Kính Vũ cầm ở trong tay nhìn nhìn, khinh thường ném đi, được vật bình thường của thợ săn trong núi sử dụng, sao so với được thuốc trong quân đặc chế.

Lúc Tường Lâm dùng nước sạch tẩy đi máu đen trên tay, Cơ Thuấn bay đến trên vai của hắn, chờ bôi xong thuốc, hắn lập tức lại bay trở về trên tay Tường Lâm, chui vào trong ngực Tường Lâm tiếp tục ngủ gà ngủ gật.

Trần Kính Vũ bên cạnh thấy thế, con mắt đều tức muốn lồi ra, đại điều này cũng quá kiêu ngạo, buồn ngủ sao không trở lại ***g chim của mình a, dám để Đại tướng quân ôm hắn ngủ, hắn nào biết đâu rằng, Cơ Thuấn bị Tường Lâm ôm đến thư thái, muốn rời đi cũng không nổi.

Đến lúc ăn cơm, Tường Lâm làm cho Trần Kính Vũ lấy một ít thóc, rải trên mặt đất, hành động này làm Cơ Thuấn đang hung hăng mổ dừng lại, trên mũ giáp của Tường Lâm bị mổ đến méo cả một khối, Cơ Thuấn ô ô bay đến bên cửa sổ, hung hăng trừng mắt nhìn Tường Lâm, thầm nghĩ: Tử Kỳ Lâm, thối Kỳ Lâm, dám đem hắn trở thành gà.

Rồi đến lúc ngủ, Tường Lâm muốn đem Cơ Thuấn thả lại ***g chim, lại thấy Cơ Thuấn đại náo, nói cái gì cũng không chịu tiến vào ***g, một bộ ai dám bắt hắn tiến vào ***g chim, hắn sẽ liều mạng với kẻ đó, còn hung ác mổ Trần Kính Vũ bên cạnh mấy ngụm, Trần Kính Vũ thật muốn một chưởng đập chết, hận không thể đem Cơ Thuấn 1 phát chết liền, lại bị Tường Lâm ngăn lại.

“ Nó không muốn tiến sẽ không tiến, người cùng một con chim so đo cái gì.”

Tường Lâm cũng không phải hảo tính tình, mà là trong nội tâm yêu mến đại điều này, thấy nó một thân thần khí, lại tính cách hoang dã khó thuần, càng không giống cầm điều (gà vịt chim chóc) bình thường, nhìn không được nên dung túng rất nhiều.

“ tướng quân, đại điều này quá đáng, ngài bắt nó mang về kinh thành, bị người khác thấy nó lẩn át ngài như thế, chẳng phải bị người chế nhạo.”

Trần Kính Vũ nói. Tường Lâm đại tướng quân trên chiến trường đại triển thần uy đem Hồ Man đánh giết tới bờ, lại tùy ý để một con chim khi dễ, chẳng phải là thiên hạ chê cười.

Tường Lâm ha ha cười, nói:

“ A Vũ, người nói sai rồi, người xem hắn, lông mao kim hồng sắc, thân thể ưu nhã, đến kinh thành nhất định sẽ hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của danh môn thực nữ, trước khi chúng ta trở về, Nhị thúc đã gửi thư nói, sau khi ta trở về để ta tự tuyển phu nhân, có nó, cơ hội của ta chẳng phải là nhiều hơn sao. “

Trần Kính Vũ hoài nghi liếc nhìn đại điều, hắn thừa nhận đại điều bề ngoài xinh đẹp, chính là tính tình a, có nữ nhân nào dám tiếp cận, còn không bị nó mổ cho chạy mất. Ý niệm trong đầu còn không biến mất, trong mắt đã chứng kiến đại điều đột nhiên phẫn nộ phát cánh, hướng về phía Đại tướng quân không đầu không đuôi mổ xuống.

Tường Lâm chỉ là cùng Trần Kính Vũ đùa một chút mà thôi, đâu dự đoán được Cơ Thuấn nghe hiểu được nhân ngôn (tiếng người), đem câu lời nói vui đùa trở thành thực, trong lúc nhất thời lửa giận xông quan, Cơ Thuấn nổi giận. Tử Kỳ Lâm, thằng khốn gặp sắc quên nghĩa, một ngàn năm trước vì cứu vĩ hồ li ***, trong lúc nguy nan vứt bỏ mặc kệ hắn, không thể tưởng được hiện tại lại muốn lợi dụng hắn làm niềm vui cho nữ nhân khác.

Cừu mới hận cũ, Cơ Thuấn chỉ hận mình bây giờ không có pháp lực, chỉ có thể dùng phương pháp nguyên thủy nhất mổ chết Tử Kỳ Lân này. Đáng hận, a a a, rất đáng hận, mổ chết thối Kỳ Lân a.

“ tại sao lại đến đây? “ Trần Kính Vũ chứng kiến Đại tướng quân uy phong khó mạo phạm của mình bị một con đại điều mổ đến ôm đầu tán loạn, trong lòng không biết là tức hay là bất đắc dĩ, nghĩ muốn hỗ trợ cũng không được không được, Đại tướng quân không chịu để đại điều bị thương, bắt cũng không được, chỉ cần hấn tới gần, đại điều liền bay vào không trung.

Cơ Thuấn nháo mãi, nháo đến nửa đêm cũng không dừng lại, khiến cho tất cả mọi người không thể nghỉ ngơi, Tường Lân bị mổ cũng có chút phiền, nói: ” A Vũ, mang lưới đến, nhớ là bỏ móc sắt bên trong đi.”

Trần Kính Vũ lúc này mới tỉnh ngộ, tranh thủ thời gian sai người mang lưới sắt đến, cái này vốn là để trong quân đội bố trí bẫy rập, địch nhân một khi bị bao phủ, móc sắt trên mặt sẽ gắt gao ôm lấy máu thịt của địch nhân, làm hấn không thể trốn thoát, sau khi gỡ xuống, người ở bên trong nhẹ thì trọng thương, nặng thì chết. Tường Lân kêu hấn bỏ móc sắt đi, tất nhiên là không muốn làm bị thương đại điều này.

Lưới nhanh chóng bao phủ lấy Cơ Thuấn, Tường Lân dùng lưới đem hấn ôm cẩn thận, lúc này mới thở dài, nói:

” không có việc gì, A Vũ, người bảo mọi người đi nghỉ đi.”

“ tướng quân.....”

Trần Kính Vũ còn có ý khuyên bảo Tường Lân đem ném đại điều này đi, tính nói đến lại thôi, đành đứng chôn chân ở đó.

“ đi xuống đi.”

Biết rõ hấn muốn nói cái gì, Tường Lân chỉ là phát phát tay. Trần Kính Vũ bất đắc dĩ lui xuống.

Đem đại điều toàn thân đều bị khóa lại trong lưới đặt lên bàn, Tường Lân kéo một cái ghế ngồi xuống, cùng đại điều đối mặt, thấy rõ mục quang sáng quắc phảng phất, làm cho Cơ Thuấn không vui, không muốn đối mặt, con người nháy mắt cũng không nháy, tức giận địa tâm nghĩ: Nhìn cái gì vậy, mắt người lớn muốn chết, Tử Kỳ Lân, dám lấy võng bắt ta ...

“ người đang sinh khí? ” Tường Lân đột nhiên chém đinh chặt sắt (chắc chắn) thuyết một câu.

Cơ Thuấn liếc mắt một cái, hấn đương nhiên tức giận, hơn nữa phi thường tức giận, Tử Kỳ Lân nếu hấn sinh khí cũng nhìn không thấy, chính là đui mù luôn rồi.

“ người vì cái gì sinh khí?” Tường Lân chà xát cằm, rơi vào trầm tư.

Như thói quen trên chiến trường, mỗi khi gặp được cái gì đó không hợp lẽ thường, hấn đều suy nghĩ nguyên nhân sâu xa. Thân là tướng lãnh, phải suy nghĩ chu toàn, bởi vì trên vai hấn nhận không phải chỉ có tánh mạng của mình, mà là tất cả tánh mạng quân sĩ, sau lưng của hấn, còn có quốc gia thiên hạ.

Không thể phủ nhận, Tường Lân là tướng lãnh ưu tú, hấn có thể thành công bảo vệ cho mười tám thành ở U Vân suốt tám năm, dựa vào cái gì, năm đó không phải là do vận khí tốt lành nên ban đêm đánh lén nhất thời chi dũng (nhất thời thắng lợi), mà là dũng mãnh cùng cẩn thận, cùng với đạo dung binh khéo léo mà âm trầm, hấn cũng không phải là loại thất phu chỉ có dũng vô mưu, hấn giỏi về quan sát cùng tự hỏi, là một danh tướng đích thực.

Hiển nhiên, lúc này, Tường Lân cảm giác được đại điều xinh đẹp là thập phần thông thái, không giống cầm đầu bình thường, chính là liệt ưng (chim ưng lớn) trong quân chuyên môn huấn, luyện dùng để dò xét hướng đi của địch nhân cũng không thông thái như đại điều này. Hấn thậm chí cảm thấy, lúc này đại điều sinh khí vì lời nói đùa của hấn.

Cơ Thuấn trừng mắt, Tử Kỳ Lân đang suy nghĩ gì mà mắt hấn như thế. Hấn lườm lườm giãy giãy, lưới lại càng chạy, không làm được gì, siết đến mức hấn khó chịu, cơ hồ không thở nổi, hấn miễn cưỡng chui đầu theo lỗ hổng của lưới, thở gấp một hơi, chỉ thấy Tường Lân suy nghĩ xuất thần, con mắt hình như là đang nhìn hấn, ánh mắt kia sớm không biết bay tới đâu.

Nhất định là suy nghĩ đến tử hồ ly *** kia. Cơ Thuấn nghĩ vậy, muốn mổ một cái, duỗi dài cổ, nghĩ mổ, chính là mặc kệ có vượn như thế nào cũng cách tay Tường Lân một khoảng cách.

Sinh khí, phi thường sinh khí.

Cơ Thuấn oán hận trừng mắt nhìn Tường Lân, con mắt này, lông mi này, còn có cái miệng này, cùng trước kia giống như đúc, nhìn về phía người đang chánh nghĩa lẫm nhiên (suy tư xuất thần), bộ dáng không thể xâm phạm. Nhớ năm đó, hẳn vì vẻ bề ngoài này của Tử Kỳ Lân, tưởng là tiểu tử dễ khi dễ, kết quả..... Kết quả là mình bị khi dễ triệt để, càng về sau tử kỳ lân càng giống giả trụ ăn cọp bại hoại.

Nghĩ tới đây, Cơ Thuấn lửa giận càng tăng, sao có thể dễ dàng tha cho người này, tuyệt đối không..... Hắn muốn..... Hắn muốn đem tiểu tử này về khi dễ. Miệng tiếp tục cấu a cấu a, hay là cấu không < cấu=" a=" hay=" cấu=" không=" là=" em=" ấy=" kêu=" nhà=" cả=" nhà=" >, Cơ Thuấn liều mạng động đậy thân thể, một điểm một điểm đi về phía trước, muốn mổ, muốn mổ, hẳn muốn hung hăng đem tay Tử Kỳ Lân kia mổ xuyên qua.

..... Ai u..... Phanh!

Cổ kéo dài quá làm thân thể mất đi trọng tâm, Cơ Thuấn một đầu nằm trên mặt đất, đầu óc hẳn choáng váng, hai mắt tái đi.

Tường Lân bị thanh âm Cơ Thuấn té xuống bưng tỉnh, vội vàng đem hắn từ trên mặt đất ôm vào trong ngực, cởi bỏ lưới sắt, cẩn thận vuốt ve, thấy hắn đã bất tỉnh, mới yên lòng, chợt bật cười.

“ tiểu tử kia, còn muốn mổ ta a.....”

Nghĩ vậy nửa thiên hạ này, đại điều ai cũng không mổ lại cứ tìm hắn mà mổ, đây chẳng phải duyên phận sao? Tường Lân nghĩ vậy, trong nội tâm lại cảm thấy vạn phần cao hứng, lập tức cũng không quản cái khác, ôm Cơ Thuấn nằm trên giường ngủ thiếp.

Cơ Thuấn ngủ tuyệt không thoải mái, hắn luôn luôn nằm mơ, mộng về lần đầu gặp Kỳ Lân.

Lúc Cơ Thuấn còn không phải thất linh phượng hoàng, mà chỉ là do thiên tư phi phạm (trời cho thông minh) đã tu luyện ra lục căn phượng linh phượng hoàng, tuy tu luyện ra lục căn phượng linh, chính là Cơ Thuấn rất thích phượng thân < hình=" dáng=" phượng=" hoàng=" >, hắn không thích biến thành hình người. Ngoại trừ tu luyện, hắn yêu nhất làm một việc, chính là bay đến Kính Hồ gần cây ngô đồng, đối với hồ nước thanh tịnh, nước trong như gương, chải vuốt vũ mao xinh đẹp của mình

Cơ Thuấn rất thích đẹp, đó cũng không phải cái ham mê kỳ quái gì, cả tộc phượng hoàng đều rất chú ý bề ngoài, chỉ là Cơ Thuấn so với phượng hoàng bình thường càng chú ý nhiều hơn thôi.

“ ta quả nhiên là phượng hoàng xuất sắc nhất, xinh đẹp nhất a.....”

[Khứ: Ta té ghế

Kéo kéo ~~]

Mỗi khi chải vuốt vũ mao, đối với mặt hồ, trái chiếu chiếu hữu chiếu chiếu (trái xoay phải cũng xoay – em đang ngắm toàn thân a), Cơ Thuấn luôn không tự chủ được phát ra cảm thán như vậy.

Tình cảnh như vậy cứ ngày qua ngày diễn ra, thẳng đến một ngày, Cơ Thuấn phát hiện hồ nước Kính hồ trở nên vẩn đục, ánh phiến (hình ảnh) của hắn trên mặt hồ cứ không ngừng quay cuồng, từng sợi tơ máu thỉnh thoảng theo đáy hồ xông tới, bả làm mặt hồ nhiễm một màu đỏ.

Là ai? Ai làm Kính hồ xinh đẹp bị vẩn đục như vậy.

Cơ Thuấn phẫn nộ, hẳn mỗi ngày đều dùng nước Kính hồ thanh tịnh chải vuốt vũ mao, không có nước Kính hồ, hẳn sẽ không có biện pháp quản lý thân thể của mình. Phát cánh, hắn bay đến trên mặt hồ nhưng vô ích, màu đỏ như máu khiến hồ nước khó nhìn hơn n, hắn không có cách nào thấy rõ tình hình đáy hồ, nhưng hồ nước lại quay cuồng sôi trào khác bình thường, chứng minh lúc này ở đáy hồ, khẳng định có một phen ác đấu.

Tên hồn đản nào, dám chạy đến Kính hồ giương oai, không biết Kính hồ là địa bàn của Cơ Thuần hấn sao? Cơ Thuần càng ngày càng phẫn nộ, nếu không ngại hồ nước quá bẩn, hấn đã sớm một cái lặn xuống nước tìm tên hồn đản kia tính sổ.

Chưa được bao lâu, nước hồ dần dần lắng xuống, Cơ Thuần tròng hai mắt, tên hồn đản kia đã ra khỏi hồ, đầu lộ ra trên mặt nước là nhất một cái sừng màu vàng.

Sừng Kì Lân? Cơ Thuần liếc cái liền nhận ra. Cách Đồ Trọng Bảo đỉnh tám nghìn dặm, có tòa Nam sơn, là nơi ở của kim giác Kì Lân, nghe nói Kì Lân đạo hạnh đã trên vạn năm, chỉ có thất linh phượng hoàng mới có thể cùng với nó đối địch, chẳng lẽ đây chính là Kì Lân đó sao?

Tuy đoán được lai lịch Kì Lân, chính là vừa nhìn hồ nước màu đỏ, Cơ Thuần trong lòng đã bị lửa giận nhồi vào, cũng không cần nghĩ nhiều, vỗ hai cánh, vô số phượng hoàng hỏa (lửa phượng hoàng) phảng phất giống như sao băng hướng tới Kì Lân đang từ trong nước đi ra.

Kì Lân vừa mới giết chết cầm long một cái ngàn năm dưới đáy hồ long lí, nội đan của cầm long nổi trên mặt nước, vừa nhô ra cái đầu, liền cảm nhận có nguy hiểm, lúc này tránh né đã không kịp, hơn nữa với tính cách Kì Lân, lại há lùi bước, hét lớn một tiếng, kim giác giương lên, trên mặt hồ kích khởi (tạo ra) một đạo thủy màn thẳng tắp nghênh hướng hỏa phượng hoàng kia.

Giao chiến đệ nhất hiệp, Cơ Thuần hốt hoảng bại lui, không phải lửa phượng hoàng của hấn đánh không lại thủy màn của Kì Lân, mà là hấn bay quá thấp, sợ bị ô thủy (nước bẩn) tung tóe lên vũ mao xinh đẹp của mình, không thể không bay về phía không trung.

Cuối cùng thoát được khỏi phạm vi ô thủy công kích, Cơ Thuần hận đến nghiến răng nghiến lợi, cần cần dục dục bay một vòng, bay đến bên cạnh bờ hồ, vừa rơi xuống đất hóa làm hình người.

“ người này Tử Kì Lân, dám chạy đến địa bàn của Cơ Thuần ta giương oai, không cần phải tránh ở trong nước, có gan thì lên đây đánh.” Cơ Thuần đối với Kì Lân trong nước thì giương nanh múa vuốt.

Kì Lân từ trong nước theo chậm rãi đi lên bờ, thân thể run rẩy gột hết bọt nước, mở miệng nói:” nguyên lai người chính là Cơ Thuần trong tộc phượng hoàng được coi là tư chất tối xuất chúng, nhìn người chưa đến ba nghìn tuổi a, lại đã được lục linh, khó được khó được.”

“ Tử Kì Lân, ít cậy già lên mặt đi, người làm Kính hồ của ta bị dơ, ta hôm nay muốn giáo huấn.....” cuối cùng một chữ cuối bị Cơ Thuần nuốt vào trong bụng.

Kì Lân biến thân, biến thành một nam tử trần truồng, ngũ quan đoan chính, Cơ Thuần đã nhìn quen tuấn nam mỹ nữ trong tộc phượng hoàng, chưa nói tới xuất sắc, chính là ” được xưng” nhân thú Kì Lân nên trên người cũng hiển lộ ra nhân hậu chính khí, làm cho Cơ Thuần cảm thấy bộ dáng mình thật tục tũn.

Nhưng mà làm cho Cơ Thuần nói không nên lời, chính là thân thể Kì Lân trần truồng, cơ thể rắn chắc, bắp đùi thon dài, gần như trên thân thể hoàn mỹ không ngừng có những giọt nước lăn xuống, vì ánh mặt trời chiếu rọi xuống mới thành loại mỹ cảm nói không nên lời, thoáng cái đem Cơ Thuần tâm trí mê hoặc.

Đẹp quá a, so với cơ thể mà mình luôn kiêu ngạo còn muốn hoàn mỹ hơn.

Sau một khắc, Cơ Thuần đột nhiên ý thức được mình đối với thân thể Tử Kì Lân lại chảy nước miếng, hấn lập tức cảm thấy vạn phần xấu hổ, mặt đỏ lên lớn tiếng nói:” Tử Kì Lân, thật không biết xấu hổ, quần áo cũng không mặc vào.”

Kì Lân bị chửi, khề giật mình, gãi gãi đầu, trong nội tâm chỉ cảm thấy kỳ quái, hấn mới từ trong nước đi ra, tất nhiên sẽ không mặc quần áo, tiểu phượng hoàng ngang ngược lại phách đạo, còn không cho phép hấn không mặc quần áo. Tuy nghĩ như vậy, hấn vẫn là ngắt một cọng lông, biến ra một bộ quần áo để thay. Chờ mặc xong quần áo, vừa nhấc đầu, chú ý đến tiểu phượng hoàng trong mắt chứa thần sắc thất vọng, hấn càng nghĩ không ra.

“ tiểu phượng hoàng, ta không có sự đồng ý của người, một mình xâm nhập địa bàn của người, là ta không đúng, cái này là phiền long lân, để ta bồi tội người đi.”

Cơ Thuần nhìn Kì Lân mặc quần áo vào ảo nạo không thôi (thế sao còn bắt ngta mặc a), nghe vậy lại giận dữ nói:” phi, ai cần long lân của người, người làm nước Kính hồ đục như vậy, từ nay về sau ta sao có thể

rửa mặt.”

“cáp, nguyên lai người sinh khí là vì cái này a, xử lý.....” Kì Lân lúc này mới rõ nguyên nhân tức giận của Cơ Thuấn, ha ha cười, lấy viên nội đan của cầm long vớt xuống nước, chỉ chốc lát sau, hồ nước vẫn đục nhanh chóng khôi phục nguyên lai thanh tịnh.

Cơ Thuấn nhìn nhìn hồ nước, bĩu môi:” cái này cũng không kém trước nhiều lắm.” ánh mắt lại tại trên người Kì Lân đảo tới đảo lui, nghĩ có thể đem quần áo Tử Kì Lân này cởi hết ra mới tốt.

Đây là lần đầu tiên gặp mặt của Cơ Thuấn cùng Kì Lân, Kì Lân thân thể hoàn mỹ, làm cho lục linh phượng hoàng thêm thường ba thước, từ đó về sau, thỉnh thoảng chạy đến Nam Sơn tìm Kì Lân gây phiền phức, dùng phượng hoàng hỏa thiêu quần áo Kì Lân, mục đích gì tất nhiên không cần nói cũng biết.

[Khứ: Em dê dữ vậy zời]

Không đến bảy ngày, Tường Lân mang theo thân binh ra roi thúc ngựa chạy về kinh thành, vốn là không cần vội vã như vậy, nhưng khi hấn phát hiện vô luận cho đại điểu cáu kính này ăn cái gì, đại điểu đều lác đầu, cái gì cũng không ăn, làm Tường Lân vô cùng lo lắng. Nghĩ mới lần gặp gỡ đầu tiên, đại điểu bị giam trong ***g sắt, đại điểu giống như đang sinh bệnh mới không ăn gì, e sợ cho đại điểu chết đói, hấn lúc này mới quyết định ngày đêm chạy về kinh thành, trong kinh thành nhất định có đại phu tốt

[Khứ: Thời này có bác sĩ thú y sao???]

Hạ nhân trong tướng quân phủ không dự kiến được chủ nhân nhanh như vậy đã trở về, cửa lớn chỉ có một lão bộc quét dọn lá rụng, xa xa phát hiện một đội kỵ binh thẳng tướng quân phủ mà đến, đem lão bộc càng hoảng sợ, trong chớp mắt, đội kỵ binh đã vọt tới trước cửa phủ, ngừng lại.

Đầu lĩnh chính là một vị tướng quân tuổi trẻ uy phong lẫm lẫm, trong ngực lại ôm một đại điểu mao sắc kim hồng, một người một chim tổ hợp thoát nhìn có loại cảm giác kỳ dị, đằng sau xếp đặt một đội kỵ binh chỉnh tề, mỗi người bộ dáng phong trần đầy mặt, nhưng từ trong ánh mắt kiên nghị lợi hại của bọn họ có thể nhìn ra những người này đều là *** binh lương tướng (tướng sĩ lương thiện).

“ vị tướng quân này, không biết ngài..... A, là Thiệu công tử đã trở lại.....”

Lão bộc quét rác mắt mờ, trước còn không nhìn rõ ràng Tường Lân trong khôi giáp, chờ Tường Lân xuống ngựa đi đến trước mặt, mới đột nhiên nhận ra, vừa mừng vừa sợ kêu to lên.

Tuy tám năm chưa có trở về lần nào, Tường Lân lúc mười hai tuổi đã trở thành vi Đại tướng quân uy phong, lão bộc nhận không ra hấn nhưng hấn nhận ra lão bộc này.

“ Mãn bá, ta đã trở về, trong nhà hết thấy đều tốt chứ?”

“ hảo, hảo, hảo.....” thanh âm lão bộc kích động đều đã rung động, đẩy ra cửa chính,” Thiệu công tử, a, không, hấn là xưng ngài là Đại tướng quân, mau vào, lão nô..... Lão nô thông tri thái phu nhân.”

Từ khi phụ thân của cùng tổ phụ của Tường Lân song song chết trận, mẹ của hấn không lâu cũng hậm hực mà chết, Tường Lân trấn thủ mười tám thành U Vân suốt tám năm, Nhị thúc hấn đủ trấn thủ Hàm Cốc quan cũng chưa trở về, trong phủ chỉ còn lại có tổ mẫu cùng Phùng thị và Hàn thị là thím của hấn.

Không để Tường Lân cản trở, lão bộc đã chậm chạp tiến vào.

Trần Kính Vũ đi theo đằng sau Kì Lân, hì hì cười, nói:” tướng quân, Mãn bá vẫn như cũ, một chút cũng không thay đổi.”

“ đúng vậy, rất cục..... cũng ... Về nhà.”

Tường Lân đi vào phủ, dò xét một vòng, hết thấy đều như cũ, cùng tám năm trước không có bao nhiêu khác biệt, hai bên vách tường bỏ đầy thực vật màu xanh biếc, góc tường rêu xanh trải rộng, phía trước phòng ốc điêu lan đều đã có chút phai màu, nhưng cũng không có bộ dáng rách nát, hiển nhiên bình thường bảo dưỡng được vô cùng tốt, chỉ là Tường phủ không có nam nhân ở nhà, trong triều quan lại cũng ít khi lui tới Tường phủ, cho nên Tường phủ mới có thể một mực bảo trì bộ dáng tám năm trước.

“ tướng quân, đừng xem nữa, chúng ta nhanh vào đi thôi.”

Thanh âm Trần Kính Vũ cũng có chút run run, phụ thân của hắn chính là tổng quản Tường phủ, bởi vì hắn cùng Tường Lân tuổi tác tương tự, từ nhỏ cùng Tường Lân vẫn ôn võ luyện, Tường Lân lên chiến trường, hắn cũng đi theo, Tường Lân tám năm không trở lại, hắn cũng suốt tám năm không có gặp cha mẹ của mình, giờ phút này tâm tình của hắn thậm chí so với Tường Lân còn muốn kích động hơn vài phần.

Cơ Thuấn cũng miễn cưỡng từ trong ngực Tường Lân duỗi đầu ra, ôm cổ xem xét, khoe miệng chu lên. Đơn sơ, so với đỉnh Đổ Trọng Bảo của hắn kém xa, nhìn xem cái thực vật bò ở tường này, lá cây thật khó xem, nào có như trên đỉnh Đổ Trọng Bảo tiên đằng xanh miết, nhìn nhìn lại cửa chính nơi lỏng, trên mặt lá thông đều rơi sạch, còn có trên mặt đất, rêu xanh đều lan tràn một khoảng rất rộng.

Tóm lại, Cơ Thuấn đối với Tường gia là cực kì bất mãn, vừa nghĩ tới sau này mình sẽ ở nơi này một thời gian ngắn, hắn không vui, rất không vui, khó chịu làm hắn mổ một cái trên tay Tường Lân.

[Khứ: Không vui là mổ ngta, nao bị ăn sạch sẽ thì ... há há]

Tường Lân đắm chìm trong niềm vui sướng được trở lại nhà, thỉnh thoảng bị đau, a một tiếng, cúi đầu xuống sờ sờ đầu Cơ Thuấn, nói:” tiểu tử kia, nghe lời a, từ nay về sau ngươi sẽ ngụ ở nơi này, gặp tổ mẫu cùng thím, không nên cáu kỉnh.”

Bất kể là ai, Cơ Thuấn trong lòng hừ một tiếng, vùi đầu vào trong ngực Tường Lân, tiếp tục o o ngủ.

Tường Lân thấy bộ dáng của hắn, không khỏi mỉm cười, đã sớm phát hiện đại điều giống như có thể hiểu được tiếng người, tuy thích cáu kỉnh, chính là cũng đúng mực, dọc theo đường đi, cũng không thấy hắn gây ra chuyện không thể vãn hồi, nhiều nhất là bản thân bị mổ đến hung ác, trên tay khắp nơi bị dũa thương, làm hại hắn không thể không dùng vài dày bao lấy tay, nếu không tổ mẫu cùng thím thấy sẽ lo lắng, thứ hai cũng là phòng ngừa Cơ Thuấn động một chút lại mổ mấy ngụm, có vài chống đỡ, tuy đau, nhưng sẽ không bị thương.

“ Tôn nhi đã trở lại..... Tôn nhi ở nơi nào.....”

Mới vừa đi tới tiểu viện, chợt nghe thanh âm tổ mẫu run rẩy, Tường Lân trong nội tâm đau xót, chứng kiến một phụ nhân tóc trắng cùng một người mỹ phụ trung niên và vài nha hoàn đi tới, không phải tổ mẫu cùng thím của hắn thì là ai, nhanh chân chạy về phía trước, hai đầu gối quỳ xuống đất.

Cơ Thuấn trong lòng ngực hắn mở ra hai cánh, vòng quanh trên đỉnh đầu hắn bay xung quanh, Tường Lân đối với lão phụ nhân quỳ xuống lạy.

“ tổ mẫu, thím, Lân nhi đã trở lại.”

“ hảo Tôn nhi..... Cao lớn lên nhiều, càng ngày càng như cha ngươi, hảo hảo hảo..... Mau đứng lên, làm cho nãi nãi hảo hảo nhìn ngươi.” Phùng thị trong mắt hàm chứa lệ, đỡ Tường Lân dậy.

“ bá kiến thái phu nhân, bá kiến Nhị phu nhân.” Trần Kính Vũ thi lễ, sau đó đối với đôi vợ chồng trung niên đi theo sau Phùng thị lạy một cái ” cha, nương, con đã trở lại.”

Cơ Thuấn trên trời nhìn bọn họ – tổ tiên (nghĩa là trên mức bà đó), phụ tử gặp nhau, phùng mắt trợn má.Không phải chỉ có tám năm không gặp, hắn cùng Tử Kỳ Lân đều đã ngàn năm không gặp. Nghĩ tới đây, hắn lại nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể bay thẳng xuống dưới mổ mổ mổ..... Nhưng vẫn là nhịn, muốn tìm Tử Kỳ Lân hả giận có rất nhiều cơ hội, đừng đem những nữ nhân này làm cho sợ hãi, phá hủy hình tượng phượng hoàng hoàn mỹ.

Đợi cho hết chuyện, trời cũng đã tối. Tường Lân không yên lòng với Cơ Thuấn, kêu Mãn bá tìm bác sĩ thú y, may mà lúc ấy Cơ Thuấn chú ý tới một thiếu nữ vùng trộm nhìn mình, không có nghe thấy, bằng không chỉ sợ vị Đại tướng quân này sẽ bị mất mặt trước mặt thân nhân.

Cơ Thuấn bề ngoài xác thực là xinh đẹp cực kỳ, tại bình thường chỉ sợ ánh mắt mọi người trên sân đều hướng đến hắn, chỉ là người trong Tường phủ lúc này phần lớn đắm chìm trong niềm vui sướng tương kiến thân nhân, tự nhiên chẳng quan tâm đến hắn, không ai nhìn hắn, Cơ Thuấn trong nội tâm khó chịu, đi theo Tường Lân bay vào trong phòng, chứng kiến một tòa bình phong, hắn lập tức thu cánh rơi vào bình phong.

Đánh giá nét vẽ trên bình phong, lấy khống tước làm nền, Cơ Thuấn khinh miệt trong lòng khê hừ, chỉ là phạm điều thôi, so với mình còn kém xa, không đúng, căn bản không soi được. Đang dương dương đắc ý,

cảm giác có người đang đụng vào vĩ linh (lòng đuôi) đang rủ xuống phía sau người của hắn, hắn lập tức giật dữ, ai dám đụng hắn, không muốn sống nữa, hắn mổ a Di? Thật xinh đẹp, một tiểu cô nương thật đáng yêu.

Nhìn tiểu cô nương khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mắt to ngập nước nhìn mình chằm chằm, Cơ Thuấn đắc ý dương dương tự đắc, vĩ linh rơi xuống trong ngực tiểu cô nương.

Không thể tưởng được trong nhà Tử Kỳ Lân lại có tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu như vậy, nếu mỗi ngày có thể gặp, dù ở phòng đơn sơ hắn cũng không nề hà.

Ngô..... Chính là bị ôm không thoải mái, ***g ngực tiểu cô nương tuy mềm mềm hương hươg, chính là quá chặt, không có rộng lớn thỏa mái như ***g ngực Tử Kỳ Lân kia. Hắn không thoải mái vắn vẹo thân thể, lại bị Tường Linh chăm chú dè dặt.

Di? Tiểu cô nương này muốn làm gì?

Vốn là hảo hảo ôm Cơ Thuấn, tiểu cô nương đột nhiên tăng khí lực, Cơ Thuấn trong nháy mắt bị nhấn một cái, thiếu chút nữa thở không nổi, càng thêm dùng sức giãy dụa — không thoải mái, muốn bay lên a.

Lúc Tường Lân đang một mắt cùng tổ mẫu và thím kể lại truyện lý thú trong quân, một mặt suy tư về việc đại điều chạy đến nơi nào, một hạ nhân vội vội vàng vàng xông vào.

4. Chương 3

“ thái phu nhân, Nhị phu nhân, tướng quân, bắt hảo, tiểu thư đã xảy ra chuyện!”

“ cái gì?” Hàn thị sốt ruột vì ái nữ, lập tức đứng lên ” Linh nhi xảy ra chuyện gì?”

“ tiểu, tiểu thư ở phía sau hoa viên..... Bị đại điều tướng quân mang về mổ, mổ phá đầu.....”

Hạ nhân vẫn chưa nói xong, đã nhìn thấy tướng quân đại nhân bước một bước dài liền xông ra ngoài.

Đã gây họa đã gây họa, đây là ý niệm duy nhất trong đầu Tường Lân bây giờ, hắn mới sơ sẩy một cái, đại điều liền đi mổ người? Trước tiên đuổi tới hậu hoa viên, chỉ thấy bốn, năm nha hoàn cầm trong tay hòn đá trúc thật dài, hướng bầu trời chọc, đại điều mình mang về đang ở phía trên bay tới bay lui, bị vài nha hoàn dùng hòn đá trúc chọc được nên cực kỳ chặt vật, cánh phịch phịch trên mặt đất tháo chạy, bay không được, rơi cũng không được, vừa nhìn thấy hắn đến đây, đại điều lập tức vụt một tiếng, xông vào trong ngực của hắn.

Tường Lân vô ý thức tiếp được đại điều, hai mắt đại điều lập tức nước mắt lưng tròng, ủy khuất nhìn hắn chằm chằm, sau lưng vĩ linh giương đến giương đi quanh mắt hắn, hắn nhìn kỹ, thiếu một cây. Trong lòng hắn mơ hồ đã *** tường là chuyện gì xảy ra.

“ Linh nhi, Linh nhi, người có sao không?”

Lúc này Hàn thị cũng đã chạy đến, tổ mẫu chưa có tới, dù sao lớn tuổi, chạy không có nhanh như vậy.

Tường Lân nghe được tiếng thím hô, lúc này mới phát hiện một thiếu nữ mặc áo vàng, bị vài nha hoàn hộ ở bên trong, hai cánh tay bụm mặt khóc đến khản cả giọng, bên người rơi một vũ mao kim hồng sắc thật dài, không phải vũ mao trên người đại điều thì là của ai.

“ nương a.....” Tường Linh vừa nhìn thấy mẫu thân tới, nhẹ buông tay nhào vào trong ngực Hàn thị khóc càng lớn hơn.

Tường Lân ở bên cạnh thấy rõ ràng, hít vào một hơi, trên gương mặt xinh đẹp của đường muội, trên mũi rõ ràng bị mổ một ngụm, má phải còn có vài vết cào, tuy nhiên nhìn vẻ thương thể cũng không nặng, chỉ bị xước ra vài tơ máu, chính là đối với nữ hài tử mà nói, đã thương như vậy đã rất lớn rồi, tối thiểu trước khi thương thể tốt hơn là không thể gặp người.

“ Linh nhi, a, nhanh đi thỉnh đại phu, các người còn thất thần làm gì, nhanh đi a.....” Hàn thị xem xét mặt nữ nhi, nước mắt cũng rơi ra, đối với vài nha hoàn chung quanh kêu lên.

Đại phu rất nhanh đã tới, là cùng bác sỹ thú y mà Mãn bá thỉnh vào cùng một lúc, thừa dịp đại phu trị cho Tường linh, Tường Lâm cũng để cho bác sỹ thú y trị cho đại điểu, nhìn xem hấn vì cái gì mấy ngày không chịu ăn cơm, tiện thể cũng nhìn nhìn địa phương hấn bị rút vĩ linh (lông đuôi nga~).

Chính là Cơ Thuấn đang vì mình mất đi một cọng vĩ linh mà bị thương vụn phần, nghĩ đến bề ngoài hoàn mỹ của mình bị một tiểu cô nương đáng yêu mà lại thực đáng giận phá hủy, hấn hận nghiêng răng nghiêng lợi. Đang ủy khuất lại phần nộ, Tường Lâm lại để cho một bác sỹ thú y đến sờ hấn, Cơ Thuấn lửa giận oanh một tiếng bạo phát.

Nửa nén hương sau, bác sỹ thú y không may kia té chạy ra khỏi tướng quân phủ, liền tiền công cũng không dám lấy, chạy trốn chết mà đi. Về phần phượng hoàng đáng thương bị rút đi vĩ linh xinh đẹp, thì lại lần nữa nhắm nháp tư vị vông móc sắt mỹ diệu.

“Lâm nhi, con chim này quá hung hãn, việc hôm nay, nếu truyền đi, thật mất mặt Tường phủ, nếu không thả, thì giết đi, đừng nuôi.”

Nháo cả đoạn thời gian, rốt cục thái phu nhân Phùng thị cũng kinh động, vội hốt nói làm cho Tường Lâm sắc mặt hơi đổi.

“khái..... Tổ mẫu, người xem con chim này, xinh đẹp lại hiếm thấy, là Tôn nhi trên đường thấy được, trước không có điều giáo hảo, làm cho ngài bị kinh hách, cho Tôn nhi một ít thời gian, chờ thuần dưỡng hảo, Tôn nhi sẽ để cho hấn giải buồn cho tổ mẫu.”

Thái phu nhân Phùng thị nghe xong lời này, trên mặt âm chuyển, lại cao hứng.

“Tôn nhi thật biết nghĩ đến ta.” nàng xem đại điểu bị khóa ở trong lưới móc sắt, xác thực là xinh đẹp hiếm thấy” cũng tốt, người đã không nở, vậy lưu lại a, chỉ là bồi thím người một cái lễ, nói vài lời hữu ích, nha đầu Linh nhi kia lần này bị thương cũng không nhẹ nha.”

“Phải, Tôn nhi đã biết.”

Cơ Thuấn cuối cùng là một bị giam vào trong ***g chim, đây là Hàn thị mau nước mắt bắt buộc, Tường Lâm không thể không làm như vậy, dù sao hấn cũng đuối lý. Chính là tính tình Cơ Thuấn đâu chịu bị giam trong ***g, Tường Lâm bắt buộc dĩ phải thấp giọng nói:” Làm cho thím xem thôi, sau đó sẽ đem người phóng xuất.”

Nhìn nữ nhân khóc đến mức nóc nhà cũng sắp sụp xuống, Cơ Thuấn bĩu môi, không cam lòng, không muốn vào ***g chim, cũng không muốn cùng nữ nhân bình thường này so đo, hấn là phượng hoàng cao quý, khi dễ nữ lưu, truyền đi sẽ bị chê cười.

Quả nhiên, Hàn thị chân trước vừa đi, Tường Lâm chân sau đã đem hấn phóng ra.

Ngẫm lại mình vì Tử Kỳ Lâm chết tiệt mà hạ mình, Cơ Thuấn nhìn không được mắt Tường Lâm mấy ngum, làm Tường Lâm đau đến nhe răng trợn mắt, hấn mới giải hận vượt cánh, bay đến trên giường, cọ vài cái, ngại ván giường quá cứng ngắc, xem đêm chần bên cạnh, hấn dứt khoát nhắm đệm chần bay tới, đặt mặt ở dưới, cảm giác mềm mềm ấm áp, lúc này mới vùi đầu thoải mái mà ngủ.

“từ nay về sau, người nếu mất hứng, thì hãy cứ tới mổ ta, đừng mổ người trong nhà của ta, nếu không ta sẽ không thể lưu lại người.”

Tường Lâm xem bộ dáng nó thích ý, chỉ có thể cười khổ, đối đại điểu này, hấn là vừa yêu vừa thương lại đau đầu, cho dù là gây họa, hấn cũng không cam lòng buông tay.

Cơ Thuấn đáp lại hấn, chính là giương lên vĩ linh, tỏ vẻ nghe được.

Tường Lâm xem vĩ linh nó rơi xuống, bày ra trên giường, bày biện hình quạt cực kỳ xinh đẹp, ách..... Cả hình quạt đó chiếm hơn nửa cái giường, không khỏi lần nữa cười khổ, xem dạng như vậy, cho thấy đại điểu rõ ràng tức giận không tiêu, không định cho hấn ngủ trên giường. Bất quá, hấn hôm nay cũng không khả năng ngủ được, muốn chuẩn bị rất nhiều chuyện, còn phải vào triều gặp mặt vua.

Tường Lâm đại tướng quân trở lại kinh, tin tức này trong vòng một đêm đã truyền khắp cả kinh thành. Tường Lâm lại hồn nhiên không biết, dựa theo trình tự bình thường, hấn suốt đêm viết một đạo tấu gấp,

hướng hoàng đế trình lên.

Vốn tưởng rằng tấu gấp trình lên, ít nhất cũng qua một, hai ngày, mới có thể thấy mặt vua, lại không thể tưởng được lâm triều còn không chưa chấm dứt, thì có thái giám mang theo thánh chỉ, tuyên hấn tiến điện thấy vua.

Không dám đánh thức Cơ Thuần, sợ đại điều bốc đồng đi theo hấn tiến cung, Tường Lâm phân phó Trần Kính Đình giữ cửa, cửa sổ đều đóng kỹ, đừng làm cho hấn bay ra, mới yên tâm mà đi.

Nhìn thấy hoàng đế bệ hạ tại tẩm điện. Tường Lâm mới biết thân thể bệ hạ đã phi thường không xong. Hấn tuy trẻ tuổi, kinh nghiệm chiến trận nhiều, nhưng đối tình huống trong triều cũng có biết một chút. Lúc ấy trong nội tâm xôn xao một trận, còn chưa kịp nghĩ, lão hoàng đế nói đại khái vài câu, đem rất nhiều thứ cho hấn.

Tường Lâm đại tướng quân gia phong Tấn quốc công, minh bay lên ám rơi xuống (câu này chắc là thăng chức đó @@), binh quyền bị thu hồi, ban cho một chút vàng bạc, cùng một chút dược vật quý giá, nói là làm cho hấn hảo hảo ở tại gia điều dưỡng thân thể. Tường Lâm đã từng bị Hồ Man Lang Nha bắn trúng ngực, mạng tuy bảo vệ, nhưng đúng là thân thể cũng chưa hoàn toàn phục hồi.

Đón lấy vài lời khen ngợi của lão hoàng đế, đổi lấy một lời thể trung tâm của Tường Lâm, sau đó hấn vỗ vỗ miệng cười phủ.

Trên cơ bản, lần này diện kiến vua, Tường Lâm không có tổn thất gì, Hồ Man đã cùng bệ hạ cầu hoà, không cần lại chiến tranh, hoàng đế muốn thu hồi binh quyền cũng là tự nhiên, nếu không bằng quân đội trên tay hấn và Nhị thúc, cũng đã đủ để thành uy hiếp đối với triều đình. Về phần những ban thưởng kia, Tường Lâm cũng không quá mức để ý, cầm lấy đem cho thân thuộc của những binh sĩ bị chết trận mấy năm gần đây.

Nói ngắn lại, Tường Lâm đối với tình hình hiện tại rất hài lòng, hấn có nhiều thời gian hơn, đi phục tùng đại điều bốc đồng cùng các kinh kia. Hy vọng lão hoàng đế có thể chống đỡ thêm chút ít thời gian, nếu không, chỉ sợ là hoạ ngoài giặc trong. Lão hoàng đế không có lập Thái Tử, trong triều bầy vị hoàng tử, cũng không một ai là dễ chọn.

Mang theo những thứ hoàng đế ban cho trở về phủ, danh sách giao cho Trần tổng quản, để hấn nhìn xử lý.

Trần tổng quản mở lễ ra xem xét, kinh hỉ nói:” a, linh chi ngàn năm. Tướng quân, trước đây không lâu thân thể thái phu nhân không khỏe, đại phu kê đơn, bên trong có linh chi làm vị thuốc, đại phu nói, linh chi càng lâu năm, tác dụng càng tốt, thái phu nhân cho lão nô đi cầu mua với số tiền lớn, cũng chỉ cầu mua được linh chi năm trăm năm.”

“ bệ hạ ban cho không ít dược liệu trân quý, Trần tổng quản người xem cái gì cần dùng đến, đều cho tổ mẫu dùng đi, còn có những đồ trang sức này, cho thím cùng đường muội, còn có bạc kia, người cùng Kính Vũ thương lượng một chút, đều chia.....”

Đang nói, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến phịch một tiếng, đón lấy một tiếng kêu đau, Tường Lâm nghe được *** tường, là thanh âm Trần Kính Vũ, lập tức trong lòng thầm nghĩ bất hảo, sợ lại là đại điều lại gây họa. Vừa muốn đi ra ngoài xem đến tột cùng là gì, trước mắt lóe lên hồng ảnh, đại điều đã từ ngoài cửa bay đến, dùng khí thể sét đánh không kịp bưng tai (nhanh đến mức ko kịp cản), nhào tới hoàng trên đồng đồ hoàng đế mới ban, miệng mở trào kéo, lực tung cả lên, trong khoảnh khắc, đại sảnh đã là một mảnh bừa bãi.

“ tướng quân, Nó Nó phá cửa đi ra” Trần Kính Vũ cũng từ bên ngoài chạy vào, chồ mi tâm (mí mắt) hồng hồng thành một vết, mới nhìn thì như vết son, cẩn thận nhìn lại thì rõ ràng là vết mổ.

Không kịp ngẫm nghĩ tại sao đại điều có khí lực lớn như vậy để phá cửa, Tường Lâm, Trần Kính Vũ, Trần tổng quản, ba đại nam nhân hợp lực bắt lấy đại điều, lại nhìn vật phẩm chống chất, cái khác đều không có tổn thất, chính là những dược liệu kia, bị ăn hơn phân nửa, nhân sâm ngàn năm, tuyết liên ngàn năm, hà thủ ô ngàn năm, tóm lại phàm là dược phẩm mang lên chữ ngàn, toàn bộ đều vào trong bụng đại điều, kể cả ngàn năm linh chi, cái này không hấn đã bị ăn, nhưng chỉ là sắp thôi, linh chi bị điều tại gắt gao ngâm

trong miệng không tha, mặc cho Tường Lân lấy kiếu gì, đại điếu chỉ lo nuốt cái linh chi ngàn năm kia vào bụng.

“ thái phu nhân ... linh chi..... Tướng quân, vậy phải làm sao bây giờ?” Trần tổng quản nhìn đại điếu ực một cái liền nuốt linh chi ngàn năm vào trong bụng, gấp đến độ xoay quanh, hận không thể mổ bụng con chim này ra mà lấy lại.

Tường Lân nhất thời im lặng, nhìn chăm chăm vào đại điếu trong ngực, không biết nói cái gì cho phải, đoạn đường đến đây, đại điếu không ăn không uống, hẳn còn tưởng là sinh bệnh, hiện tại xem ra, là con đại điếu này kén chọn, hơn nữa là cực đoan kén chọn, nhìn xem những dược liệu này, toàn là nhất những thứ tốt nhất để ăn, những lộc nhung, tổ yến kia, hẳn liền cũng không thèm liếc.

“ khải..... Trần tổng quản, người cho người thu thập lại đi, Kính Vũ, người đi tìm người sửa lại cửa đi”

Thuận miệng công đạo vài câu, chứng kiến bọn họ phụ tử hai người đều dùng ánh mắt hung hăng nhìn mình chăm chăm đại điếu trong tay, Tường Lân tranh thủ thời gian ôm đại điếu ly khai. Đại điếu này thật giỏi gây họa, hai ngày nay như thế nào đều gây đại tai họa..

Chạy đến chỗ không người, nhìn đại điếu thư thư phức phức trong ngực mình ngủ gà ngủ gật, Tường Lân hận không thể chế trụ cổ của nó dao động vài cái.

Cơ Thuấn vô tội nhìn Tường Lân, tặc lưỡi, hẳn còn không có ăn đủ nha, Tử Kỳ Lân làm gì mà bày bộ dáng này, làm như hắn ăn đồng loại của y vậy, con người vòng quanh đảo quanh trên người Tường Lân từ trên xuống dưới, ần ần có cảm giác nước miếng tràn ra.

Bỗng nhiên cảm thấy không được tự nhiên, Tường Lân vỗ một cái lên trán đại điếu, nói:” khuya hôm nay phạt người ở ***g chim.....”

Lời nói còn chưa nói hết, đã thấy đầu đại điếu mềm mại đáp xuống dưới, cái này càng làm Tường Lân hoảng sợ, nâng đầu đại điếu dậy đến, gấp cặp mắt đại điếu xinh đẹp chăm chú nhắm lại, giống như bị Tường Lân một chưởng đã chụp chết nó, vô luận Tường Lân cầm lấy cổ của nó lay động như thế nào, hẳn đều không tỉnh lại.

“ người tới..... Người tới..... Nhanh đi gọi đại phu đến.”

Trên thực tế, Tường Lân chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi.

Cơ Thuấn đang ngủ, đương nhiên, đây là bác sĩ thú y hôm nọ bị Cơ Thuấn mổ cho đến té nhào ra cửa phán đoán, không thể nói sai, nhưng cũng lại không hề đúng..

Nhìn từ ngoài, Cơ Thuấn xác thực là bộ dáng đang ngủ, nhưng hắn đã ngủ đủ một tháng, gấp đến độ Tường Lân đều mời tất cả bác sĩ thú y đến đại phu chữa bệnh cho người đến, đều luân phiên mời đến.

Nhưng kết luận giống nhau, Cơ Thuấn đang ngủ.

Cơ Thuấn cái này một ngủ, ngủ ra hai đại chỗ tốt một đại chỗ hỏng.

Một cái lý do tốt để hắn miễn đi bị trách phạt, mà ngay cả việc hắn mổ tiểu thư của Tường phủ cũng được cho qua ; một cái khác tốt hơn chính là Cơ Thuấn nổi danh, cả kinh thành mọi người biết rõ, Tường Lân đại tướng quân nuôi một đại điếu phi thường xinh đẹp, lại là đại điếu chỉ suốt ngày ngủ không tỉnh. Mà rắc rối chính là, có không ít người nhàn rỗi vô sự, chạy đến Tường phủ bái phỏng Tường Lân, mười người cũng có chín người là muốn trông thấy Cơ Thuấn, trong đó còn không thiếu một ít tiểu thư khuê các.

Cơ Thuấn đương nhiên không phải đang ngủ, chân tướng sự tình là, hắn đang tự khôi phục pháp lực ở bên trong, những dược vật ngàn năm trân quý kia, đúng là thứ hắn cần nhất khi đến nhân gian, chỉ là hắn quá tham lam, thoáng cái ăn quá nhiều, tiêu hóa không được, lúc này mới mơ màng ngủ đủ một tháng, tất cả dược tính đều hấp thu hết. Hẳn là nửa điểm sự cũng không có, chỉ là để Tường Lân lo lắng một phen thôi.

Sau hi thấy Cơ Thuấn luôn luôn chỉ là ngủ, không có dị trạng khác, Tường Lân mới dần dần yên lòng, chỉ là tiếp khách nhân nói liền không dứt, lại làm cho Tường Lân cảm thấy đau đầu vô cùng.

Lúc Cơ Thuấn mê ngủ tỉnh lại, Tường Lân đang ở trong hậu hoa viên tiếp đãi hai vị mỹ nhân tới chơi.

Hai vị mỹ nhân, một vị là thiên kim thừa tướng, một vị là thiên kim Binh Bộ Thị Lang. Một người ung dung đẹp đẽ quý giá, một người tư thế oai hùng hiên ngang, cùng Tường Lân trò chuyện đến độ thập phần vui vẻ.

Tuy nhiên hai vị nữ tử này cùng thiên kim tiểu thư khác rất là bất đồng, cùng Tường Lân ở chung, không có bó tay bó chân ngưng ngưng, cũng không có ra vẻ rụt rè, nhất cử nhất động một lời, cười thoải mái. Thừa tướng thiên kim tiên thối có lẽ ; mà thị lang thiên kim thì hơi hoạt bát, nhưng bởi vì phụ thân, xem qua một vài binh thư, cùng Tường Lân kỳ thật rất hợp nói chuyện.

Nhưng những ngày này mặc dù, Tường Lân đối với Cơ Thuần mê man an tâm không ít, nhưng ở cùng những thiên kim tiểu thư này ngắm hoa thì lại luôn không tự chủ được nhớ tới đại điều mê man, mà bộ dáng hẳn không yên lòng, tự nhiên đã rơi vào trong mắt các tiểu thư tới chơi.

Thị lang thiên kim tính cách sáng khoái, thấy thế liền hỏi nguyên do-

Cơ Thuần tìm được hậu hoa viên, đầu tiên chứng kiến chính là Tường Lân không biết nói gì đó, mà vị thị lang thiên kim kia bị chọc cho cười khanh khách không ngừng, mà ngay cả thừa tướng thiên kim, cũng che miệng cười trộm, quả nhiên là kiêu như cây thước được, tươi đẹp như mẫu đơn, phảng phất hai đóa tuyệt thế cắm giữa một bãi cứt trâu (Nguyên văn đây nha =))

Ánh mắt của hắn đờ đờ toát ra lửa giận, Tử Kỳ Lân, sắc Kỳ Lân, hắn mới ngủ vài ngày, lại thông đồng với hai mỹ nữ, ngắm lại ngàn năm trước, cũng vì cửu vĩ hồ, ngàn năm không thấy, Tử Kỳ Lân thông đồng mỹ nữ để công lực tăng trưởng.

Tại phía trên vườn hoa tha một vòng, Cơ Thuần rốt cuộc tìm được một chỗ bí mật, vừa rơi xuống đất, lập tức hóa thân làm hình người, đi hai bước, con người vừa chuyển, trên tay hiện ra một chiết phiến (quạt hình vĩ linh, dao động a dao động, hướng đám nhất nam nhị nữ đi đến.

“ A ha ha ha, Kỳ Lân ca ca, người ở đây a, để cho ta tìm mãi.” Tử Kỳ Lân, cười cái gì mà cười, hai con mắt đều muốn nhanh áp vào trên mặt mỹ nhân, ô ô ô, mỹ nhân, không nên nhìn Tử Kỳ Lân, nhìn hướng khác đi a.

Hai nàng cười đến cao hứng, bỗng dừng nghe được thanh âm sau lưng truyền đến, không khỏi quay đầu, cảm giác trước mắt sáng ngời, chỉ thấy một nam tử quần áo hoa lệ trong tay đang đưa một quạt lông ngũ thải ban lan (5 màu sắc sỡ), một bước một bước hướng về phía các nàng đi tới. Tới gần, thấy rõ mặt mày hắn, lại là một hồi khiếp sợ, mắt phượng mũi cao, sóng mắt lưu chuyển, phu trắng trắng tuyết, thần thái thanh thần, toàn thân cao thấp đều có loại quý khí tôn quý, mỹ nam tử làm các nàng là danh môn khuê các cũng thấy tự ti mặc cảm.

Tường Lân cũng ngưng ngẩn, nhất thời nghĩ không ra nam tử đột nhiên xuất hiện vì cái gì gọi hắn Tường Lân ca ca (bởi vì Kỳ Lân cũng gọi là Tường lân nha các nàng:D.), chỉ cảm thấy phảng phất từng gặp qua ở đâu đó, trong *** thần hoảng hốt, đành coi như khách nhân mà nói, nói:” không có từ xa tiếp đón..... Ách, ta rời nhà đã lâu, gần đây mới trở về, thân thích bằng hữu trước kia, phần lớn diện mạo đều biến hóa quá lớn, cũng không nhận ra, có chỗ thất lễ xin hãy tha lỗi, không biết người là ...?”

“ Kỳ Lân ca ca người sao lại không nhận biết ta, ta là Cơ Thuần a.” nhận ra mới có quý, Tử Kỳ Lân, ai bảo người mê luyện tử hồ ly, bị đoạt đi sừng Kỳ Lân, rớt vào thế gian, đáng đời.

Cơ Thuần?

Đừng nói Tường Lân vắt hết óc cũng nghĩ không ra mình nhận thức ở đâu ra người họ Cơ, chính là hai vị thiên kim cũng không nghĩ ra kinh thành lại có Cơ đại tộc gì đó, nam tử này quần áo hoa lệ xinh đẹp, toàn thân đều lộ ra khí tức tôn quý, tự nhiên không thể nào là người thường.

Cơ Thuần đầu chịu cho bọn hắn thời gian hiểu rõ ràng, cứng ngắc chen đến chính giữa Tường Lân cùng hai vị mỹ nữ, miệng hé ra đồ ngon đồ ngọt.

“ hai vị tỷ tỷ đẹp quá a, làn da như thế nào bảo dưỡng? Nghe nói mỗi ngày dùng sương sớm sáng sớm rửa mặt, có thể bảo trì làn da co dãn, sờ lên lại trượt lại sướng.....” da của hắn không cần bảo dưỡng cũng đều lại trượt lại sướng.

“ tóc vừa đen lại sáng, các tỷ tỷ bình thường đều ăn những thứ gì nha? Tóc dài quá, rất dễ dàng khô vàng, các người xem tóc ta, lúc này đã đều thâm hại” ô ô ô, đều là do mấy ngay nay sinh khí quá mà phát hỏa.

“ tỷ tỷ túi thơm thơm quá a, làm sao được vậy? Ta trước kia dùng qua một loại hương, gọi Long Tiên Hương, mang trên thân thể thì dù ngoài trăm dặm đều có thể ngửi thấy được mùi thơm.....” đó là trước kia Tử Kỳ Lân từ trên người Thanh Long ngu ngốc đoạt được, Tử Kỳ Lân bị hồ ly đá đến trần gian xong, hẳn thấy cũng không dùng.

“ a, đúng rồi, còn không có thỉnh giáo phương danh các tỷ tỷ, các tỷ tỷ lớn lên xinh đẹp như vậy, danh tự nhất định cũng hảo nghe.....”

“ các tỷ tỷ.....”

[Lai Khứ: Là tat a cũng ... chạy..]

Trợn vện một canh giờ, Tường Lân không có thể chen vào nửa câu, tất cả đều là Cơ Thuấn nói, cái này nguyên một đám vấn đề khiến cho hai vị thiên kim cũng chống đỡ không được, hết lần này tới lần khác hẳn tự khen mình ngày thường vô cùng xinh đẹp tôn quý, lúc nói chuyện biểu lộ biến hóa phong phú, làm cho người ta nhìn hẳn cũng không biết phương hướng nào để nói, vì vậy Cơ Thuấn liền một mạch nói một mình.

Rốt cục, Cơ Thuấn nói đến mệt mỏi, mềm mại nằm sấp xuống bàn, Tường Lân đưa cho hẳn một tách trà, hai vị thiên kim rốt cục cũng liền liên tục cáo từ.

“ các tỷ tỷ, nhớ thường thường tới tìm ta chơi a.” Cơ Thuấn phất phất phượng linh phiến trong tay, con mắt chớp động hưng phấn tự đắc vui vẻ.

5. Chương 4

“ Kỳ Lân ca ca, ta muốn ở nơi này.”

“ Kỳ Lân ca ca, người có nghe thấy không.”

“ Kỳ Lân ca ca, ta muốn ăn cái đồ ăn tốt nhất.”

“ Kỳ Lân ca ca, ta muốn Long Tiên Hương của ta.....”

Liên tiếp “ Kỳ Lân ca ca “ đã khiến Tường Lân đầu óc choáng váng, hoàn toàn từ đầu đã không nghe hiểu Cơ Thuấn ở phía sau nói những thứ gì.

“ hảo hảo hảo, ta cho Trần tổng quản an bài cho người một gian phòng.” Tường Lân bị Cơ Thuấn rống đến lỗ tai cũng sắp nổ, thật vất vả phục hồi *** thần lại, nhìn thấy Cơ Thuấn dương dương đắc ý, trong nội tâm lại sinh ra cảm giác bất đắc dĩ, rồi lại ẩ ẩ có loại mừng rỡ.....

Mừng rỡ?

Tường Lân vầy vầy đầu, dùng sức đem loại này cảm xúc khó hiểu vung ra sau đầu.

“ không cần, ta muốn ở gian phòng của Kỳ Lân ca ca.” hẳn muốn canh Tử Kỳ Lân này gặt gao, ăn cơm, ngủ, đừng nghĩ rời đi một bước.

Tường Lân nghẹn họng nhìn trần trời nói:” người ở phòng ta, ta nghỉ ngơi ở đâu?”

“ đương nhiên là chúng ta cùng một chỗ ở.” Cơ Thuấn thẳng thừng đáp.

“.....”

Hai người một đường dây đưa đến tận gian phòng của Tường Lân, Tường Lân còn đang có ý đồ thuyết phục Cơ Thuấn, hai đại nam nhân ở cùng một chỗ còn ra thế thống gì, mà bọn họ cũng không quen thuộc đến mức có thể cùng giường mà ngủ? Tuy nhiên Cơ Thuấn cho Tường Lân cảm giác xác thực là phảng phất đã nhận thức rất quen thuộc từ lâu, chính là, vậy cũng không có nghĩa là bọn hắn thân mật đến có thể cùng ở một gian phòng.

“ Kì Lân ca ca, người đừng trốn tránh, chúng ta đều cùng ở với nhau lâu như vậy.....” lúc hẳn ở phượng thân đó nha.

“ người, người không nên nói lung tung, ta khi nào thì với người cùng ở?” mắt thấy Cơ Thuấn cơ hồ hơn phân nửa thân thể đều úp sấp trên người mình, gương mặt xinh đẹp khiến thái dương cũng muốn thất sắc cách mình không đến nửa tấc, khí tức phun đến trên mặt, lại tê dại, lại ngứa, mặt Tường Lân thoáng cái bắt đầu sung huyết.

“ ngày hôm qua, hôm trước, hôm kia, hôm trước của hôm trước, hôm kia của hôm kia.....” Cơ Thuấn xòe ra ngón tay đếm.

Tường Lân giật mình, chợt bật cười, nói:” người thực hay nói giỡn.....” nói còn chưa dứt lời, hẳn liếc đảo qua gian phòng, trên giường, không có đại điếu đang ngủ mê, Tường Lân sắc mặt lập tức đại biến.

“ Kính Vũ, Kính Vũ, mau tới đây.....” thanh âm Tường Lân trong nháy mắt truyền khắp cả Tường phủ.

Rất nhanh Trần Kính Vũ đã tới.

“ tướng quân, có gì phân phó sao?”

“ đại điếu?” Tường Lân vội hỏi.

“ trên giường ngủ..... A?” Trần Kính Vũ lúc này cũng nhìn rõ ràng trên giường đã không còn đại điếu, lập tức sững sờ, mới chợt phát hiện trong phòng có thêm nam tử cực kỳ xinh đẹp tôn quý, lại lạ mặt cực kỳ, hẳn lập tức sinh lòng cảnh giác

” tướng quân, vị này chính là?”

“ khách nhân của ta, Cơ công tử. Kính Vũ, đại điếu không thấy, người theo ta cùng đi tìm.” Tường Lân trong nội tâm khẩn cấp, cũng chẳng quan tâm Cơ Thuấn.

“ tướng quân, người xem bả cây quạt!” Trần Kính Vũ liếc thoáng nhìn Cơ Thuấn trong tay phượng linh phiến, thanh nói.

Cơ Thuấn chứng kiến Tường Lân bởi vì hẳn không thấy mà lo lắng, đang trong nội tâm âm thầm cười trộm. Bỗng nhiên bị Trần Kính Vũ chỉ, lại càng hoảng sợ, nhìn nhìn cây quạt trong tay, không có gì không đúng nha?

“ cây quạt?” Tường Lân lúc này mới chú ý tới cây quạt trong tay Cơ Thuấn, ngũ thải ban lan vũ mao vạn phần nhìn quen mắt, a, đây chẳng phải là vĩ linh xinh đẹp vô cùng của đại điếu sao?” người, người, người.....”

“ ta? Ta ta làm sao vậy?”

Cơ Thuấn phát hiện Tường Lân bộ mặt trở nên vặn vẹo, mơ hồ một cổ khí tức phẫn nộ bao phủ mình, từ trước đến nay Tường Lân ôn hòa nhân hậu, giờ phút này hai mắt trừng trừng, lộ ra bộ dáng uy vũ hung hãn, như muốn trực tiếp nhào đến hẳn mà cắn xé.

“ người giết đại điếu!” Tường Lân phẫn nộ lên án, đại điếu yêu quý vũ mao mình như vậy, như thế nào sẽ để người giựt xuống làm cây quạt, hơn nữa hiện tại đại điếu không thấy, người này đột nhiên xuất hiện, trong tay còn cầm vĩ linh đại điếu làm thành cây quạt, sự tình lại rõ ràng.

“ dát?”

Cơ Thuấn ôm bụng cười lên ha hả, hẳn giết chính hẳn sao, ha ha ha, cười chết ta mất, Tử Kì Lân hảo bỗn a, ha ha ha.....

Chứng kiến Cơ Thuấn cười đến vô cùng vui vẻ, Tường Lân càng thêm phẫn nộ, bàn tay vươn ra, nắm cổ Cơ Thuấn, chăm chú, cơ hồ muốn bóp chết cái người hại đại điếu này.

“ ngô ân..... Ngô..... Tử Kì Lân Người dám.....” Cơ Thuấn không nghĩ tới Tường Lân rõ ràng thật sự dám bóp cổ của mình, nhất thời không đề phòng, bị bóp cổ, đều muốn nhanh thở không được đến, chớ nói chi là dùng pháp thuật để đánh ngã Tử Kì Lân này.

Tường Lân buông lỏng tay ra, sững sờ nhìn mình mu bàn tay, dấu vết đại điểu mổ đã sớm cũng không thấy, chỉ có dấu răng bị Cơ Thuấn cắn ra là rõ ràng trên làn da. Đại điểu chết, nghĩ đến đây, trong lòng của hắn đau đến như muốn xé mở, còn muốn Cơ Thuấn đền mạng, nhìn qua Cơ Thuấn bởi vì thở không nổi mà đỏ bừng gương mặt xinh đẹp, thế nhưng hắn lại không hạ thủ được.

“ Tử Kỳ Lân Khái khái..... Người thật đúng là dám giết ta..... Khái khái khái khái.....” khí vừa đến lại thở gấp làm Cơ Thuấn suýt nghẹn.

Cơ Thuấn trừng mắt cong mày, đáng tiếc động tác mãnh liệt hít khí không ngừng phá hủy ý đồ hắn bày ra, bộ dáng phượng hoàng uy phong, mặt đỏ lên, một đôi mắt phượng lại ba quang liên liên, nước mắt đều rớt ra, không có bày ra được phượng hoàng uy nghiêm, ngược lại như một nàng vợ bé nhỏ bị khi dễ.

Tường Lân nhìn thấy thế cũng sắp cười ra tiếng, trong ***g ngực vì vẻ này mà tức giận chẳng biết tại sao đã không cánh mà bay, mà ngay cả đau lòng khi đại điểu chết, cũng giảm bớt rất nhiều. Gãi gãi đầu, rớt cục bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói:

” Kính Vũ, rót chén trà đến.”

Trà rất nhanh đã tới rồi, tiện tay vẫy lui Trần Kính Vũ, Tường Lân mời Cơ Thuấn ngồi trên ghế, nói:

” uống nước thuận thuận khí.”

Cơ Thuấn còn đang tức, lại đem đầu quay ngoắt đi, miệng cũng đỏ lên.

“ ta sai rồi, được chưa.”

Tường Lân ôn tồn, đầu tiên thấy quả nhiên là thiếu niên xinh đẹp tôn quý, hiện tại xem xét, tích cách còn là một hài tử, muốn dùng hống.

Cơ Thuấn hướng về chén trà nao nao miệng, sau đó miệng hé ra, ý là người thổi cho ta, ta mới uống.

“ người cũng không phải tiểu hài tử.....” lời nói mới mở miệng, Cơ Thuấn liền hung hăng trừng mắt hắn, Tường Lân chỉ phải đổi giọng,” hảo, ta thổi, ta liền thổi.”

Cầm lấy chén trà, cẩn cẩn dục dục nghiêng chén, đem thổi đi rồi tự nâng lên đến miệng Cơ Thuấn, còn không dám cho uống quá mau, e sợ Cơ Thuấn bị nghẹn.

Cơ Thuấn uống nước xong, rớt cục thư thái chút ít, thừa dịp Tường Lân còn không có thu hồi bàn tay, hắn một phát bắt được, vừa ngoan hung ác cắn một cái.

“ Tử Kỳ Lân, cho người véo ta.”

Tường Lân chỉ có thể cười khổ, hiện tại ngẫm lại, hắn vừa rồi cũng là quá kích động, lại yêu mến đại điểu, thế nhưng bất quá chỉ là một con chim, vì chim chóc mà đã thương mạng người, thật là chuyện bé xé ra to.

Cơ Thuấn cắn cắn cắn, cắn nửa ngày, nói nói lỏng miệng, tính, Tử Kỳ Lân da dầy, cắn mãi không sao.

“ ta mệt mỏi, buồn ngủ.”

Lúc này mới giữa trưa, Tường Lân nhìn nhìn ngoài cửa sổ, nhìn nhìn lại Cơ Thuấn một bộ giận vẫn còn không tiêu, hắn bất đắc dĩ nói:” hảo hảo, người đi nằm ngủ ta trong phòng.”

Cơ Thuấn trong nháy mắt đổi giận thành vui, dương dương đắc ý, Tử Kỳ Lân người hay nhất là nhận thua, hai tay duỗi ra, lười biếng nói:” người ôm ta đến trước giường.”

“ khái khái khái.....” cái này đến phiên Tường Lân bị sắc nước miếng.” người, người, người..... Ta, ta.....”

Chết tiệt, Cơ Thuấn thân thủ muốn vuốt ve, thật sự là vô cùng mê người, khuôn mặt đỏ bừng, thủy nhuận con mắt, thân thể ngồi phịch ở trên ghế, mềm nằm nằm sấp, phẳng phất không có xương cốt. Hoạt sắc sinh hương, Tường Lân trong đầu chỉ có một từ này.

“ người cái gì người? Tử Kỳ Lân, người không ôm ta, ta lại cắn người.”

“ ta ôm.”

Theo phản xạ thốt ra, lại hối hận đã muộn, Tường Lân không thể làm gì ôm lấy Cơ Thuấn, biết rõ người ôm vào trong ngực chính là người nam tử, nhưng cảm giác ôn hương, vẫn gây cho hắn một trận tê dại, theo phía dưới xương sống một mực lan tràn đến cổ.

Cơ Thuấn thân thể đung một cái đến giường, nhịn không được leo lên giường, chỉnh sửa chăn mền, vỗ vỗ, hắn xếp hợp lý mới mời.

“ đi lên, cùng ta ngủ.”

Tường Lân thoáng cái đỏ thắm mặt, miệng đắng lưỡi khô nói:” ta, ta không ngủ, đại, giữa ban ngày, ngủ không được.”

“ cho người đi lên đi, đại nam nhân lẽ mà làm gì.” Cơ Thuấn trợn trắng mắt, trên mặt có dấu hiệu chuyển âm.

Tường Lân ho nhẹ một tiếng, tròng mắt đều nhanh dính đến trên người Cơ Thuấn, đầu còn có thể nói ra lời cự tuyệt, mè nheo, ngồi vào mép giường, chân khoát lên trên giường, lưng dựa tường, cứ như vậy bán nằm bán ngồi.

Cơ Thuấn cười đến lộ ra hàm răng trắng nõn, một tay chống thân thể, chậm rãi dịch tới, học bộ dáng Tường Lân, cũng bán nằm bán ngồi, chỉ có điều Tường Lân dựa tường, hắn dựa thân thể Tường Lân, sau đó mềm mại nằm sấp tựa đầu trong ngực Tường Lân.

“ Tử Kỳ Lân.”

Hắn cười tùm tùm hô một tiếng.

“ ai!”

Tường Lân tâm nhảy như cổ, không tự giác lên tiếng, chợt thấy không đúng, Cơ Thuấn đối với hắn xưng hô khi nào thì từ “ Kỳ Lân ca ca “ biến thành “ Tử Kỳ Lân “.

“ Tử Kỳ Lân.”

Cơ Thuấn thấy Tường Lân lên tiếng, trong nội tâm quả thực như mật ngọt, nhịn không được lại gọi một tiếng. Thời gian đảo lưu trở lại ngàn năm trước, hắn luôn một ngậm gọi Tử Kỳ Lân, Kỳ Lân không thể làm gì được, thần thái giống y như thế.

Tường Lân xác thực là vẻ mặt bất đắc dĩ, nhìn Cơ Thuấn có chút hí mắt, lộ ra một bộ thần sắc vô cùng tín nhiệm ỷ lại, hắn đối với xưng hô không dễ nghe này cũng chỉ có thể tâm không cam, lòng không nguyện tiếp nhận, được rồi, không phải tâm không cam, lòng không nguyện, mà là có chút mang theo một ít mừng rỡ, xưng hô thể này giống như, tựa hồ,..... Đưa quan hệ hắn cùng Cơ Thuấn đến tình trạng thân mật hơn, tựa như bọn họ cũng không phải hôm nay mới gặp mặt, mà là đã nhận thức ngàn năm vạn năm.

“ Cơ Thuấn, chúng ta trước kia là bạn tốt sao?”

Kìm lòng không được, tay sờ sờ mái tóc bóng loáng đen tuyền của Cơ Thuấn, Tường Lân cố gắng vờ vét trí nhớ quá khứ, lại thủy chung tìm không thấy dấu vết Cơ Thuấn tồn tại.

Cơ Thuấn đang mò thoải mái, tại trước ngực Tường Lân cọ cọ, thuận miệng” ân” một tiếng. Sảng khoái a, Tử Kỳ Lân thật lâu thật lâu không có đối với hắn như vậy, hắn đi từ từ, hắn lại đi từ từ..... Cái này quần áo thực vướng bận.

“ tốt lắm không?”

Tường Lân càng nghĩ, hắn mười hai tuổi rời đến biên quan học tập quân vụ, trước bằng hữu tốt nhất cùng hắn, chính là Trần Kính Vũ, hắn đến tốt cùng là từ lúc nào, địa phương nào nhận thức Cơ Thuấn? Vì cái gì nghĩ không ra? Phảng phất có cái chuyện gì rất trọng yếu, bị hắn quên lãng, ần ần còn có chút hình ảnh tử trong đầu chạy ra, chính là chính không rõ lắm.

“ người đã đáp ứng muốn mỗi ngày hái hỏa quả cho ta ăn, phải giúp ta lừa gạt được Long Tiên Hương, để cho ta trên người vĩnh viễn mang theo hương, người chỉ cần dùng cái mũi đã biết ta ở nơi nào”

Cơ Thuấn thuận miệng đáp, hai cánh tay còn đang cùng dây thắt lưng của Tường Lân đấu tranh, Tử Kỳ Lân, trên quần áo buộc nhiều như vậy làm cái gì, a, không giải khai được, hấn sẽ mổ Không đúng, hấn cần.....

Hỏa quả? Long Tiên Hương? Tường Lân sờ không được ý nghĩ, đây là vật gì, nghe đều không nghe qua. Đang muốn nhập thần, dây thắt lưng trên người bị Cơ Thuấn cắn đứt, cả vạt áo đều bị dùng sức quá độ mà bị kéo xuống, chỉ nghe "khàn a" một tiếng, hơn phân nửa ***g ngực Tường Lân cứ như vậy lỏa lồ trong không khí. Làn da màu đồng cổ, cơ thể rắn chắc mà cơ bắp mười phần, còn có hai hạt đầu nhũ màu nâu, bởi vì đột nhiên bị lạnh mà có chút phát ra rung động, phượng hoàng nào đó thấy hoa mắt thần trí, rớt cả nước miếng.

Cơ Thuấn hấp hấp nước miếng, nhìn chằm chằm hai hạt đầu nhũ, nhớ...quá cần một ngụm a, nghĩ đến là làm, sắc lang phượng hoàng tuyệt đối là thuộc về phái hành động.

" a!"

Kì Lân trì độn nào đó giờ mới phát hiện mình trong tình cảnh quẫn bách, đầu óc trống rỗng, vô ý thức vung lên nắm tay, chỉ thấy thân thể phượng hoàng nào đó từ giữa không trung xẹt qua, bày biện ra một hình cung duyên dáng, nhắm ngay cửa phòng mở rộng ra, chạy vào nội viện

Nguy rồi! Khi Tường Lân khôi phục thần trí, trong đầu hiện ra ý nghĩ này, tiếng rống giận dữ của Cơ Thuấn cũng đồng thời tại trong vang lên nội viện.

" Tử- kì- lân-!"

Tường Lân không tự chủ được che che lỗ tai, hít sâu một hơi, sửa sang lại quần áo, cố gắng làm cho mặt đỏ giảm đi, phát huy ra thái băng sơn tự rèn trong quân, trước mắt mà mặt không đổi sắc, tuy nhiên thực tế hiệu quả cũng không quá lý tưởng, nhưng là đủ để cho vị Đại tướng quân này tỉnh táo lại. Ra khỏi phòng, đang muốn đối Cơ Thuấn giáo dục giới tính, nhưng không ngờ vừa nhắc đầu, một hỏa cầu thật to trước mặt đập bể tới, đem vị Đại tướng quân này tại chỗ ngắt đi.

Không thèm đi xem kết cục của Tường Lân, Cơ Thuấn phẫn nộ một lần nữa biến trở về phượng thân, hai cánh mở ra, đảo mắt bay vào trong mây, chạy trốn vô tung vô ảnh.

6. Chương 5

Cơ Thuấn cũng không biết mình bay bao lâu mới nhìn thấy một gốc cây có vẻ giống cây ngô đồng mà đáp xuống, vô tình co đầu lại. Hấn thật giống như kẻ diễn hình chạy án, tuy lúc mới bắt đầu, không hiểu tại sao bị Tường Lân đánh một chưởng bay ra khỏi phòng, làm hấn tức giận đến cái mũi, con mắt, lỗ tai cơ hồ đều muốn đồng thời toát ra hỏa, trong mồm cũng nhổ ra một hỏa cầu thật to.

Đánh trúng Tường Lân là ngoài ý muốn, trong trí nhớ Cơ Thuấn, hấn dù là hỏa phượng hoàng cũng chưa từng đánh trúng Kì Lân phát nào, đương nhiên, ngại trừ đôi khi Tử Kỳ Lân vì muốn tâm tính hấn tốt lên nên mới để hấn đánh trúng, chính là lúc này đây, hấn quên, Kì Lân đã không còn kim giác, đã không còn là nam Kì Lân cường đại trên núi Nam Sơn nữa rồi, mà là người bình thường

Điểm này làm cơn giận còn sót lại không tiêu của Cơ Thuấn, khiến hấn bay qua bay lại mười mấy hai mươi vòng mới dần dần ý thức được, sau đó con phượng hoàng này rất chi không có can đảm, lại càng không có chí khí võ cánh, lựa chọn phương pháp: chạy án.

Về phần kết cục Tường Lân bị lửa phượng hoàng đánh trúng, hấn liền liếc cũng không dám liếc, dù sao mất đi kim giác Kì Lân cũng chỉ mất đi trí nhớ cùng vận năm tu hành, Kì Lân thân mình cường hãn, chắc là không thay đổi đầu a, pháp lực của hấn lại mới khôi phục, lửa phượng hoàng có nóng đến đâu cũng không bì được da dày thịt béo của Kì Lân.

Làm sao bây giờ? Trở về, hay là không? Nâng lên một cái cánh để che khuất mắt, Cơ Thuấn buồn rầu vận phần.

Trở về, đây không phải là đi tìm mắng sao? Không không không, Tử Kỳ Lân chưa bao giờ mắng chửi người, hấn là nhân thú, luôn luôn giảng đạo lý, trước kia mỗi lần Cơ Thuấn làm chuyện quá mức, Tử Kỳ Lân sẽ

dùng định thân thuật đem hấn cố định tại bên Kính hồ, sau đó mặt đối mặt ngồi xuống, bắt đầu giảng đạo lý, từ thời khai thiên lập địa giảng đến Nữ Oa tạo người, rồi đến Cộng Công bị ngã gục, không chống đỡ chu toàn đất trời tạo thành hậu quả nghiêm trọng, Nữ Oa không thể không vá đá vá trời, kết quả Nữ Oa chết tươi vì mệt.

[Khứ: Khụ khụ: Méo cả răng tôi rồi]

Tử Kỳ Lân trước cùng hấn tỉ mỉ thoả thuận thuyết giáo rằng khai thiên lập địa cỡ nào cỡ nào không tầm thường, đoạn nội dung này nói liên tục cũng ba ngày trời, sau đó Tử Kỳ Lân lại miêu tả kỹ càng việc Nữ Oa tạo người gian nan ra sao, cái đoạn nội dung này ước chừng cũng nói mất năm ngày, sau đó Tử Kỳ Lân lại nghiêm khắc trách cứ thủy thần Cộng Công cùng Hỏa thần Chúc Dung, chỉ vì một trò đùa dai nhỏ nhỏ, không trông coi cẩn thận khiến đất trời rung chuyển, chẳng lẽ bọn họ không hiểu khai thiên lập địa khó thế nào sao đến đoạn này lại lặp lại đoạn nội dung ‘ khai thiên lập địa ‘ mất 3 ngày , sau đó còn nói ra hậu quả của việc làm vô trách nhiệm này cái này lại kể lại chuyện nữ oa tạo người mất thêm 5 ngày , tiếp tục lại nói tiếp Nữ Oa đi đội đá vá trời, mỗi một tảng đá lại lịch hình nhan *** tế nói một lần.

Cuối cùng, khi Tử Kỳ Lân tổng kết nói về hậu quả lớn từ một trò đùa dai là như thế nào, Cơ Thuấn đã rơi vào biên giới sắp hỏng mắt. Đến cuối cùng, Tử Kỳ Lân còn muốn cảm thán một phen, chỉ tiếc Nữ Oa là một đại mỹ nữ như vậy, cứ như vậy hương tiêu ngọc vẫn, thật oan uổng a.

[Khứ: Oan uổng cho thằng nghe =.=”]

“ ta sai rồi, ta biết rõ sai rồi, cũng không dám nữa, Kỳ Lân ca ca người tha cho ta đi.....”

Phượng hoàng nào đó khóc thét lên, chảy giàn giụa nước mắt, từ đó về sau, thu liễm rất nhiều, ít nhất khi làm chuyện xấu, cũng không dám cho Kỳ Lân biết rõ. Hấn thà rằng chạy đến trên núi Côn Luân, cùng Thanh Long là một đại bổn long, đánh mười ngày mười đêm, cũng tuyệt không ở lại nghe Kỳ Lân giảng đạo lý.

Nhưng là, không quay về thì Cơ Thuấn lại do dự, thật vất vả hấn mới khôi phục pháp lực, có thể biến thân thành người, trọng yếu hơn là, thật vất vả hấn mới thành công lột được quần áo của Tử Kỳ Lân, nước miếng còn chưa chảy đủ, sắc tâm còn chưa thực hiện được, cứ như vậy chạy, không cam lòng a không cam lòng.

Trở về? Không muốn không muốn không cần, hấn mới không cần nghe Tử Kỳ Lân giảng đạo lý. Không quay về? Hay là không muốn không muốn không cần, Tử Kỳ Lân thân thể quá đẹp, hấn mới nhìn liếc, mới sờ soạng thoáng cái, như thế nào đủ, nước miếng a.....

Phượng hoàng nào đó lâm vào thế khó xử, trong chốc lát vung vung cánh trái, tỏ vẻ trở về, trong chốc lát vung vung cánh phải, tỏ vẻ không quay về, hai cái cánh không ngừng vung trái vung phải, vũ mao kim hồng sắc, dưới ánh mặt trời lóng lánh thất thải quang mang. Rất nhanh, khiến cho một người chú ý.

Cơ Thuấn chỉ lo chạy án, cũng không biết, hấn bay tới bay lui, bay cao bay xa như vậy, kỳ thật chỉ là tha một vòng lớn, vẫn đang bay trong kinh thành. Chỉ bất quá gốc cây hấn chọn làm nơi dừng chân, lại sinh trưởng trong hoàng cung.

“ các người đều đi xuống đi.”

Trong nhà thủy tạ, thanh âm mỹ nhân lười biếng mệt mỏi, tóc đen mềm mại rủ xuống ở sau người, chỉ dùng một cây bạch ngọc trâm búi một búi tóc lỏng lẻo, thân thể mềm mại không xương, tựa vào ghế bên, sa y mờ ảo, lộ ra một cánh tay trắng như ngọc, vì cái nắng ấm áp sau giờ ngọ mà gia tăng thêm mấy phần xuân ý.

“ Dạ, Thanh phi nương nương.”

Nguyên một đám lui xuống, trong chốc lát, nhà thủy tạ chỉ còn lại Thanh phi.

“ thật nhàm chán a!”

Lười biếng duỗi thắt lưng đang mệt mỏi, sa y chậm rãi từ trên vai chảy xuống, lại lộ ra một bờ vai phần nộn, khoe miệng Thanh phi câu ra một đường cong mơ, diêm quang ần ần lộ ra một tia dụ dỗ. Vạt váy gấm rơi xuống nước, khi mỹ nhân tươi cười, một cái đuôi nhoáng cái hiện ra, đánh ra một đám bọt nước, bọt nước bay rất cao, dưới ánh mặt trời chiếu xạ phát ra quang mang lóng lánh, sau đó một lần nữa rơi vào nước.

Thanh phi cười đến càng hoan, bọt nước lại rơi xuống, chính là quang mang chói mắt cũng không biến mất, khiến cho nàng chú ý. Tầm mắt phóng qua hồ nước, rơi vào thân ảnh trên cây ngô đồng, quang mang đáng yêu cỡ nào quen thuộc, chẳng lẽ..... Là ngọc điệp?

Sa y trong suốt nhẹ nhàng giơ cao, hóa thành một đạo bạch quang, trong chớp mắt, đã xuất hiện ở dưới cây ngô đồng, miễn cưỡng nằm ở trên cỏ, mị nhãn ngược lên, đem ngọc điệp đang vỗ cánh ngược xem vào trong trong mắt

“ hải, ngọc điệp, đã lâu không thấy!”

“ cứu vĩ hồ li ***!”

Nương theo thanh âm kinh hô, phượng hoàng đang không ổn định trọng tâm liền trực tiếp rút xuống

Phanh!

Rơi bảy tám vòng, một hồi lâu Cơ Thuấn mới hồi phục lại, hai con ngươi hỏa hồng, chăm chú vào trên người Thanh phi, còn kém không có trùng ra.

“ ngươi, ngươi, ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

Thanh phi khách khách cười rộ lên, cong lên một chân, lắc mông, thân thể mềm mại không xương tủy trên cỏ lật một, phong tình vạn chủng, lộ ra hấp dẫn mị người.

“ ngươi đoán a!”

Hồng quang lóe lên, Cơ Thuấn biến trở về hình người, mắt phượng nhắm lại, trên khuôn mặt xinh đẹp treo lên biểu tình đông lạnh.

“ Kì Lân là của ta.”

Giờ khắc này, hấn lại biến thành con phượng hoàng ở đỉnh Đổ Trọng Bảo chờ ngàn năm, thanh âm không cao, chính là từng chữ từng chữ đều lộ ra uy nghiêm cùng tôn quý. Phượng hoàng tính tình độc chiếm như hải tử, công bố độc quyền Kì Lân.

Thanh phi cười xoay, chậm rãi khởi động nửa phần thân thể, đầu lệch ra, lộ ra cái cổ trắng nõn xinh đẹp

“ của ngươi? Ai đáp ứng? Ngọc điệp, ngươi vẫn giống ngàn năm trước, rất ngọc.” nàng nói xong, sau đó mở tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái kim giác

” Kì Lân không phải của ngươi, hấn là trượng phu của Hồ Thanh Nương ta, kim giác này Chính là hấn giao cho ta làm tín vật đính ước.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Thanh phi câu ra nụ cười đắc ý.

Sắc mặt Cơ Thuấn thoáng cái trắng bệch, nhưng tầm mắt vừa thấy nụ cười đắc ý của Thanh phi, hấn lập tức ngăn chặn tâm tình hỗn loạn của mình, hừ lạnh một tiếng nói:

” Hồ Thanh Nương, bằng ngươi cũng có thể gạt được ta, ngàn năm trước ngươi dùng sắc đẹp lừa gạt kim giác Kì Lân, không phải là nghĩ muốn nuốt kim giác chiếm lấy vạn năm tu hành của Kì Lân. Đáng tiếc, ngươi chỉ tu hành chừng ấy, đừng nói là kim giác Kì Lân, chính là dù một cái lông mao của Kì Lân, cũng không còn năng lực nuốt vào, nếu như Kì Lân thật sự ái ngươi, hấn sao có thể đem kim giác giao cho ngươi. Hừ, khó trách ta ngàn năm qua tìm khắp nơi không thấy kim giác, ngươi là cưỡng chế nuốt vào kim giác, bị lực lượng kim giác cản trở, bắn rơi tới phạm giới a.”

Lúc này mặt Thanh phi có chút thay đổi, đây là ngọc điệp sao, không đàn như trong tưởng tượng của nàng, hay là một ngàn năm nay ngọc điệp biến thành thông minh

“ Đưa kim giác cho ta, sự tình trước kia, chúng ta xóa bỏ, nếu không.....” phượng hoàng uy nghi bỗng nhiên trở nên càng thêm cường thế, giống như một ngọn núi đặt ở trên người cứu vĩ hồ li ***, bảy cái phượng lẳng (cũng là lông đuôi đó ạ), tung bay sau lưng Cơ Thuấn, mỗi một cái vĩ linh phượng linh đều đẩy lên một ngọn lửa cực nóng.

” Hỏa phượng hoàng của ta, sẽ đem ngươi cháy sạch đến thần hồn câu diệt!”

[Thần hồn câu diệt: Nghĩa là tiêu tán hồn phách đó]

“ thất linh phượng hoàng!” Thanh phi kinh hô một tiếng, sắc mặt lần nữa thay đổi, thần sắc bất định, nàng phảng phất nhớ ra cái gì đó, đột nhiên cười lên ha hả.

“ cho ăn! Người cười cái gì?”

Cơ Thuấn nghiêm mặt, trong nội tâm lại nghĩ suy, thâm nghĩ đến, ngàn năm trước cứu vĩ hồ li *** này vừa nhìn thấy mình không phải là pha trò chính là chuồn đi, như thế nào hôm nay giống như tuyệt không sợ hãi, chẳng lẽ nàng xem thấy hắn chỉ còn lại một thành công lực?

Đúng vậy, Cơ Thuấn là ở hù dọa cứu vĩ hồ li ***, hắn nhìn ra được, cứu vĩ hồ li *** tuy nói cũng bị đánh hạ phạm giới, chính là *** nguyên sung túc, hiển nhiên pháp lực còn sung, nếu thực đánh nhau, hiện tại Cơ Thuấn chưa hẳn đánh thắng được nàng.

“ gốc điếu, nguyên lai người đã là phượng hoàng, khó trách thoát nhìn thông minh uy phong rất nhiều, chính là kim giác này xác thực là Kì Lân đưa cho ta, cũng không phải ta lừa gạt lấy, người muốn cũng có thể, bất quá người lấy máu phượng hoàng để đổi.”

“ người còn gạt ta, Kì Lân sao có thể đem kim giác tặng cho người.” sắc mặt Cơ Thuấn càng ngày càng nhục nhã.

Thanh phi lại khôi phục thần sắc yêu mị trước kia, cười nói:

” gốc điếu, mới nói người thông minh, tại sao lại gốc trở lại, không phải tự hắn giao cho ta, người cho rằng bằng đạo hạnh của ta, có thể từ trong tay Kì Lân lấy được kim giác sao?”

“ gạt người!” Cơ Thuấn rốt cục nhìn không được giờ chân, khi Thanh phi lần nữa kích thích, lộ ra bản tính, hung hăng trừng mắt Thanh phi, giương nanh múa vuốt tùy thời đều có thể phác qua.

“ người muốn tin hay không.” tay Thanh phi co rụt lại, kim giác biến mất trong tay nàng ” muốn kim giác, cầm máu phượng hoàng để đổi, nếu không..... Người dù giết ta, cũng đừng nghĩ lấy được.” nàng mị nhãn như tơ, cười như hoa xuân, cứu vĩ hồ li am hiểu nhất chính là che dấu, nàng ẩn đi cái gì, thì dù là thần tiên đến đây, cũng đừng mong tìm được.

“ hảo, ta cho người.”

Cơ Thuấn cọ xát răng, cắn nát đầu lưỡi của mình, đem giọt máu nhỏ lên trong lòng bàn tay trắng nõn của Thanh phi duỗi ra. Từ Kì Lân, Từ Kì Lân, ô ô ô, hắn lần này đại giảm, một giọt máu phượng hoàng chính là ngàn năm tu hành của hắn a.

“ thành giao.” Thanh phi lè lưỡi, đem giọt máu phượng hoàng liếm vào trong, đồng thời tay giương lên, một đạo kim quang bắn về phía Cơ Thuấn.

“ thối hồ ly, lần này tiện nghi người.”

Tiếp nhận kim giác, Cơ Thuấn nhanh chóng hóa thành phượng thân, bay phía tướng quân phủ. Ha ha ha, có kim giác, hắn có thể không cần nghe Từ Kì Lân giảng đạo lý, ô ô ô, chính là hắn lại bị đại giảm, không được, trở về nhất định phải lại hung hăng cắn Từ Kì Lân mấy ngụm, đền bù tổn thất, ngô..... Bắt Từ Kì Lân cởi sạch quần áo cho hắn ngắm..... Hắc hắc hắc..... Nước miếng.....

“ Đúng là phượng hoàng gốc”

Một nam tử tuổi còn trẻ chậm rãi từ phía sau cây đi tới, hoàng bào ngọc quan, khuôn mặt tuấn tú, nét mặt đông lạnh lại thêm vài phần đau đầu.

Thanh phi đang đắc ý, vừa nhìn thấy nam tử trẻ tuổi, thần sắc lập tức thay đổi, cúi đầu xuống vồ vồ cây cỏ vương trên sa y, lại ngẩng đầu, đã là vẻ mặt cười – quyến rũ.

“ ơ, đây không phải Ngũ hoàng tử? Hôm nay sao lại rảnh đến trong nội cung chơi vậy?”

“ cứu vĩ hồ, người không cần nói sang chuyện khác, giọt máu phượng hoàng kia nếu là Cơ Thuấn tự nguyện đưa cho người, ta cũng sẽ không bắt người nhốt ra. Được máu phượng hoàng, người đã có năng lực thoát

khỏi cầm chế của ta, từ hôm nay trở đi, người thích đi nơi nào thì đi nơi đó, chỉ là có chú ý, đừng làm hỏng việc của ta!”

“ Ngũ hoàng tử, người cũng quá vô tình, lợi dụng nhân gia, khiến cho nhân gia hy sinh nhan sắc, đi câu dẫn lão nhân, hiện tại lão nhân không sống được quá vài ngày, người liền đem người ta đá đến đi một bên, uống phí nhân gia tận tâm tận lực cho người, cơ hồ đem tâm để người ném đi”

“ cút đi!”

Gặp Thanh phi lại lần nữa không biết tự lượng sức mình, đối với mình thi triển thiên thuật dụ dỗ, nam tử trẻ tuổi chán ghét, ồng tay áo vung lên, năm ngón tay nện ra lôi quyết, đang muốn dẫn hạ thiên lôi, Thanh phi đã bỏ chạy.

“ Tử Thanh Long, cô nãi nãi bán cho người bao nhiêu năm nhan sắc, người cứ như vậy đuổi ta đi, người bạc tình bạc nghĩa, người lãnh huyết vô tình, người liền không thương hương tiếc ngọc, người mà cũng coi là nam nhân sao?”

“ coi như người chạy trốn nhanh.” nam tử trẻ tuổi buông ra pháp quyết, tuy bị chửi, lại không tức giận nửa phần, ngược lại mỉm cười đứng dậy. Kim giác đã bị phượng hoàng thu hồi, Kì Lân, cũng mau thức tỉnh đi.

Cơ Thuấn ở trên không kinh thành tha bốn năm vòng, rốt cuộc tìm được tướng quân phủ, nghĩ tới nghĩ lui, hay là không hóa thành nhân thân, dù sao Tường Lân cũng không biết hẳn chính là phượng hoàng, nghênh ngang bay vào trong phòng Tường Lân.

Tóm lại, trước thám thính đã, Tường Lân sinh khí, hẳn sẽ không biến thành người.

“ a!”

Phát ra âm thanh kinh hô chính là Trần Kính Vũ canh giữ ở ngoài cửa, nhìn đại diểu nửa ngày trước còn bị phán là đã chết, thần khí hiện ra như thật ở trước mặt hắn vòng vo hai vòng, vút cho hắn một cái ánh mắt khinh bỉ, sau đó bay vào trong phòng, Trần Kính Vũ cả người đều ngây dại.

“ ta mắt mờ..... Nhìn hoa mắt.....” một con đại diểu, như thế nào lại dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình, nó cũng không phải người nha.

Cơ Thuấn chứng kiến Trần Kính Vũ ngốc nghếch, sướng đến cơ hồ muốn hừ lên tiếng, một đầu xông vào trong phòng, ngược lại bị những người trong phòng làm cho phát hoảng. Tường thái phu nhân, Hàn thị, đều ở trong phòng, hai nữ nhân vành mắt đều hồng hồng, chắc đã khóc một hồi. Vợ chồng Trần tổng quản còn có vài nha hoàn, bó tay đứng ở một bên, biểu tình trên mặt đều mang theo vài phần trầm thống.

Bọn họ đang làm gì đó?

Cơ Thuấn tiến đến, cũng không có khiến cho bọn hắn chú ý, vì sức chú ý đều tập trung ở trên giường. Cơ Thuấn hiểu kỳ thò đầu ra nhìn lên, lập tức kinh hãi, nằm ở trên giường không phải người khác, đúng là Tử Kì Lân bị hỏa cầu của hắn đập đến ngất đi, bên giường còn ngồi một đại phu, đang hướng trên người Tử Kì Lân ghim kim.

Tử Kì Lân làm sao vậy?

Cơ Thuấn luống cuống, một đầu chìm vào màn trong, nhìn đại phu đang ghim ghim cho Tường Lân mà nhảy dựng, tay run lên, một chi ngân châm lập tức lệch nửa tấc, chỉ thấy tơ máu theo lỗ kim thấm ra.

Tử Kì Lân, đứng dậy, mau đứng lên, không phải là bị lửa phượng hoàng đập một cái thôi sao, liền không dậy nổi, như thế nào thành ra như vậy? Cơ Thuấn trong nội tâm lại sợ, lại loạn, vừa vội lại sợ, nhện không được tạt củ phát tác, ghé vào trên người Tường Lân, phượng miệng nhắm ngay ***g ngực Tường Lân, mỗ mỗ mỗ mỗ.....

Đứng dậy, mau đứng lên, Tử Kì Lân giả chết hù dọa ai? Đứng dậy, không đứng dậy, hẳn sẽ dùng lực ác hơn, mau đứng lên..... Ô ô ô.....

“ cái này, cái này, cái này..... Dã diểu a, mau mau bắt đi, không để chậm trễ trị liệu.” Đại phu tức giận, đứng dậy hướng về phía Tường thái phu nhân nổi giận.

“ Tổng thần y, người bớt giận, bớt giận.....”

Tường thái phu nhân liếc tự nhận ra đại diện này chính là Tường Lân dùng mọi cách giữ gìn, đang muốn mở miệng hô người, Hàn thị đã đoạt nàng mở miệng.

“ người tới, người tới, đem con chim này ném ra ngoài.”

Trần Kính Vũ nghe xong, tranh thủ thời gian dẫn theo vài người nhà tiến đến, nhất tề hướng Cơ Thuần phác qua. Cơ Thuần đang vội vàng đánh thức Tường Lân, cảm giác được có người kéo cái đuôi của hắn, kéo cánh hắn, lập tức giận dữ, sinh khí, nhiệt độ vũ mao chỉ một thoáng thẳng tắp nổi lên.

“ a a a.....”

Sau vài tiếng kêu đau, Trần Kính Vũ cùng vài người nhà đồng thời buông tay, giật mình xem xét lòng bàn tay của mình, tất cả đều bị phỏng.

“ đây là có chuyện gì?” Trần tổng quản quan tâm đứa con, xem xét trước sau mới kinh sợ mà hỏi

“ yêu điệu, đây là một yêu điệu, nhanh, mau đánh chết hắn.” Hàn thị quát to lên.

Đại phu vốn là cách giương gân nhất, lúc này cũng hoảng sợ thối lui đến cửa ra vào. Đại diện có vũ mao khiến người ta bị phỏng, thật là đáng sợ, nói không chừng thật là yêu ***.

Ai là yêu điệu, hắn là phượng hoàng, là phượng trong chi vương.

Cơ Thuần đành chỉ động tác mổ Tường Lân, đủ để Hàn thị trợn mắt. Hắn là hảo tâm xem Tử Kỳ Lân, bọn hắn mới bị phỏng một cái, nếu đổi thành lửa phượng hoàng phun ra, những phàm thai thân thể này đã sớm hóa thành tro. Thật là có mắt không thấy Thái Sơn, không kiến thức, không có thương thức.

“ hắn trừng ta, trừng ta.....” Hàn thị hoảng sợ vạy phần trốn sau lưng thái phu nhân

” thái phu nhân, người xem không, hắn trừng ta a, cái này là yêu điệu không thể lưu, nói không chừng Lân nhi hôn mê bất tỉnh chính là hắn làm hại.....”

Tường thái phu nhân vốn đang có chút do dự, đại diện được Lân nhi yêu mến, chính là câu nói sau cùng của Hàn thị lại làm cho nàng tâm niệm vừa động, lập tức thì có quyết định.

“ Kính Vũ, người dẫn người bắt lấy đại diện, chết sống bất luận, chú ý đừng bị thương Lân nhi.”

Tình thế hết sức căng thẳng.

Tường Lân vẫn đang hôn mê, chính xác ra, hãm đang nằm mộng, trong mộng, hắn biến thành Kỳ Lân.

Nơi này là địa phương nào?

Nhìn bốn phía rậm rạp chằng chịt đại thụ che trời, dưới chân rêu xanh đã đặng khắp nơi, ngẩng đầu nhìn không thấy trời, cúi đầu nhìn không thấy đường, gió thổi qua lá cây, phát ra tiếng vang sần sật, ngẫu nhiên còn kèm theo vài tiếng chim hót thanh thúy.

Ý thức không được mình đang ở trong mộng, trong đầu Tường Lân chỉ có một ý niệm, hắn giống như lạc đường? Nơi này là địa phương nào? Hắn tại sao ở trong này?

“ Kỳ Lân ca ca!”

Không phân biệt phương hướng bỏ đi vài bước, bên tai đột nhiên nghe được một tiếng hô, thanh âm này vạy phần quen tai, Tường Lân nghe được, trong lòng vui vẻ, quay đầu hướng về thanh âm truyền đến lên tiếng.

“ Tiểu Thuần!”

Lời còn chưa dứt, Tường Lân sững sờ, hắn khi nào thì đối Cơ Thuần thân mật như thế? Không đợi hắn suy nghĩ cẩn thận, một đạo hồng ảnh đã xuyên qua lá cây rậm rạp, vèo một tiếng rơi vào trước mặt hắn, một con đại diện, biến thành thiếu niên xinh đẹp cao quý.

“ a, người, người, người.....”

Tường Lâm giật mình liền lùi lại ba bước, nhìn Cơ Thuần nói không nên lời. Hấn hoa mắt sao? Đại điều biến thành Cơ Thuần, hay là Cơ Thuần biến thành đại điều? Thật bất khả tư nghị. Lúc này, Tường Lâm hoảng hốt ý thức được, mình hình như là nằm mộng.

“ người cái gì người, Kì Lâm ca ca người choáng váng sao, con mắt trừng lớn như vậy.”

Cơ Thuần vừa nói một bên nhào lên, hai cánh tay lôi kéo quần áo Tường Lâm, tại trong lòng ngực của hắn sờ tới sờ lui, mò Tường Lâm đến mặt đỏ tới mang tai.

“ Tiểu Thuần, như vậy không tốt.....” trong nội tâm muốn gọi Cơ Thuần, chính là nói ra miệng đều là Tiểu Thuần, hình như hắn luôn luôn hô như vậy.

“ cái gì không tốt?”

Cơ Thuần trừng mắt nhìn, tay trong ngực rút lại, trong lòng bàn tay có thêm một trái cây đỏ au, hái được liền ném vào trong mồm, một lát sau lộ ra biểu tình cực hưởng thụ

“ quả nhiên là Kì Lâm ca ca, mới có thể hái được hỏa quả, ăn ngon.....”

Nguyên lai là muốn lấy trái cây, Tường Lâm vì phỏng đoán lung tung của mình lúc trước mà xấu hổ, trước ngực giống như vẫn lưu lại cảm giác bị Cơ Thuần sờ loạn, cảm xúc nhốn nháo, làm hắn một hồi miệng đắng lưỡi khô.

“ Tiểu Thuần, đây là địa phương nào? Ta giống như lạc đường.” Nói vài lời để che dấu tâm tư chính mình.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Cơ Thuần lộ ra biểu tình ngốc trẻ, sau đó đưa tay sờ sờ cái trán Tường Lâm, lèch đầu thì thào tự nói:” không có nóng a, như thế nào ngay cả nhà mình cũng nhận không ra?”

“ Nhà?” Tường Lâm lại nhìn nhìn bốn phía, trong đầu hình như có gì đó bắt đầu khởi động, cảnh sắc lạ lẫm, dần dần có vài phần quen thuộc, hơn nữa càng xem càng quen thuộc, rốt cục nhận không được chần chờ nói, ” Nam sơn?”

“ đúng vậy, chính là Nam sơn.” Cơ Thuần vượt cái cảm, đột nhiên hắc hắc một tiếng cười gian, thân thủ giữ chặt Tường Lâm

” ta biết Kì Lâm ca ca người nhất định là cùng xà 9 đầu trông coi hỏa quả đánh đến mệt mỏi, đầu óc biến hồ đồ, đến đến, ta mang người đến Kính hồ, tắm rửa nước ấm, cam đoan người thoải mái hơn.”

“ Kính hồ?” đầu Tường Lâm lại bắt đầu thắt, mơ mơ màng màng bị Cơ Thuần lôi kéo bay lên trời, hắn không có chú ý tới mình thân thể một khắc này, biến thành kim giác Kì Lâm, thâm nghĩ trên người quả thật có cảm giác mệt mỏi, trong chốc lát có thể tắm rửa, cũng không tệ.

Rất nhanh đi ra Kính hồ, rơi xuống đất lại biến trở về hình người.

Tường Lâm nhìn một mảng hồ nước thanh tịnh, không khỏi hít một hơi thật sâu, không khí hảo thanh tân. Bất quá..... Nước ấm? Hấn hồ nghi nhìn Cơ Thuần một mực cười gian.

“ kháí kháí..... Kì Lâm ca ca người trước tiên cởi quần áo, lập tức có nước ấm tắm.....”

Cơ Thuần cười càng lớn, khiến Tường Lâm rùng mình một cái, thiếu niên xinh đẹp cao quý chính lại biến thành nhất đại điều hoa mỹ, bay đến giữa không trung, phác thông một tiếng, một đầu chìm vào trong hồ.

“ a!”

Tường Lâm lại càng hoảng sợ, lo lắng chạy tới, đang chuẩn bị nhảy vào trong hồ đem Cơ Thuần lao lên, lại đột nhiên phát giác, trên mặt hồ bốc lên sợi sợi bạch khí, lấy tay tìm tòi, mới vừa rồi hồ nước còn lạnh như băng, lại nóng lên, hơn nữa nhiệt độ thực hợp để tắm.

“ Kì Lâm ca ca, nhanh cởi quần áo a!”

Thanh âm Cơ Thuần lại vang lên bên tai, Kì Lâm nhìn lại, Cơ Thuần không biết khi nào thì đã theo trong nước đi lên, hơn nữa biến trở về bộ dáng thiếu niên, mắt phượng xinh đẹp mở thật to, theo dõi hắn, có như vậy trong nháy mắt, Kì Lâm cảm giác từ trong mắt Cơ Thuần thấy được vô số sao nhỏ lóng lánh.

Điều này làm cho Tường Lân có loại dự cảm bất tường, khoát lên dây thắt lưng, chậm chạp bất động, tuy nhiên hẳn giờ phút này rất muốn tắm nước ấm, nhưng là hẳn đồng dạng có loại cảm giác nếu quần áo giải trừ xong, Cơ Thuần sẽ hành động.

“ Kì Lân ca ca, người sao thế, nhanh lên kéo nước sẽ lạnh.”

Tường Lân liếc hồ nước, trên mặt hồ bạch khí không có xu thế yếu bớt, tối thiểu trong thời gian ngắn sẽ không lạnh xuống.

“ Kì Lân ca ca, người rút cuộc thoát hay không thoát, không thoát ta giúp người thoát.” thanh âm Cơ Thuần tức giận.

Tường Lân nghĩ nghĩ, thoát hay không thoát a, dù sao đều là nam nhân, sợ cái gì, quay đầu đang muốn hỏi Cơ Thuần muốn hay không cùng nhau tắm, trước mặt chính là một hỏa cầu thật lớn đập tới.

Cảnh này nhìn thật quen mắt, Tường Lân còn không có nghĩ được nhiều, đã bị hỏa cầu đập bể, cả người cùng hỏa cầu chổ ngã vào trong hồ nước. Cảm giác hít thở không thông khiến hẳn nhịn không được hé miệng, không có nước ở trong miệng mà là hét lên 1 tiếng ...

“ a!”

7. Chương 6

Tường Lân tỉnh lại, làm cho tinh thể trong phòng hết sức căng thẳng lập tức giảm bớt.

“ Tôn nhi a, người đã tỉnh lại.....”

Tường phu nhân bỏ nhào tới trước, nghênh đón Tường Lân, phượng hoàng lại nổi giận ùng ùng mỗ mỗ một nhất, Tử Kì Lân, cho người giả chết dọa người, xem ta mỗ.....

“ ai nha!” Tường Lân không có phòng bị, bị đau kêu lên, khoe mắt liếc đến thân ảnh phượng hoàng kim hồng sắc, vô ý thức hô một tiếng:” Tiểu Thuần!”

Cơ Thuần ngăn ngõ, đột nhiên triển khai cánh phóng tới cửa sổ bay ra ngoài, nguy rồi nguy rồi, bị Tử Kì Lân nhìn ra chân thân..... Di? Không đúng, hẳn chưa có đưa kim giác cho Kì Lân, Tử Kì Lân sao có thể nhìn ra thực thân của hẳn? Dừng cánh, đã rơi vào trên bệ cửa, Cơ Thuần xoay đầu lại nhìn Tường Lân đến phát lạng.

“ tổ mẫu, thím, các người đừng khóc, ta không sao.....”

Tường Lân luống cuống tay chân đỡ lấy hai trưởng bối nhào vào trên người hẳn, hẳn vừa mới tỉnh lại, trong lúc nhất thời còn có chút mơ hồ, ánh mắt vẫn dừng lại trên người Cơ Thuần, không phản đối hành vi dị thường của các trưởng bối, ngược lại kỳ quái đại điều sao lại thấy hẳn thì bỏ chạy.

“ Tôn nhi a, người hù chết tổ mẫu, đang êm đẹp, như thế nào lại té xỉu tại cửa ra vào, may mắn phát hiện được sớm, kịp thời mời đại phu đến..... Tôn nhi a, người nếu có chuyện gì không hay, người cho ta làm sao để không phụ lòng liệt tổ liệt tông Tường gia, như thế nào không phụ lòng gia gia của người, như thế nào không phụ lòng cha người.....”

Tường thái phu nhân nhắc tới hồi lâu, Tường Lân nghe được cười khổ không thôi, không dám cắt đứt, đành phải giả bộ khốn đốn, mới khiến cho Tường thái phu nhân đình chỉ lời nhải, mời vị đại phu đang bị đè ép một bên đến xem.

Đại phu bắt mạch, tấm tắc lấy làm kỳ nói:” thái phu nhân an tâm, mạch của tướng quân dường như so với lúc trước trầm ổn bằng phẳng hơn nhiều, hiện tại không có gì đáng ngại.”

“ tổ mẫu, người xem, đại phu đều nói ta không sao, ngài cùng thím nên an tâm a.” Tường Lân vội vàng nói, cảnh tượng té xỉu chợt lóe lên trong đầu, hẳn cũng không kịp nghĩ lại, chỉ là trước nên an ủi tổ mẫu.

“ không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.....” Tường thái phu nhân nghi ngờ nhưng vẫn an lòng, xoa xoa khoe mắt

” Con dâu a, chúng ta đi thôi, để cho Tôn nhi nghỉ ngơi thật tốt, gọi phòng bếp hầm cách thủy chút ít thuốc bổ, cho tôn nhi ta hảo hảo bồi bổ, mấy năm này, thật sự là đã khổ cho tôn nhi.”

“ nương, yêu điều.....” Hàn thị vịn Tường thái phu nhân đi vài bước, quay đầu lại nhìn xem Cơ Thuấn, trong lòng vẫn không cam.

“ việc này sau này nhắc lại, để cho Tôn nhi trước hảo hảo nghỉ tạm.”

Tường thái phu nhân vung tay lên, đoàn người lần lượt ra khỏi phòng, sau đó mới hướng Trần Kính Vũ nói

” Kính Vũ, người dẫn người chú ý coi chừng hảo tướng quân, đừng làm cho đại điều tiếp cận tướng quân.”

“ Dạ, thái phu nhân.”

Trần Kính Vũ chờ Tường thái phu nhân chân trước đi, hấn chân sau đã cho người đi lấy vông móc sắt, không đem đại điều nhốt vô vông, hấn thật đúng là lo lắng. Ai ngờ chờ mang tới vông móc sắt tới, Trần Kính Vũ đang chuẩn bị đem đại điều nhốt vào, mới phát hiện, đại điều đã lại bỏ nhào vào trong ngực tướng quân, làm nũng giống như hải tử, khiến tướng quân cười ha ha.

“ tiểu tử kia, người chạy đi đâu, hại ta còn tưởng rằng người chết rồi, ha ha ha, đừng cọ ta nữa, ngứa.....”

“ tướng quân!” Trần Kính Vũ khẩn trương chạy tới, chú ý a, đại điều rất kỳ quái, vũ mao sẽ làm người bị phỏng. ”

Tường Lâm đang vui sướng, không có nghe rõ, nhìn Trần Kính Vũ liếc mắt, nói:” Kính Vũ, người nói cái gì?”

Cơ Thuấn nghiêng đầu sang chỗ khác, hung dữ trừng mắt Trần Kính Vũ, người này thật là xấu, vừa rồi là hấn hạ thủ lưu tình, bằng không, hừ hừ...

Trần Kính Vũ bị Cơ Thuấn trừng, trên lưng lập tức có cảm giác lạnh lạnh, lại trông thấy tay Tường Lâm ở trên thân đại điều sờ tới sờ lui, nửa điểm sự cũng không có, hấn đành chỉ một hơi, không nói nữa.

Dù sao nói thì tướng quân cũng sẽ không tin, hay là mình cứ ở bên cạnh nhìn chăm chăm, tóm lại tuyệt không cho đại điều kỳ quái xúc phạm tới tướng quân là được rồi.

Coi như người thức thời. Cơ Thuấn đặc ý thu hồi mục quang hung ác, tiếp tục tại trên người Tường Lâm từ từ cọ cọ, chứng kiến bộ dáng Tử Kỳ Lâm mừng rỡ thoải mái cười to, hấn nhếch miệng cười không ngừng. Tử Kỳ Lâm lúc nào cũng thế, trước kia như thế, hiện tại cũng là như thế. Lâm này, hấn không lo Tử Kỳ Lâm sẽ đối hấn thuyết giáo.

Tiếp tục cọ cọ, có thể cọ đến khi Tử Kỳ Lâm quên mất hấn vì sao hôn mê thì càng tốt. Đang lúc Cơ Thuấn mang hy vọng tốt đẹp, chuẩn bị thi triển đại kế làm nũng ngàn năm khó được, thì Tường Lâm cũng đứng lúc này hỏi một câu.

“ Kính Vũ, Cơ công tử đâu?”

Phanh! Cơ Thuấn một đầu trống trên mặt đất. Tử Kỳ Lâm, Tử Kỳ Lâm, nhìn không ra hấn đang làm nũng sao? Lại vẫn có lòng dạ thanh thần nghĩ cái khác, đáng giận, đáng hận, có thể cắn, không đúng, là có thể mổ, ô ô ô, Tử Kỳ Lâm, không phải là bị hỏa phượng hoàng đập một cái sao, sao còn tính toán chi li như vậy? Bụng dạ hẹp hòi, lòng dạ hẹp hòi, Kỳ Lâm keo kiệt, ta khinh.

Biết được sau khi mình hôn mê, thiếu niên cao quý xinh đẹp không còn ở đây, trong lúc nhất thời Tường Lâm cũng có chút ngây người, vô ý thức sờ lên đại điều đang làm nũng trong lòng mình, khiến đại điều bất mãn trừng nhẹ. Cặp kia ru-bi bình thường xinh đẹp, hiện tại để lộ ra ánh mắt giận dữ, lại cùng với thiếu niên cao quý không sai biệt lắm

“ Tiểu Thuấn!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Tường Lâm ngược lại bật cười trước, đại điều chính là đại điều, Cơ Thuấn chính là Cơ Thuấn, hấn như thế nào lại để cảnh trong mơ làm lẫn lộn thực tế? Nhưng hấn không biết, một tiếng này, làm Cơ Thuấn sợ tới mức cơ hồ vừa muốn đập cửa sổ chạy đi, nằm ở trước ngực Tường Lâm im lặng trong chốc lát không dám lộn xộn, Tường Lâm sợ bóng sợ gió một hồi, khi hấn sinh bệnh, trên người Cơ Thuấn

đông sờ tây sờ, khiến cho Cơ Thuấn ngựa hề hề rớt cục nhện không được lại mổ Tường Lân một ngụm, mới xem như an tâm.

Lúc này đây sự kiện cuối cùng đã trôi qua, tuy nhiên Tường thái phu nhân nói lý cùng Tường Lân, ý đồ khuyên bảo Tường Lân đem đại điểu ném đi, nhưng bị Tường Lân khuyên can mãi, hơn nữa cam đoan chỉ cần đại điểu ở bên người, hẳn nhất định cho Trần Kính Vũ theo bên người bảo vệ, lúc này mới tính là sóng gió hoàn toàn chìm xuống, chỉ là Hàn thị xem ánh mắt đại điểu, nhiều hơn vài phần phòng bị cùng sợ hãi, hơn nữa cấm nữ nhi Tường Linh tiếp cận chỗ ở của Tường Lân.

Cơ Thuấn mấy lần muốn đem kim giác đưa về trong cơ thể Tường Lân, nhưng mà Trần Kính Vũ lại cứ chằm chằm nhìn hắn, ban ngày một tắc cũng không rời, cho dù là buổi tối đi ngủ, cũng nhất định phải bắt Tường Lân đem hắn nhốt vào trong ***g, có lời nói của Tường thái phu nhân lời, Tường Lân lúc này đây cũng không quá mức thiên vị Cơ Thuấn, kết quả nửa tháng liên tiếp, hắn tìm không thấy nửa điểm cơ hội, cái này rõ ràng khiến Cơ Thuấn bị chọc tức.

Rốt cục, nhẫn nại đến cực hạn, hôm nay sáng sớm, Tường Lân vừa đem Cơ Thuấn từ ***g ra bên ngoài, Cơ Thuấn nuốt không trôi cơn tức này, bay đến trên đỉnh đầu Trần Kính Vũ, thùng thùng một trận hung ác mổ, mổ cho Trần Kính Vũ chạy trốn chết, sau đó hắn lại chạy.

Chỉ là lúc này, Cơ Thuấn không có thể chạy xa, dù sao Tường Lân lần này cũng không có hôn mê. Vừa thấy Cơ Thuấn muốn chạy, hắn nhanh tay lẹ mắt, thân thủ lấy đi võng móc sắt ở bên hông Trần Kính Vũ, sau đó chạy đuổi theo, giẫm phải một đồng tạp vật ở ngoài cửa liền nhảy lên nóc phòng, sau đó chạy nước rút, cao cao nhảy lên, võng móc sắt trong tay vừa kịp bao lấy Cơ Thuấn còn chưa chạy được ra ngoài.

Bắt được rồi, Tường Lân một bên thu lại miệng võng, một bên điều chỉnh tư thế nhảy xuống, sau đó nặng nề ném Cơ Thuấn lên trên cỏ mềm mại trước phòng, liền đem móc sắt thu hồi lại, Cơ Thuấn ngoại trừ trên người dính chút ít cây cỏ, nửa điểm đả thương cũng không có.

Cơ Thuấn đáng thương chưa bay được ra ngoài, đã bị tóm trở về, càng không may chính là bị Tường Lân ném tới trên mặt đất, chưa kịp nhảy vào trong ngực hắn, trên người dính đầy cây cỏ không nói, càng bị thảm chính là, cánh hắn bị móc sắt ở võng móc vào, trong lúc quay cuồng bị kéo cho rụng xuống.

A..... vũ mao xinh đẹp đáng yêu của hắn Cơ Thuấn nước mắt lưng tròng nhìn hai cây vũ mao rơi trên mặt đất, miệng nghẹn ngào, hắn không cam tâm a

Tường Lân từ trên mặt đất đứng lên, một tay ôm lấy Cơ Thuấn vào trong ngực, chứng kiến đại điểu ngày bình thường thần khí nay lại ỉu xìu ỉu xìu, trong ánh mắt đỏ rực, hơi nước ngưng tụ, hắn lập tức đau lòng, vội vàng đem võng móc sắt cởi bỏ.

“ có đau hay không?” vuốt ve cái cánh bị thiếu mất hai cây vũ mao, Tường Lân lòng tràn đầy áy náy, hắn vừa rồi hẳn là có hơi mạnh tay.

Lúc này Trần Kính Vũ cũng từ trong nhà đuổi tới, vừa thấy Tường Lân giải khai võng móc sắt, sợ tới mức vội vàng quát to một tiếng:” tướng quân, không thể!”

Nhưng hắn nhắc nhở đã muộn, thần trí Cơ Thuấn đã hoảng loạn, hướng về phía tay Tường Lân đang vuốt ve cánh của mình, hung hăng mổ một nhát, sau đó há miệng, một hỏa cầu thật to bay thẳng đến võng móc sắt trên mặt đất.

“ a!”

Khi Tường Lân cùng Trần Kính Vũ trợn mắt há hốc mồm, Cơ Thuấn mở cánh ra phóng lên trời, cũng không quay đầu lại bay mất, võng móc sắt kia trong khoảnh khắc, tan thành mây khói.

“ tướng quân, cái này..... Quả nhiên là yêu điểu.....”

Trần Kính Vũ lấp bắp, nhìn xem võng móc sắt trên mặt đất đã bị đốt thành tro, nghĩ đến nếu như dùng lửa ấy đốt lên người, hẳn thành linh rừng mình một cái, không dám nghĩ tiếp.

Tường Lân ngơ ngẩn cả người, đột nhiên sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, lạnh lùng nói:” Kính Vũ, chuyện hôm nay, không cho phép người để lộ ra nửa chữ.”

“ tuân mệnh, tướng quân.”

Trần Kính Vũ phản xạ đứng thẳng, thanh âm hô lên, sau đó mới sững sờ, từ khi trở lại kinh thành, tướng quân thật lâu không có dùng thanh âm tàn khốc như vậy, gãi gãi đầu, đang muốn hỏi đến tột cùng, Tường Lân lại phất phất tay, ý bảo hãy xuống dưới.

Trong sân chỉ còn lại Tường Lân, hắn trừng mắt nhìn đồng tro tàn trên mặt đất, rồi lại nghi hoặc, cái hỏa cầu này, sao nhìn thật quen mắt, đúng là khiến mình chóng mặt, trong đầu Tường Lân phảng phất mơ hồ, hình ảnh đại đế cùng thiếu niên xinh đẹp cao quý xuất hiện, luân chuyển trước mắt.

Chẳng lẽ..... Đại đế chính là Cơ Thuấn, Cơ Thuấn chính là đại đế? Bỗng nhiên nhớ tới một màn nhìn thấy trong mộng kia, Tường Lân cảm thấy tự kinh hãi.

Không không không..... Cái này quá hoang đường, nếu như mộng là thật, đại đế chính là Cơ Thuấn, như vậy mình không phải là Kì Lân gì đó sao? Điều này sao có thể, hắn rõ ràng chính là người. Vỗ vỗ đầu, Tường Lân không chút do dự không chấp nhận, chối bỏ kết luận này, chính là..... Nghĩ lại, hắn lại do dự, trước kia từng nghe nói đế thú thành ***, có thể biến thành người hình, chẳng lẽ đại đế chính là một con chim ***? Liên tưởng đến đại đế giống như thật thông thái, Tường Lân cảm thấy kết luận mới này thực phù hợp.

Nói như vậy,.....

Tường Lân thở dài một hơi, hắn lại dẫn theo một con chim *** trở về, nếu để cho tổ mẫu cùng thím biết rõ, chẳng phải là sợ hãi? Cho nên hắn mới nghiêm lệnh Trần Kính Vũ không cho phép lộ ra nửa câu.

Cúi người nhặt lên hai cây vũ mao trên mặt đất, hắn nhẹ nhàng vuốt ve, đại đế đã bay đi, từ nay về sau không bao giờ ... nữa trở lại a. Nghĩ tới đây, Tường Lân nhất thời chỉ cảm thấy buồn vô cớ, ngực nặng nề vô cùng, khó chịu trở về phòng, đem hai cây vũ mao cùng vũ mao lần trước bị Đường muội nhỏ xuống để cùng một chỗ, cắm ở trong bình.

Vũ mao xinh đẹp sắc sỡ nhẹ nhàng mà lung lay vài cái, tạo ra một mảnh thất thải tàn ảnh, làm cho trong nội tâm Tường Lân nhảy dựng, tưởng đại đế bay trở về, đợi khi hắn thấy rõ, hắn lại thất vọng nhìn vũ mao đến xuất thần.

Nhưng mà, Tường Lân cũng không biết, khi hắn ngồi ở chỗ này đối vũ mao xuất thần, Cơ Thuấn lại đang trên trên nóc nhà xoay quanh, bay tới bay lui đến vô ích.

Lại nói Cơ Thuấn sau khi bay đi, đột nhiên trông thấy phía dưới có một cái sân rộng, bên trong thiết nhiều nữ tử quần áo hoa lệ, thỉnh thoảng từ ngoài cửa có một nam nhân tiến vào, hôn nhẹ cái rồi đi vào phòng, Cơ Thuấn tmở to hai mắt, hắn hồi hận, hồi hận đến mức không thể tự cho mình cái tát, thất sách thất sách, hắn chạy đi rồi, nếu hai mỹ nhân tỷ tỷ lại chạy đến tìm Tường Lân, Tường Lân bị đoạt đi rồi thì làm sao bây giờ?

Chính là Cơ Thuấn còn chưa nguôi giận, không có mặt mũi bay trở về, nghĩ nghĩ, hắn lại bay đi chỗ khác, sau đó đôi mắt nhìn xuống đám người phía dưới tìm kiếm. Từ Kì Lân, mau đuổi theo đi tìm hắn, chỉ cần đuổi theo đến đây, hắn lập tức bay xuống, tha thứ Từ Kì Lân.

Đợi một lát, Cơ Thuấn vươn cổ thật dài, cũng không trông thấy thân ảnh Tường Lân xuất hiện ở trong đám người phía dưới, hắn trừng mắt nhìn, dường như vừa rồi bay quá nhanh, Từ Kì Lân nhất định là đang truy tìm, lúc này không chừng đang khắp nơi tìm lung tung.

Vì vậy, có một phượng hoàng nào đó cần cù bay đi bay lại một chỗ, cách tướng quân phủ một cái phố, hắn ngừng lại, lần nữa rướn cổ xuống dưới nhìn xem.

Phía đông, không có.

Phía tây, cũng không có.

Chính giữa, còn không có.

Từ Kì Lân, chạy đi đâu. Cơ Thuấn quyết miệng, suy nghĩ lại, hắn bay trở về Tường quý phủ nhưng vô ích, chuyển tới, lại xoay qua chỗ khác, được rồi, chỉ cần Từ Kì Lân đi ra, hắn coi như là tới tìm hắn, tha thứ

cho Kì Lân ngốc này

Chính là Cơ Thuấn ngồi xổm vùi đầu vào cánh, một mực đợi đến khi bầu trời tối đen, cũng không nhìn thấy Tường Lân đi ra. Cơ Thuấn tức lại càng thêm tức — Tử Kì Lân, thối Kì Lân, tuyệt không quan tâm hần, hừ, không quan tâm sẽ không quan tâm, hần cũng không quan tâm, mặc kệ Tử Kì Lân.

Ôm hận, thân thể Cơ Thuấn trong nháy mắt phồng lớn hơn mười lần, toàn thân đều toát ra ngọn lửa nóng hổi, xông thẳng lên trời, sau đó giống như một vì sao biến mất trong không trung.

Tường Lân một mực đợi trong phòng, nhìn vũ mao ngấn người, bên ngoài bầu trời tối đen chợt lóe sáng, nhiệt độ cũng giống như bỗng nhiên cao lên vài lần, nhịn không được giật mình, vội vàng chạy ra ngoài phòng ngẩng đầu nhìn xem, chính là ngoài phòng đã là một mảnh đen kịt, ngoại trừ vài điểm *** quang lưա thừa, hần cái gì cũng không thấy.

“ Tiểu Thuấn” vô ý thức hô một câu, hần lại ủ rũ.

Tường Lân mặc dù không có thấy Cơ Thuấn, chính là có người thấy được.

Người thứ nhất phát hiện phượng hoàng, là Thanh Long, nói chính xác, hần cũng không có chứng kiến. Nhưng là hần cảm giác được. Lúc ấy hần đang ở trong phủ mình cùng các gia thần thương lượng, bỗng nhiên cảm giác được pháp lực ba động, nhiệt lượng quen thuộc, hần vượt cái trán cười khổ đứng dậy. Cái này là do phượng hoàng ngốc đây mà, chẳng lẽ là cùng Kì Lân cãi nhau?

Người thứ hai phát hiện, chính là cứu vĩ hồ. Ly khai hoàng cung, nàng ẩn thân tại một kỹ viện, có thể nói là như cá gặp nước. Hôm nay nàng vừa khiến một người nam nhân mê mẩn đến thần hồn điên đảo, cũng cảm giác được pháp lực ba động của phượng hoàng, nàng đảo tròn mắt, đem người nam nhân kia một cước đá văng, liền nâng gió, hướng về phương hướng phượng hoàng vừa rời đi, đuổi theo.

Người thứ ba phát hiện người, là quốc sư Vân Trung Tử, năm đó chính là hần hướng hoàng đế góp lời nói rằng Tường Lân là Tường Thụy (điểm tốt lành) trời giáng, không thể không nói quốc sư này vẫn có chút đạo hạnh, nhưng cùng Thanh Long, cứu vĩ hồ đã đạt cấp bậc thần tiên, cũng chỉ có thể xem như là thần côn mà thôi.

Hôm nay hoàng đế bệnh thể trầm trọng, hần một mực xem *** đài (sao) vi hoàng đế cầu phúc, vừa nhìn thấy không trung có lưu Tinh xẹt qua, quốc sư thần côn này lập tức luống cuống, véo chỉ tính toán, *** vẫn để băng, việc lớn không tốt, thiên hạ đã muốn thay đổi triều đại.

“ có ai không, mau tới a, chuẩn bị kiệu.....”

Quốc sư vội vàng hấp tấp dưới mặt đất xem *** lâu, lập tức chạy đi tìm những kẻ mình kết băng đảng thương lượng, nghiên cứu xem vị hoàng tử nào làm hoàng đế.

Màn đêm buông xuống, bệnh tình hoàng đế quả nhiên càng nghiêm trọng, thái y vô phương, tin tức rất nhanh truyền khắp kinh thành bằng nhiều cách.

Ngày thứ hai, Tường Lân tỉnh, nhận được bảy, tám cái thiệp mời. Ngoại trừ Ngũ hoàng tử, sáu hoàng tử khác đều đủ, còn có một cái thiệp mời của thiên kim thừa tướng, mời hần ba ngày sau, cùng nhau đi chợ hoa du ngoạn.

Cho dù Tường Lân không quan tâm triều chính, xem điệu bộ này, cũng biết là không được bình thường, nghĩ đến trước khi trở về kinh, Nhị thúc dặn đi dặn lại, ngàn vạn không thể tham gia việc triều chính, nhất là không thể tham dự việc tranh đoạt đế vị, những thiệp mời này, chỉ có thể làm cho Tường Lân đau đầu không thôi, kể cả cuối cùng hé ra thiệp mời của thiên kim thừa tướng, hần không có nửa phần hứng thú—mấy ngày không gặp thiên kim thừa tướng, lại tại thời khắc mẫn cảm này đưa thiệp mời, xem hoa sao tốt nhất là không đi.

Hiện tại..... Nên làm cái gì bây giờ mới tốt?

Đi hoặc không đi, đều là căn nguyên gây tai họa, phải biết rằng, hần dù là tướng quân đã không có binh quyền, nhưng Nhị thúc hần lại đang cầm đại quân trấn thủ một phương, hơn nữa ba đời Tường gia trong quân đội đều có địa vị hết sức quan trọng, chỉ cần Tường Lân tỏ rõ thái độ, cũng là biểu thị ý tứ của đại bộ phận quân đội.

“ tướng quân, nếu không đi, ngài có thể đắc tội với người khác” Trần tổng quản ở một bên lo lắng. Nhị gia không ở đây, tướng quân lại tuổi còn rất trẻ, xử lý không tốt, chỉ sợ Tường phủ sẽ lọt vào tai hoạ ngập đầu, phải biết rằng, chủ nhân thiệp mời không chừng có một người sẽ làm tân hoàng a.

Tường Lâm mở ra thiệp mời, đột nhiên kỳ quái nói:” không có thiệp mời Ngũ hoàng tử?”

“ Ngũ hoàng tử gần đây tôi được bệ hạ yêu mến, hơn nữa tài đức sáng suốt, rất được dân chúng kính yêu, nếu không vì ở trong triều các vị quan tranh luận không ngớt, chỉ sợ bệ hạ đã sớm đưa hắn lên làm thái tử, mấy vị hoàng tử khác đều cực ghen ghét hắn, bất quá vị Ngũ hoàng tử này cũng là kỳ quái, phảng phất đối với ngôi vị hoàng đế nửa điểm cũng không để ý, hoàng tử khác tranh đến đoạt đi, thế nhưng hắn lại là không thèm quan tâm đến lý lẽ.”

“ có ý tứ.” Tường Lâm ngược lại đối vị Ngũ hoàng tử này sinh ra vài phần hứng thú, chỉ là dưới thời điểm máu chốt, nhưng lại không thể không suy nghĩ thế một lần, suy nghĩ trong chốc lát, hắn đối Trần tổng quản nói

” Trần tổng quản, người đi giúp ta ghi một vài chữ trả lại, nói ta đến lúc đó nhất định bái phỏng.”

“ tướng quân, cái này là các vị hoàng tử thử thái độ của ngài, ngài làm như vậy, chẳng phải là.....” bên này nặng, bên kia nhẹ, tuy đắc tội với người, nhưng lại có thể được một phương khác trợ lực, mà nếu phân ra tất cả, lại ngược lại làm người ta cảm thấy càng không thoải mái, còn không bằng một người đều không đến.

“ người không cần phải lo lắng, ta đều có chủ trương.” Tường Lâm mỉm cười, hắn là tướng quân, nhưng không phải mãng phu

” Trần tổng quản, nói kẻ hầu ra ngoài mua cho ta một ít chim chóc, càng quý hiếm càng tốt, không cần keo kiệt tiền tài, cho dù là dùng hết tiền trong phủ.”

“ chim chóc? Dạ!”

Trần tổng quản buồn bực rời khỏi phòng khách, vừa đi một bên nói thầm, tướng quân làm sao vậy? Chẳng lẽ đại điều bay mất, tướng quân lại muốn nuôi con khác? Đường đường một tướng quân, rõ ràng cùng mấy hoàn khổ đệ tử giống nhau, đi chơi chim chóc, thật sự là..... Mê muội mất cả ý chí, mê muội mất cả ý chí a.....

Nghe được Trần tổng quản thì thầm, Tường Lâm nở nụ cười, hắn muốn đúng là mê muội mất cả ý chí, mặc dù đối với thanh danh của mình không tốt, nhưng có thể tránh họa a, một tướng quân mê muội mất cả ý chí, đối những hoàng tử kia có làm được cái gì? Mang theo ***g chim đi bái phỏng, cũng không biết những hoàng tử kia sẽ có sắc mặt gì.

Nghĩ tới đây, hắn đứng dậy đi đến hành lang, thân thủ khuấy lấy ***g chim trước kia của đại điều, ánh mắt có chút buồn bã. Cũng không biết đại điều hiện tại ở đâu, có đồ ăn hay không, có chỗ ở hay không, có hay không lại bị thợ săn bắt lấy, nhốt vào ***g rao bán?

8. Chương 7

Cơ Thuần hiện tại ở đâu?

Hầm đang ở một ngọn núi nhỏ có cái áo trong trong cách kinh thành ba trăm dặm, đang nhìn cửu vĩ hồ theo đuôi mà đến, mắt to trừng mắt nhỏ, một thân toàn hỏa, một thân bốc lên bạch quang, thay nhau giằng co. Cái này là nguyên nhân khiến ‘ dân ‘ ở cái ao nhỏ nhỏ trong cái núi cũng nhỏ này — vô số con chuột con thỏ, còn trùng kể cả loài chim, đều bị khí thể trên người hai người dọa đến, chặt vật cùng gia đình di dân.

“ cửu vĩ hồ li ***, người đi theo ta làm cái gì?” Cơ Thuần đã biến trở về hình người, mắt phượng trợn lên, uy nghi hiển thị, bảy cái phượng linh ở sau người phiêu a phiêu, hình thành một hình ảnh mỹ lệ.

“ ngọc điều, nhìn bộ dạng này của người, là cùng Kỳ Lâm lại cãi nhau đi?” Hồ Thanh Nương vũ mị vuốt tóc của mình, trên tay còn xuất ra một cái lăng kính viễn thị (là cái kính nhỏ đó), đối với mắt trái kính tả chiếu hữu chiếu, chiếu đến chân ché, sau đó cười đến phong tình vạn chủng.

“ ai, ai cùng hấn cãi nhau, ta mới không có.....” Cơ Thuấn hỏn hển, hấn mới không cần làm cho cửu vĩ linh hồ này cười vào mặt ” ta trong thành buồn bực, đi ra hít thở không khí, không được a.”

Hồ Thanh Nương khanh khách cười, tóc đen đầy đầu theo thân thể mà đơng đưa.

“ ngốc đần, người có muốn biết hay không vì cái gì Kì Lân năm đó bỏ người chạy theo ta?”

“ vì cái gì?” lời vừa ra khỏi miệng, Cơ Thuấn đã nghĩ muốn vả vào miệng của mình.

“ bởi vì ta so với người ôn nhu, ngốc đần.” Hồ Thanh Nương cũng không cho hấn cơ hội đổi ý, cười khanh khách nói ra đáp án ” Người chính là ngốc đần, năm đó người đối Kì Lân động một chút lại phóng hỏa đốt hấn, đúng vậy, trong tam giới, cũng chỉ có Kì Lân hoàn toàn không sợ hãi hỏa phượng hoàng của người, nhưng người phải biết rằng, tuy Kì Lân bị đốt sẽ không sao, chính là hấn cảm thấy phiền, hấn phiền người, hiểu hay không, ngốc đần.”

“ người nói vậy, Kì Lân sẽ không phiền ta, hấn sẽ không, sẽ không.....” Cơ Thuấn tức giận đến giơ chân, chính là trong nội tâm lại từng đợt co rút lại, hấn cảm giác được đau nhức, nhưng không biết đau nhức ở đâu.

“ sẽ không? Hừ, nếu hấn không phiền người, vì cái gì tại thời gian người cần có hấn nhất, hấn lại rời đi người?”

Hồ Thanh Nương nhìn trộm thần sắc trên mặt Cơ Thuấn đã trở nên cuồng loạn, âm thầm bật cười ” ta lại bất đồng, thời gian Kì Lân phiền muội, ta sẽ pha cho hấn li trà an thần, lúc Kì Lân cao hứng, ta lại khiêu ca múa vũ cho hấn thêm vui vẻ, ta sẽ không gây họa để hấn thu dọn, cũng sẽ không quẩn quít lấy hấn đòi cái này cái kia, ta như vậy khéo hiểu lòng người, ôn nhu sẵn sàng, Kì Lân không quan tâm ta thì quan tâm ai?”

[Khứ: Cũng có những người thích làm thê nô thì sao =))]

“ người nói vậy..... Nói vậy..... Nói vậy.....”

Thanh âm Cơ Thuấn càng lúc càng lớn, ngữ khí lại càng ngày càng yếu, hấn thật sự làm phiền Kì Lân sao? Cho nên ngàn năm trước, khi hấn mọc ra đệ thất phượng linh, cần có một người thủ hộ bên cạnh thì Kì Lân vô thanh vô tức rời đi, cho nên hôm nay hấn tức giận trốn đi, Kì Lân cũng không chịu đi tìm hấn.

Thấy không sai biệt lắm, đôi mắt Hồ Thanh Nương dụ dỗ có chút nhếch lên, nói:” tính, ngốc đần, nhìn người cũng đáng thương, tỷ tỷ sẽ dạy người mấy chiêu, bảo đảm có thể đem bốn Kì Lân thu thập.”

“ ai muốn người dạy, ta mới không muốn học.....”

Miệng thực cứng, ngữ khí rất mềm, trên mặt Cơ Thuấn đều đỏ, ngược lại Hồ Thanh Nương lại lâm vào một hồi ghen ghét, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng bị phượng hoàng ngốc này chiếm mấy, nếu không phải phượng hoàng này tuổi quá nhỏ, tính cách quá khờ, trong đầu có một số chuyện mãi mãi không khai thông được, thì trong tam giới đâu có chỗ cho nàng xưng là xinh đẹp đệ nhất chứ.

“ tốt lắm tốt lắm, bay đến nơi này hơn nửa đêm, người có đói bụng không, cùng tỷ tỷ đi, linh chi ngàn năm, nhân sâm vạn năm, quỳnh tương ngọc lộ cũng tùy tiện người ăn, tùy tiện người uống.”

Vừa một bên nói, một bên kéo tay Cơ Thuấn, cũng không gặp phản kháng, làm cho Hồ Thanh Nương mừng rỡ nheo lại mắt, thầm nghĩ: Kì Lân, xin lỗi, ai bảo người năm đó không thềm liếc lão nương, lại ngay trước mặt trách cứ lão nương không biết xấu hổ, không trang trọng, hắc hắc, chờ lão nương đem ngốc đần điều giáo để cùng lão nương năm đó giống như đực, nhìn người làm sao bây giờ.

Chỉ có thể nói, nữ nhân là tuyệt đối không được đắc tội, lời lẽ chí lý a.

Giờ khắc này, Tường Lân đột nhiên rùng mình một cái. Không biết là có người vụng trộm tính toán hấn, chỉ là đột nhiên nghĩ đến, đại điều bình thường thích ăn được vật trân quý, khi còn ở tướng quân phủ, mình phải trăm phương ngàn kế dụ dỗ hấn ăn, hiện tại không có người chiếu cố hấn, hấn có thể chết đói hay không?

Nghĩ vậy, hấn lập tức hô:” Kính Vũ, phái người đi ra ngoài tìm hiểu.....”

Một phượng một hồ trở lại kinh thành chỉ dùng nửa ngày thời gian, giữa ban ngày Hồ Thanh Nương không dám ở trong thành gọi gió, vì vậy hai người ở cửa thành phụ cận rơi xuống đất, sau đó từng bước một đi trở về trong thành.

Không cần phải nói, dọc theo con đường này, đưa tới không biết bao nhiêu mục quang, chen chúc đến mức cả xe ngựa đứng giữa đường cũng không đi được bước nào. Cơ Thuấn không kiên nhẫn dương dương lồng mày, đang chuẩn bị quát mắng, lại bị Hồ Thanh Nương kéo qua.

“ngốc đần, thấy không, đây là mị lực của tỷ tỷ. Đến, nâng đầu của người lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, làm theo tỷ tỷ.”

Hồ Thanh Nương một bước uốn uốn éo eo, dáng vẻ thướt tha mềm mại, trông mong mọi nơi chú ý, cặp mắt kia dụ dỗ đến mức mê đảo một mảng lớn nam nhân, không ít người vừa đi vừa quay đầu lại, sau đó một đầu đánh lên vách tường, dẫn tới Hồ Thanh Nương buột miệng cười, càng nhiều nam nhân chảy xuống nước miếng.

“dùng mị nhân? Đối với bọn họ?” Cơ Thuấn khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“như thế nào, người không muốn học?” Hồ Thanh Nương dương dương đắc ý giơ một ngón tay ” thấy không, những nam nhân này, tỷ tỷ bắt quá mới liếc một cái mị nhân nho nhỏ, bọn họ ngay cả hồn cũng không còn, dưới đời này, không có một người nào, không có một nam nhân nào chống lại được cái này, kể cả bốn Kì Lân.”

Cơ Thuấn nghe được giật mình, trong miệng lại vẫn khinh thường nói:” ai nói không có nam nhân nào chống lại được mị nhân của người, người đối ta ngay cả liếc mười tám cái, ta cũng cảm thấy là con mắt người tự rút gân.”

“ người.....” Hồ Thanh Nương chán nản, nhẵn nhụi nửa ngày mới nghẹn ra một câu, ” người không tính, người còn không phải nam nhân.”

Một câu nói kia nhắm trúng, Cơ Thuấn giận tím mặt, nói:” ta chỗ nào không giống nam nhân.”

Quần áo trên người không gió mà bay, trong vòng mười dặm, nhiệt độ bỗng nhiên lên cao, phượng hoàng uy nghi quả nhiên không phải tầm thường, những nam nhân kia bị Hồ Thanh Nương mị công hấp dẫn tới, phẳng phất như thấy quỷ, té nhào đảo tẩu, một lát trên đường cái đã chỉ còn lại có một phượng một hồ.

Hồ Thanh Nương sắc mặt cũng một hồi trắng bệch, tại khí thế áp bách của phượng hoàng, nàng liền hô hấp đều cảm giác khó khăn, lúc này nàng mới ý thức được, ngọc điệp không còn là phượng hoàng lục linh năm đó, mà đã là thất linh phượng hoàng, vô luận tính cách Cơ Thuấn cỡ nào trẻ con, cỡ nào hảo lừa gạt, dùng thực lực xưng tôn thượng giới, Cơ Thuấn đều tuyệt đối là vương giả.

“ tốt lắm tốt lắm, tỷ tỷ người hay nói giỡn, đừng nóng giận, xem con mắt tròng này, giống như muốn ăn thịt người, Kì Lân sẽ không thích a.....”

Câu nói sau cùng rất cục có tác dụng, làm cho Cơ Thuấn thu hồi khí tức, gãi gãi tóc, tâm tư phượng hoàng đã chuyển tới trên người Kì Lân, trên mặt lại bắt đầu đỏ lên.

Đi hồi lâu, cuối cùng đã tới nơi, Hồ Thanh Nương cùng Cơ Thuấn dẫn nhập một gian tiểu viện rất lớn. Viện này người đến người đi, vô số cả trai lẫn gái xuyên qua, thanh âm gọi rượu, thanh âm trêu chọc, thanh âm tí trúc giao tạp cùng một chỗ, tạo thành náo nhiệt ồn ào, thấy vậy Cơ Thuấn cảm thấy mới lạ, sau khi hấn vào kinh thành, còn không có gặp qua địa phương nhộn nhịp như vậy, đương nhiên, nếu như hấn cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện cái này, chính là ngày hôm qua hấn ở trên trời chứng kiến, nguyên lai là kĩ viện.

Hồ Thanh Nương vừa tiến đến, lập tức có tú bà vẫy tay đón chào, giọng nũng nịu lạc lạc khí nói:” u, cô nãi nãi của ta nha, một đêm này người chạy đến người nào vậy, Trương phủ công tử, Lý phủ viên ngoại, còn có Triệu gia lão gia tử, đợi người suốt một đêm, không gặp người, bọn họ thiếu chút nữa đem ý thúy lâu của ta đập bể, đều là mụ mụ ta khuyên can mãi, bọn họ mới tiêu tan khí. Hôm nay buổi tối người đã có thể không lại chạy loạn, mụ mụ đều an bài cho người tốt lắm, ba vị này người đều có lợi.”

Nếu như thay đổi người khác, tú bà đã sớm quát mắt nhìn tròng tròng làm cho quy nô đem nàng mang xuống phạt roi, nhưng Hồ Thanh Nương không được, đệ nhất nàng là tự mình tìm tới cửa, tự nguyện treo

biển hành nghề bán mình, tú bà không có khế bán mình của nàng, tự nhiên nàng sai cũng không dám động ; thứ hai, Hồ Thanh Nương quả nhiên là mỹ thái trời sinh, chỉ cần một nụ cười có thể làm cho nam nhân cam tâm tình nguyện nâng ra rất nhiều rất nhiều bạc, mới chỉ đến đây hai ngày, sinh ý ỷ thúy lâu so với thường ngày nhiều hơn hai lần, một cây tiền sờ sờ như vậy, tú bà tử tự nhiên là không dám đắc tội.

“mụ mụ, nhìn người xem, buổi tối hôm nay ta không chạy, đứng rồi, mụ mụ, người xem hấn như thế nào?”

Hồ Thanh Nương đem Cơ Thuấn đẩy về phía trước, đổ lên trước mặt tú bà. Cơ Thuấn bất mãn trừng mắt, thật là có vài phần khí thế, khiến tú bà hoảng sợ, lui hai bước.

“Thanh Nương a, vị công tử này..... Người lừa gạt ở chỗ nào tới?”

Tú bà chính là lão bảo tử, duyệt qua vô số người, đôi mắt lóe sáng, chỉ nhìn Cơ Thuấn liếc, chỉ biết thiếu niên bề ngoài xinh đẹp cao quý này không hiểu sự đời, mười phần là bị Hồ Thanh Nương lừa gạt, chỉ sợ địa phương này là gì cũng không *** tưởng.

“ai, mụ mụ, người hỏi làm chi, người chỉ nói hấn so với ta như thế nào?” Hồ Thanh Nương lặc lặc lặc lặc một tiếng ai, mềm liên tục, khiến lão bảo tử xương cốt cũng nhuyển.

Cơ Thuấn còn đang mọi nơi dò xét, có thể nói xem ở ngoài như kiểu câu hỏi của Hồ Thanh Nương vào lỗ tai hấn một chữ cũng không lọt, hấn làm bộ không quan tâm, đông sờ sờ tây đụng đụng, chính là lỗ tai lại dựng thẳng lên. Hừ, hồ ly, sao có thể so sánh được với phượng hoàng.

Tú bà che miệng cười không ngừng:” Thanh Nương, điều này sao có thể so? Một cái là nam nhân, một cái là nữ nhân, tuy nhiên vị công tử này tướng mạo xuất chúng, nhưng thần thái khí thế kia, rõ ràng là sinh ra trong phú quý, ta đây tiện tì sao dám so sánh?”

Lão bà này cũng tính là tức thời, Cơ Thuấn đắc ý nhìn Hồ Thanh Nương liếc, giơ lên đầu, hếch ngực, càng thêm thần khí.

Hồ Thanh Nương tại trên tay tú bà bấm véo một, dịu dàng nói:” mụ mụ, ai bảo người so với ta, ta hỏi chính là công lực câu dẫn nam nhân, ta cùng hấn ra sao?”

Tú bà thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi, cười lên ha hả, nói:

” Thanh Nương, điều này có thể so sao? Người chính là trời sinh khúm núm nhu phụ, *** oa đấng phụ, đừng nói là vị công tử này, chính là tiên nữ trên trời hạ phàm cũng không bằng người. Mụ mụ ta tại đây gió trăng trường, chờ đợi ba mươi năm, hạng người gì chưa thấy qua, nói cho người biết, nam nhân bất kể là quân tử hay là tiểu nhân, đều cùng một tánh tình, chỉ cần mỹ nhân tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay, bọn họ tựa như cầu đồng dạng người tới, bất đồng chỉ là có nam nhân biểu hiện trắng ra, có nam nhân còn muốn làm ra vẻ, điển hình đã muốn làm kỹ nữ còn muốn đứng đèn thờ (nghĩa là đã muốn lắng lơ mà còn ra vẻ đạo mạo đó). Nam nhân a, đều là đồ đê tiện, sẽ không có không câu dẫn được, có người nói cái gì Liễu Hạ Huệ, dựa vào mụ mụ xem, đây chẳng qua là công phu đi câu dẫn nữ nhân, nếu thay bằng Thanh Nương người, ha ha ha, Liễu Hạ Huệ chính là chó cái rắm.....”

Tú bà nói đến nước miếng tung bay, khiến Cơ Thuấn đã tức giận đến trên mặt một hồi trắng một hồi hồng, muốn phản bác nhưng không biết như thế nào mở miệng, mà Hồ Thanh Nương thì cười trộm không thôi.

“tốt lắm, mụ mụ, người đừng nói nữa, từ nay về sau hấn ở nơi này, người an bài hấn ở cạnh phòng ta, để hấn trước theo ta học, không bao lâu nữa, ta cam đoan, mụ mụ người sẽ lại có một cây tiền.”

“dát?”

Tú bà tử sờ sờ ở tại chỗ, thẳng đến khi Hồ Thanh Nương mang theo Cơ Thuấn đi, nàng mới vỗ mặt, hừ hừ, cũng không biết Hồ Thanh Nương từ chỗ nào lừa gạt tới đây một đắc ý thiếu niên, xem xét cũng biết là công tử con nhà giàu, phi phú tức quý, nếu nhân gia trong nhà tìm tới cửa, nàng có thể không đắc tội sao?.

“ thanh nương a..... Thanh nương..... Cái này c tuyệt đối không được.....” tú bà lặc mông đuổi theo.

Một phen lẩn qua lẩn lại, Hồ Thanh Nương cuối cùng đem tú bà thuyết phục, tại gian phòng cách vách, an bài Cơ Thuấn ở. Cơ Thuấn tuy nhiên hiểu đời không sâu, chính là nghe các nàng nói mấy câu, rất cuộc biết

trong này là kỹ viện, nhưng là chỉ là biết rõ mà thôi, muốn cho hẳn hiểu kỹ viện là cái dạng địa phương gì, những nữ nhân kia nam nhân là dạng quan hệ gì, chỉ sợ còn phải mất mười năm.

Cho nên, Cơ Thuần phi thường an tâm ở đây, còn không có dàn xếp hảo, thì có khách làng chơi đến thăm, Hồ Thanh Nương sống chết kéo Cơ Thuần đang định hảo hảo ngủ một giấc đến phòng mình, làm hẳn ngồi ở một góc, xem nàng là như thế nào câu dẫn nam nhân. Vì học được cái thuật câu dẫn này, khiến cho Kỳ Lân đối với mình phục phục dán dán, Cơ Thuần cố nén buồn ngủ, ghé vào một bên cố gắng trừng lớn một đôi mắt phượng cần thận quan sát.

Chỉ là, Hồ Thanh Nương thủy chung xem thường lực phá hoại của Cơ Thuần.

Vì biểu hiện bản lãnh của mình, Hồ Thanh Nương cố ý làm cho tú bà đồng thời dẫn đến năm khách làng chơi, mỹ công của cửu vĩ hồ không phải chuyện đùa, chỉ cần vài cái mị nhãn, vài câu chê cười, tự nhiên sẽ đem vài cái khách làng chơi cho mơ mơ màng màng, rót hạ vài bầu rượu, nguyên một đám uống rượu say mèm, càng hoàn toàn không biết đang ở chỗ nào.

Vừa vặn, trong đó có một khách nhân chuyển con người sang bên Cơ Thuần, lầm tưởng hẳn là khách làng chơi, vì vậy say khướt mang theo bầu rượu đi qua, vỗ bả vai Cơ Thuần, mồm miệng không rõ nói:” huynh, huynh đệ..... Chưa thấy qua tuyệt sắc đặc ý như vậy, mỹ nhân a..... Con người đều, cũng sẽ không..... Động..... Đến, cùng ca ca uống..... Ách..... Uống một bình, ca ca dạy người làm như thế nào..... Ách..... Đương nam nhân.....”

Người thấy mùi rượu, Cơ Thuần nhanh bịt mũi, đẩy ra người nam nhân này, rất khinh bỉ nói:” ta vốn là nam nhân, không cần người đến giáo, thối chết, cút ngay.”

Nam nhân lão đảo lui lại mấy bước, thoáng cái đụng vào người đứng phía sau, Hồ Thanh Nương đang đưa cho người kia rót rượu, người nọ sắc mị mị thừa cơ bắt lấy tay Hồ Thanh Nương ăn đậu hủ, bị nam nhân này va chạm, cơm canh văng cả lên đầu, nước canh tung tóe vào trong mắt, đau đến người này gào khóc hô lên.

“ ai? Ai dám phá hoại chuyện tốt của ta, người tới, đều tiến đến, đánh chết cho ta!”

Nghe được một tiếng, lập tức vài gia đình từ phòng khách bên ngoài xông tới, nam nhân bị nước canh tung tóe vào trong mắt không biết là ai đụng vào hẳn, nhắm mắt lại một trận, mò mẫm chỉ.

“ đánh, ngoại trừ là nữ, những người khác đánh chết cho lão tử.”

Những người này là khách nhân tú bà đưa tới, ngày thường đều là chủ nhân kiêu ngạo ương ngạnh, sau khi uống rượu, nguyên một đám càng thêm không phân tốt xấu.

Một bầy gia đình hướng trong khách sảnh xông vào, lập tức huyền não túi bụi.

Đánh người, bị đánh, quỵ khóc, sói tru.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong khách sảnh là cuồng loạn nhảy múa.

Hồ Thanh Nương lúc ấy há hốc mồm nhìn một đám người trước mắt, mỹ công của nàng lợi hại, cũng ngần không được nhóm người này đánh đến bất tỉnh..

Thời khắc máu chốt, vẫn là Cơ Thuần ra tay.

“ làm càn! Đều cút cho ta!”

Phượng hoàng uy nghi vừa xuất, nhiệt độ trong khách sảnh lập tức lên cao đến có thể đem người nướng chín, áp lực cực lớn bao phủ tất cả người đang loạn hô trong này, có mấy thân thể thoáng giật mình không ngừng, lại hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Trong khách sảnh lập tức yên tĩnh trở lại, những gia đình đang đánh nhau cao hứng liền nguyên một đám sợ hãi nhìn Cơ Thuần, biểu tình như thấy quỷ khiến hẳn càng khó chịu, hô to.

“ cút đi!”

Xôn xao một tiếng, những người này chạy trốn chết, một lát sau, trong khách sảnh lại chỉ còn lại có một phượng một hồ.

“ người, người, người.....”

Hồ Thanh Nương chỉ vào Cơ Thuấn, tức giận đến không biết nói cái gì cho phải. Nàng lúc này, mới rất cục hiểu công lực gây rắc rối của phượng hoàng, thậm chí cảm giác mình có phải là tính toán lộn sổ, cứ theo đà này, đừng nói điều giáo phượng hoàng thành giống như mình đồng dạng yêu mị, chỉ sợ ngay cả tu hành của mình cũng chịu ảnh hưởng cực lớn.

“ ta, ta, ta..... Ta làm sao, xem ra mỵ công của người cũng không có gì đặc biệt, còn không bằng phượng hoàng uy nghi của ta.” Cơ Thuấn hất tóc lên, dương dương đắc ý xoay người rời đi, lưu cho Hồ Thanh Nương một người.

“ tức chết ta.....”

Hồ Thanh Nương dậm một chân, trên mặt đất một cái chén không từ vỡ vụn, mỵ thái cửu vĩ hồ cũng giống như cái chén, từ trên người nàng từng mảnh từng mảnh vỡ vụn biến mất. Từ trước kia đến bây giờ, có thể phá mỵ công của nàng, chỉ có ngóc điều này, ngay cả Kì Lân năm đó cũng chỉ có thể dựa vào vạn năm tu hành cùng tâm tính kiên định cứng ngắc ngăn cản mỵ công nàng, chính là cái ngóc điều này, luôn luôn có biện pháp dễ dàng làm mỵ công nàng hoàn toàn đổ vỡ.

Trời sinh khắc ***, Hồ Thanh Nương dùng từ này để hình dung Cơ Thuấn, có lẽ càng thỏa đáng, cũng như có thể không chế được Cơ Thuấn, chỉ có Kì Lân. Đương nhiên, hiện tại Cơ Thuấn lòng tràn đầy mẫn nã, chính là phản chế Kì Lân, muốn cho Tử Kì Lân, thối Kì Lân, bổn Kì Lân đối với hắn phục phục dấn dấn.

Hiện tại, cửa phòng được đóng chặt, Cơ Thuấn ôm kính tử (cái kính đó), tránh ở góc giường, đổi kính tử một lần lại một lần luyện tập liếc mị nhãn. Một bên dùng sức làm cho khoeo mắt mình bày biện ra trạng thái rút gân, một bên trong lòng nói thầm: Tử Kì Lân, ta không tin, không câu dẫn được người, ta muốn cho người ngoan ngoãn cởi quần áo ra, để cho ta xem đủ.

Nước miếng..... Bất tri bất giác nhỏ giọt xuống.

Tường Lân đại tướng quân dùng số tiền lớn mua kì thú dị diệu, tin tức này như gió, đồng dạng nhanh chóng truyền khắp kinh thành, trong bảy ngày ngắn ngủn, đã mua không dưới mười con chim, mỗi con giá trị không dưới trăm lượng, giá cả lên cao, hấp dẫn vô số người, đều đi tìm chim chóc kỳ lạ quý hiếm, cả kinh thành đều oanh động, càng có chút ít hoàn khổ đệ tử hàng ngày thích chim chóc, bắt được cơ hội cùng Tường Lân lôi kéo làm quen, trong lúc nhất thời, trước cửa Tường phủ ngựa xe náo nhiệt

Tường Lân tự nhiên là mừng rỡ để cho những người này đến, mỗi ngày trêu chọc diệu, biểu hiện cùng với những hoàn khổ đệ tử đồng dạng. May mà khi hắn trở lại kinh thành, liền mang theo Cơ Thuấn, trong kinh thành sớm đã nghe đồn hắn cực sủng ái đại diệu này, hiện tại vừa vặn dùng đại diệu bị mất làm lý do, điên cuồng mà thu thập dị diệu quý hiếm, lại cũng không có ai hoài nghi hắn diễn trò.

Tuy nhiên trong nội tâm Tường Lân rất phiền, phái người đi không tìm được nửa điểm tin tức của Cơ Thuấn, làm hắn lo lắng không thôi, càng thêm hối hận ngày đó không có kịp thời trao Cơ Thuấn trở về. Không có biện pháp khác, đành phải cho Trần Kính Vũ phái người tiếp tục mọi nơi tìm kiếm.

Lại qua hai ngày, theo thời gian nhị hoàng tử mời, Tường Lân mang theo Trần Kính Vũ, lại xách theo hai ***g chim, lác lác đưng đưa đi đến yến hội vi danh sinh nhật nhị hoàng phi. Tuy nhiên Tường Lân không quan tâm triều chính thế nào, nhưng cũng biết, trong năm nay đây là lần sinh nhật thứ hai của vị hoàng tử phi này, trời biết vị hoàng tử phi này rốt cuộc là ngày nào sinh ra.

Yến hội hào khí náo nhiệt lại lộ ra quái dị, nhất là khi một đám đại thần nhìn Tường Lân mang theo hai cái ***g chim, nguyên một đám trợn mắt há hốc mồm. Tới đón tiếp Tường Lân, là một người thân tín bên cạnh nhị hoàng tử, sừng sốt trong chốc lát, miễn cưỡng bài trừ, vẻ mặt tươi cười đem Tường Lân nghênh vào yến thánh.

“ Tường tướng quân, vị trí ngài trong này, vị này chính là Lại bộ Bùi đại nhân, vị này chính là Lý đại nhân cầm cung thống lĩnh, các người tùy tiện trò chuyện.....”

“ Tường quân.....”

“ Bùi đại nhân, Lý đại nhân.....”

Chào lẫn nhau.

Sau khi giới thiệu mình với hai đại nhân cùng bàn, hai người này coi như là thân tín đi, cùng mình ngồi ở cùng một chỗ, đều là phái đại thần thực quyền, Tường Lâm chỉ biết, nhị hoàng tử hiển nhiên hay là rất coi trọng mình. Hắn đem ***g chim để xuống, sau đó cùng hai vị đại nhân bên người này hàn huyên vài câu, đương nhiên, chủ đề quan hệ với triều chính hẳn một câu cũng không nói, trên cơ bản những câu này không rời đi chữ “điều”

Không bao lâu, sau lưng bồi bàn cũng ly khai, không lâu lại trở về. Tường Lâm chỉ là cười cười, trong lòng biết rõ ràng, vừa rồi theo mỗi một câu, bây giờ đã đều rơi vào tai nhị hoàng tử đi.

Thọ yến bắt đầu, nhị hoàng tử cùng nhị hoàng tử phi đi ra, nói vài câu diễn văn, kế tiếp ca múa tiệc rượu bắt đầu, yến hội náo nhiệt lên. Chẳng đến khi thọ yến chấm dứt, nhị hoàng tử cũng không có hướng Tường Lâm liếc mắt nhìn, nguyên lai trên thiếp mời nói muốn cùng Tường Lâm bàn bạc, cũng không còn tin tức, hiển nhiên nhị hoàng tử là không định lén gặp lại Tường Lâm.

Tường Lâm đương nhiên biết là chuyện gì xảy ra, rời đi hoàng tử phủ, hắn khen ngợi vỗ vỗ tay chim trong ***g:” hảo chim chóc, nhớ người một cái công lớn, sau này sẽ cho người.”

“tướng quân, phía trước có người.” Trần Kính Vũ đột nhiên nhắc nhở, hơn nữa cẩn thận hộ vệ lấy hắn.

Có người? Đây là đường nhất thiết để trở lại Tường phủ, lúc này đã là nửa đêm, tại sao có thể có người? Tường Lâm ngẩng đầu, tối nay là mười lăm, ánh trăng hết sức sáng ngời, đem trải trên mặt đất một mảnh phản quang, mơ hồ có thể thấy rõ phía trước xác thực đứng một người, quần áo màu xanh dưới ánh trăng chớp động một vòng kỳ dị sáng rọi.

“Kì Lâm, đã lâu không gặp.”

9. Chương 8

Theo thanh âm, người kia cùng lúc lướt tới, mang theo kỳ dị hương khí. Phù phù, Trần Kính Vũ đột nhiên ngã trên mặt đất.

“Kính Vũ!” Tường Lâm lắp bắp kinh hãi, sau đó phòng bị nhìn xem người kia, ” người là ai? Đã làm gì Kính Vũ?”

Người kia tiến thêm vài bước, hình dạng cũng càng rõ ràng, là một thanh niên phong thái tuấn lãng, trên người mặc thanh bào, thêu đàng vân giá vũ rồng bay bốn trảo, Tường Lâm biến sắc, lại lại là một vị hoàng tử.

Thanh Long nghiêng đầu, nhẹ kêu một tiếng nói:” nguyên lai Cơ Thuấn còn không có đưa kim giác cho người..... Xem ra ta tới sớm..... Người kia người không cần phải lo lắng, hắn chỉ là đang ngủ.”

Tường Lâm dò xét hơi thở Trần Kính Vũ, thấy hắn hô hấp đều đều, xác thực như là đang ngủ, mới thở dài một hơi, nhưng mà đột nhiên ý thức được người trước mắt này gọi tên Cơ Thuấn, rồi lại cả kinh.

“ người nhận thức Cơ Thuấn?”

Thanh Long mỉm cười, đột nhiên duỗi một tay bắn ra một viên ngọc nhỏ màu xanh, nhanh chóng chui vào thân thể Tường Lâm, sau đó hắn xoay người, căn bản là không trả lời vấn đề Tường Lâm hỏi.

“ Chờ chút Người đã đem vật gì vào thân thể ta? Còn có, người là ai?”

Tường Lâm duỗi vài bước, lại càng duỗi càng xa, thân ảnh người kia sớm đã biến mất trong bóng đêm. Hắn dừng bước lại giật mình sửng sốt trong chốc lát, kiểm tra thân thể một chút, không có cảm giác có nơi nào nào không ổn, ù ù cạc cạc sau nửa ngày, lại quay lại khiêng Trần Kính Vũ lên vai, quay về Tường phủ.

Nhưng mà, khi nghe được người kia gọi tên Cơ Thuấn, tâm tình Tường Lâm vốn cũng đã lo lắng không thôi, càng thêm lung tung, người đó là ai vậy kia? Vì cái gì biết rõ Cơ Thuấn? Theo trang phục hắn mặc, là kiểu cách của một vị hoàng tử, chính là hắn vì sao nói tên Cơ Thuấn, là có ý gì?

Tường Lân càng nghĩ, tâm càng loạn, lấy tay sờ sờ ba vũ mao mà Cơ Thuần lưu lại, quang mang thất thải trước mắt lóng lánh, trong mơ mơ màng màng, tai hắn bên đột nhiên nghe được một tiếng hô.

“ Kì Lân.”

“ ai?”

Tường Lân kinh ngạc nhảy dựng, trước mắt hiện lên một đạo bạch quang, đâm vào hắn khiến hắn không mở hai mắt ra được, không khỏi lấy tay chặn mắt, một hồi lâu mới buông, lại phát hiện mình đã không ở trong phòng, mà là ở bờ biển, mang theo mùi gió biển, vạt áo của hắn bay phất phới, sóng biển lớn theo hướng hắn đập vào, liệt liệt tiếng oanh minh, làm hắn phảng phất như trở lại không khí chiến trường, dần thân vào ngàn vạn quân Hồ Man, quay mắt về phía mãnh liệt công kích, sát khí đầy trời, tâm hắn run lên, trong mắt *** quang đại phóng.

“ a a a.....”

Vô ý thức thét một tiếng dài từ trong ***g ngực phun ra, Tường Lân giơ tay lên, dùng sức vung lên, đây là hắn hạ lệnh tiến công thủ thế, nhưng mà cùng trên chiến trường bất đồng chính là, từ cái vung lên này của hắn, sóng lớn trước mắt lại bị bỏ trôi ra dạt sang hai bên người hắn, gào thét mà trôi qua.

Tường Lân ngưng ngẩn, cúi đầu nhìn tay mình, không thể tin được hai tay y như người thường này có thể bỏ ra sóng lớn.

“ Kì Lân!”

Thanh âm vừa rồi nghe được lần nữa tiến vào trong tai, Tường Lân ngẩng đầu xem xét, chỉ thấy phía trước cách đó không xa, sóng lớn xoay tròn phóng lên trời, trong đó lộ ra một cái đầu rồng, mắt như đồng la, long tu đường hoàng, vô cùng uy nghiêm khí thế hướng hắn đè ép xuống.

Rồng? Tường Lân hoảng sợ, nhìn đầu rồng, không dám nói ra một câu, hắn trông thấy rồng, rồng thật sự, không phải bức tranh hay bích họa vẽ tạc rồng giả, hắn là đang nằm mơ a.

“ Kì Lân, ngươi lại đây là muốn Long Tiên Hương, vì tiểu phượng hoàng, ngươi cũng quá sùng hắn.....” đầu rồng loạng choạng, âm thanh như tiếng sấm, lại lộ ra ngữ khí tức giận bất bình.

Long Tiên Hương? Tường Lân nhú nhú mày, giống như ở nơi nào nghe qua.

“ người tính coi người đã mấy lần chạy đến đây đoạt Long Tiên Hương, tuy thứ này đối với tu hành không có chỗ trọng dụng, chính là mỗi ngàn năm mới chỉ có thể kết xuất một khối nhỏ bằng ngón cái, đây là ta giữ lại dùng để cưới vợ, đều bị ngươi lấy hết, từ nay về sau ta lấy cái gì đi lừa gạt lão bà.....”

Đầu rồng sáng rõ hơn, mà ngữ khí đã từ tức giận bất bình biến thành ai oán.

“ ha ha ha.....”

Tường Lân lắp bắp kinh hãi, thanh âm là từ trong cổ họng mình vọng lại, chính là hắn không nghĩ cười a. Hắn muốn mở miệng hỏi thăm đến tột cùng, lại phát hiện mình lại mất sự khống chế với thân thể. Lúc này, hắn tựa như một người đứng xem, nhìn thân thể mình bị ý thức khác điều khiển.

“ Thanh Long, đừng giả bộ, còn có bao nhiêu hàng tồn đầy thôi, dù sao ngươi cũng nói, mẫu long (rồng cái =)) ở thượng giới cũng không có ai người xem hợp mắt, Long Tiên Hương đặt ở chỗ ngươi lúc này cũng vô dụng, không bằng tặng cho ta, nhiều nhất, ta hạ phàm cả đời, giúp ngươi đem vào tay ngươi, cả đời bảo vệ là được chứ gì.”

“ ngươi muốn hạ phàm?”

“ đúng vậy, vạn năm kiếp sắp đến.”

“ ngô..... Được rồi, cái này coi như mua bán có lời, thành giao.”

Thanh Long lo lắng, cảm giác mình tựa hồ chiếm được tiện nghi, nhịn không được đắc chí. Long khẩu (miệng rồng) mở lớn, một khối *** thể màu xanh tản ra mùi thơm lạ lùng bay ra, chậm rãi rơi vào trong tay Tường Lân. Tường Lân cúi đầu nhìn xem *** thể, sáng óng ánh long lanh, bên trong phảng phất có chất lỏng du động, lại như vật còn sống bình thường, nói không nên lời quý dị.

“ a, không đúng, Kì Lân người lại gạt ta, vạn năm kiếp lần này ta cũng có phần, người vốn muốn hiệp trợ ta vượt qua Đáng giận a.....”

Sau khi nghĩ kĩ, Thanh Long rống lên. Theo một tiếng rống cuối cùng, một con rồng vĩ đại từ trong nước duỗi ra, sau đó khí thế vạn quân rơi trên mặt biển, lần nữa nhấc lên sóng lớn phóng lên trời, hướng Tường Lân lao thẳng tới.

Tường Lân sắc mặt trắng nhợt, muốn giống như lúc đó vung tay bỏ đôi sóng, nhưng mà lại quên thân thể này nửa điểm cũng không nghe mình sai sử, vẫn không nhúc nhích tùy ý sóng lớn đem mình bao phủ.

“ a.....”

Nguyên lai tưởng rằng mình sẽ bị sóng lớn đè chết đuối, chính là nước biển nhào vào trên mặt, lại hóa thành một hồi hơi lạnh gió mát, cảnh sắc trước mắt lại thay đổi, hẳn về tới Nam Sơn quen thuộc.

“ Kì Lân Kì Lân, người đã trở lại, Long Tiên Hương có lấy được không?”

Thiếu niên bộ dáng giống Cơ Thuấn nhào vào trong lòng ngực của hắn, liềm sờ sờ, từ trong lòng ngực của hắn lấy ra kết *** màu xanh, đôi kết *** hôn lên hôn xuống.

Một loại cảm giác khác thường từ trong nội tâm Tường Lân lan tràn ra, có điểm ê ẩm, trướng trướng, nhìn Long Tiên Hương, càng xem càng cảm thấy không vừa mắt.

“ kháí kháí, Tiểu Thuấn” ho nhẹ một tiếng, hẳn chỉ chỉ hai má của mình.

Không phải Tường Lân, mà là Kì Lân. Tường Lân chỉ có thể nhìn, mê hoặc, là mộng? Hay là thật? Hẳn mờ mịt.

Cơ Thuấn để sát vào hắn, khịt khịt mũi, sau đó bịt mũi chạy trốn rất xa.

“ một thân mùi biển, khó ngửi chết, nhanh đi rửa.”

Kì Lân nghe vậy không khỏi chán nản, râu rĩ đất ôn tuyền trong núi Nam Sơn, cởi quần áo ra, phù phù một tiếng nhảy vào, sau đó phục hồi lại *** thân, nắm pháp quyết thần niệm quét qua, nhìn sắc phượng hoàng có hay không thừa cơ rình coi.

Di? Sắc phượng hoàng không có, chỉ có một con hồ ly.

Hừ lạnh một tiếng, mặt ngoài ôn tuyền bỗng nhiên hơi nước đại thịnh, nóng hổi nhanh chóng bao phủ khắp mười dặm, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ không rõ.

“ xuất hiện đi, cứu vĩ hồ.”

Một tiếng mềm như bông vải, theo trong rừng cây bên cạnh ôn tuyền truyền ra, bạch quang lóe lên, tiểu mỹ nhân mỹ thái tuyệt sắc đi ra.

“ một người người không tịch mạch sao? Muốn hay không có người tắm cùng?”

“ cứu vĩ hồ, người vượt biên giới.” thanh âm Kì Lân trầm thấp mà trầm trọng, lộ ra mãnh liệt khắc nghiệt.

Nam Sơn là địa bàn Kì Lân, đỉnh Đổ Trọng Bảo là địa bàn phượng hoàng, lưu ly hải là địa bàn Thanh Long, mà địa bàn cứu vĩ hồ, là Đa Cư, không có ai có thể đơn giản tiến vào địa bàn người khác, đây là quy củ thượng giới. Đương nhiên, vì Kì Lân sủng nịch nên Cơ Thuấn đã nhanh chóng đem Nam Sơn coi như nhà mình, hiện tại hắn chỉ vào mỗi sáng mới bay về đỉnh Đổ Trọng Bảo, chạy ra Kính hồ tẩy rửa vũ mao, ngắm nhìn thân thể mình.

“ Nam nhân này thật khó hiểu, chẳng lẽ ta không đẹp?”

Mỹ nhân hờn dỗi, tại bên cạnh ôn tuyền ngồi xuống, duỗi ra một chân ngọc trắng nõn, nhẹ nhàng đá nước, bọt nước ở trên bàn chân, ónh nhuận dụ mị, bất kỳ nam nhân nào thấy, chỉ sợ đều muốn phát ra ***, nhưng hiển nhiên định lực Kì Lân cáo gấp ngàn lần nam nhân bình thường.

“ Rời khỏi Nam Sơn đi, cứu vĩ hồ, đây là lần cuối cùng ta cảnh cáo người, nếu không.....”

Lời Kì Lân cảnh cáo đột nhiên nuốt trong cổ họng, cửu vĩ hồ bỏ đi y phục của mình, da thịt trắng nõn tại hơi nước làm dịu, có vẻ vô cùng ôn nhuận, đường cong thân thể hoàn mỹ, trượt xuống ôn tuyền, mềm mại không xương trèo đến trên người Kì Lân, trước ngực mềm mại chậm rãi ma sát bờ vai dày rộng.

“ nếu không người muốn như thế nào, Kì Lân?”

Thở khí nũng nịu tại bên tai Kì Lân, khơi mào từng đợt ***.

Mỵ công thiên hồ tộc, Kì Lân đang cưỡng chế *** bỗng nhiên ý thức được điểm này, lập tức giận tím mặt, đang muốn dùng sức đem cửu vĩ hồ vứt qua, câu của cửu vĩ hồ tiếp theo lại làm cho hắn phân tâm.

“ lục linh phượng hoàng, sắp tiến hóa thành thất linh đi?”

“ người có ý tứ gì?” Kì Lân vung tay, cầm lấy tay cửu vĩ hồ.

“ không có ý gì.” cửu vĩ hồ cười khanh khách, cổ tay phẳng phất không có xương cốt, theo trong lòng bàn tay Kì Lân trượt ra ngoài, mị nhân phiêu đạo:

” chỉ là của ta nghe nói, tộc phượng hoàng đã suốt năm nghìn năm không có xuất hiện qua thất linh phượng hoàng, mỗi một lục linh phượng hoàng ở thời điểm tiến hóa thành thất linh, cũng giống như nhau, bạo thể mà chết, không biết vận khí tiểu phượng hoàng thế nào?”

“ cái này không cần người quan tâm, ta sẽ thủ hộ hắn.” Kì Lân đẩy ra cửu vĩ hồ càng ngày càng làm càn, nhưng thực tế đã bị mỵ công của cửu vĩ hồ khơi mào *** dục, thân thể ngày một lộ rõ.

Cửu vĩ hồ cười đến run rẩy cả người, dưới nước chân đồng dạng như xà giấy dựa, nhẹ nhàng giơ lên, cả người quần lên người Kì Lân.

“ người muốn như thế nào thủ hộ? khi Phượng hoàng tiến hóa thành thất linh, khó khăn nhất là tâm kiếp, bảo bối phượng hoàng của người tuổi quá nhỏ, tâm tính căn bản là bất định, mới tu luyện ba ngàn năm, đã muốn tiến hóa thất linh, quả thực chính là nằm mơ, trừ phi.....”

Nói đến đây, cửu vĩ hồ cố ý dụ dỗ, nhìn Kì Lân chỉ là cười.

Kì Lân tâm niệm thay đổi thật nhanh, đã biết rõ cửu vĩ hồ dụ dỗ cái gì. Thiên hồ tộc dùng mỵ công làm tiếng tăm, tối e ngại đúng là bảo vật nuôi tâm định tính (nghĩ là trấn định tâm tình đó), cho nên, việc thiên hồ tộc thích làm nhất, chính là cất chứa những bảo vật như vậy, không có những bảo vật này, cũng rất ít có người có thể chống cự được mỵ công thiên hồ tộc, mà ngay cả Kì Lân, dùng vạn năm tu hành, cũng bất quá chỉ là bảo trì ý thức thanh tịnh, đối thân thể phát dục, vẫn căn bản không có cách nào khống chế.

Phượng hoàng tâm kiếp không phải chuyện đùa, bình thường bảo vật nuôi tâm định tính cũng chưa chắc hữu dụng, trừ phi là trộm được trấn tâm linh thạch năm trăm năm của Thiên hồ tộc. Nhưng Kì Lân đối công hiệu trấn tâm linh thạch vẫn là ôm thái độ hoài nghi, cho nên cửu vĩ hồ dụ dỗ kiểu này, cũng chỉ làm hắn nao nao mà thôi.

Nhưng là chính là khê giết mình, làm hắn không có kịp thời đẩy ra cửu vĩ hồ đang dây dưa ở thân thể, cảnh tượng mập mờ cứ như vậy rơi vào sắc phượng hoàng nào đó đang tâm tình vui sướng vì có Long Tiên Hương, đang lén lút lên qua nơi này thưởng thức mỹ nam tắm rửa.

“ các người..... Đang làm cái gì?”

Theo âm thanh phần nộ, là hỏa phượng hoàng. Cửu vĩ hồ duyên dáng hô to một tiếng, thức thời trốn sau lưng Kì Lân, Kì Lân tuy không sợ hỏa phượng hoàng, nhưng ngọn lửa cực nóng, lại làm cho ôn tuyền vốn nóng sẵn, lại ồ ồ thoát ra bọt khí, sôi sục lên.

“ ngốc điếu, chúng ta đang làm gì, người còn nhìn không ra?” né qua một khó, cửu vĩ hồ từ sau lưng Kì Lân nhô đầu ra, thân mật ở lưng Kì Lân hôn thoáng cái, cười khanh khách,” chuyện tốt bị quấy nhiễu, tiểu phượng hoàng nhà người nữa điểm nhân lực cũng không có, Kì Lân, nhân gia ở Đa Cư, tùy thời chờ người đến.....”

Không đợi Kì Lân tức giận, nàng đã hóa thành một đạo bạch quang, Cơ Thuấn vì tức giận đến oa oa kêu to xẹt qua bên người, mùi thơm nồng đậm của cơ thể bay vào mũi tiểu phượng hoàng, làm hắn một hồi mơ hồ, chờ phượng hoàng lấy lại *** thân muốn dùng hỏa phượng hoàng bắn rơi cái hồ ly này, đã quá muộn.

“ Tử Kì Lân, ngươi lên cho ta. ” Cơ Thuần ngập lửa giận không chỗ tiết.

“ khái khái..... Tiểu Thuần, ngươi bình tĩnh một chút, hãy nghe ta nói.....”

Tuy không có cùng cửu vĩ hồ làm gì, nhưng Kì Lân vẫn có loại cảm giác chột dạ, nhưng khi nhìn đến Cơ Thuần giận không kèm được, thế nhưng hẳn lại có chút ít muốn cười, tiểu gia hỏa này, không phải là ghen đó a.

“ nghe ngươi nói cái gì, ta đều thấy được, ngươi lại cho hồ ly hôn hôn sờ sờ, ta đều không có sờ qua hôn qua.....” Cơ Thuần khí đỏ mắt, “ đi lên.....”

Đây không phải ghen thì là cái gì? Kì Lân cũng nhịn không được trong lòng vui vẻ, thân thể từ trong nước đi tới.

“ gục xuống!”

“ a?”

Kì Lân ngạc nhiên, còn chưa kịp hỏi gục xuống làm gì, Cơ Thuần lửa giận vạn trượng đã làm cho hắn bổ nhào trên mặt đất,, từ trên mặt đất nắm lên một ít cỏ xanh, dính thủy vò thành một cục, ở trên lưng hắn trà sát hết sức những chỗ bị cửu vĩ hồ hôn qua.

Tiểu tử kia là muốn lau đến mất một tầng da trên người hắn a, Kì Lân cười khổ, thực sự không dám giãy dụa, Cơ Thuần vốn là tính tình hài tử, hẳn hiện tại nếu giãy dụa, chỉ sợ càng chọc giận Cơ Thuần. Chính là..... Tuy Kì Lân hẳn là da dày thịt béo, ngay cả hỏa phượng hoàng cũng không gây thương tổn hắn, nhưng vẫn là đau a.....

Sát xong lưng rồi, còn có trước ngực, là địa phương bị cửu vĩ hồ sờ qua, khi Kì Lân nghe được Cơ Thuần bắt hắn quay thân qua, Kì Lân do dự, tình huống của hắn hiện tại, nếu xoay người lại, còn không làm tiểu phượng hoàng sợ hãi sao. Phải biết rằng bị cửu vĩ hồ khơi mào dục vọng sẽ không có dễ dàng như vậy biến mất, huống chi bị tiểu phượng hoàng ngồi ở trên lưng, cảm giác được cái mông tiểu phượng hoàng rất tròn theo động tác thân thể mà thỉnh thoảng ma sát, coi như là từ sau lưng truyền đến đau đớn, cũng vô pháp triệt tiêu dục vọng đã bắt đầu khởi động.

“ Tử Kì Lân, hỗn đản.....”

Trong tai nghe được khí cực mắng ngữ của Cơ Thuần, khí tức phun tại cổ, một hồi cực nóng, làm cho thân thể Kì Lân cũng trở nên nóng hơn.

“ Tiểu Thuần Ngươi..... Nhanh xuống dưới.....”

Cơ hồ nói mấy từ này từ trong kẽ răng phun ra, Kì Lân tâm như nổi trống, không dám khẳng định nếu để cho bàn tay trắng nõn của Cơ Thuần trên thân thể trên chà dưới sát vài cái, hẳn có thể hay không lập tức hóa thân thành lang mà vồ y.

Đáng tiếc Kì Lân một mảnh hảo tâm hoàn toàn bị phượng hoàng tức đến hồ đồ hiểu lầm, đôi tay trắng nõn nà nom cực kì ngon miệng tại cổ Kì Lân mà gât gao véo véo vài cái.

“ Tử Kì Lân, ngươi có ý tứ gì, hồ ly kia có thể đối với ngươi lại hôn lại sờ, ta lại không được? A a a, tức chết ta, ngươi nói, ta so kém hồ ly kia cái gì, mặt của ta không đẹp như nàng sao? Da của ta không có trắng như nàng sao? Hay là thân hình của ta không có hảo bằng nàng”

“ không..... Không phải.....”

Kì Lân đáng thương bị véo đến thở không được, hết lần này tới lần khác khi phượng hoàng véo cổ của hắn, cả nửa người trên đều dán trên lưng hắn, trên người mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt, kích thích dục hỏa trong thân thể Kì Lân vụt vụt bốc lên, cơ hồ muốn nhịn không được đảo thân qua, đem tiểu phượng hoàng không biết sống chết này, đặt ở dưới thân hảo hảo giáo huấn một phen, nhưng không ngờ động tác phượng hoàng lại nhanh hơn hẳn một bước.

Cánh môi mềm mại đụng chạm lẫn nhau, một khắc này, Kì Lân sợ ngây người, xúc cảm ấm áp ướt át, nhanh chóng xông vào trong thân thể hắn, phảng phất ném đá vào nước, trong đầu khơi dậy một cảm giác rung

động mất hồn, khi hấn say mê đắm chìm nói không nên lời tư vị mỹ diệu thì trên môi bỗng nhiên đau xót, đúng là bị Cơ Thuấn hung hăng cắn một cái, cắn nát môi, máu tươi chảy ròng ròng.

Kì Lân sững sờ nhìn Cơ Thuấn, phượng hoàng tức giận, trên hai gò má một mảnh đỏ bừng, phảng phất điểm một tầng son, kiều diễm xinh đẹp nói không nên lời, nhưng mà làm hấn đỏ khốc đỏ cười, cũng là từ trong miệng phượng hoàng truyền ra rõ ràng thanh âm lẩm bẫm.

“ người không cho ta hôn, ta càng muốn hôn, không chỉ có muốn hôn, ta còn muốn sờ, ta muốn mò so với hồ ly kia càng nhiều hơn”

Có như vậy cũng so sao? Kì Lân trợn mắt há hốc mồm, lại đã quên phượng hoàng này ngốc, bưng lấy bụng của mình, cười đến không dậy nổi eo.

“ người còn cười.....” Cơ Thuấn một cái tát đánh vào trên người Kì Lân, bị lửa giận cùng ghen tuông làm cho đầu óc hấn hôn mê, đã không biết mình đến tột cùng đang làm cái gì, đơn giản bất chấp tất cả, hung dữ đánh về phía Kì Lân, giở trò, hấn sờ hấn sờ hấn sờ hấn sờ hấn sờ.....

Phù phù! Bọt nước văng khắp nơi.

Ác phượng bổ nhào vào trên người Kì Lân, dùng sức mà đánh, mà hai người bất giác cùng nhau đứng vào ôn tuyến.

Vô luận nói như thế nào, phượng hoàng tiến vào nước đâu có thể linh hoạt bằng Kì Lân, phượng hoàng phát hiện mình một mực hướng đáy nước chìm xuống, hoảng loạn quẫy tay muốn lên mặt nước, nhưng Kì Lân bị rơi vào trong nước, đã tỉnh hồn lại, đầu còn có thể nhìn được, một tay ôm chặt lấy eo của Cơ Thuấn, một tay nâng cái ót hấn, dùng sức chặn, lấp, bịt môi của hấn, cái hôn kia vẫn chưa tính là hôn, nên tiếp tục tiến hành thẳng đến khi mặt của phượng hoàng tự làm tự chịu này như phù dung, hai mắt trắng dã, mới lưu luyến không rời mà đem Cơ Thuấn từ trong nước trôi lên.

“ Tiểu Thuấn Tiểu Thuấn”

Kì Lân nhìn phượng hoàng ngoan ngoãn tựa vào ngực mình, từng ngậm từng ngậm thở, mực quang ôn nhu như nước, đầu lưỡi liếm liếm môi dưới, lộ ra dư vị vô cùng thích thú.

“ Tử Kì Lân, người muốn làm ta nhìn chết a.....”

Cơ Thuấn bay một chưởng vỗ vào trên vai Kì Lân, mềm nhũn không có nửa phần lực đạo, ngược lại là mặt nhuộm đỏ đến chóng mặt, mắt như thu thủy, xem trong mắt Kì Lân, tất nhiên là so với hồ ly *** yêu mị trời sinh càng thêm lợi hại, khiến hấn thần hồn điên đảo, không đợi Cơ Thuấn phản nản mở miệng, đã hôn thêm lần nữa, hai tay cũng không khỏi tự chủ buông ra khỏi lưng Cơ Thuấn, không thể chờ đợi mà tại trên người hấn bốn phía sờ loạn.

“ ngô ân.....”

Bởi vì Kì Lân đột nhiên buông lỏng tay ra, thân thể Cơ Thuấn đã không có chèo chống, lập tức rút đi xuống, khi cả người sắp chìm vào trong nước, tay chân hấn loạn loạn ôm cổ Kì Lân, hai đùi đã bối rối bám vào eo Kì Lân.

Tư thế thật mập mờ

Lúc này cho dù Kì Lân có thể áp chế được dục hỏa do cửu vĩ hồ khơi dậy, cũng nhịn không được khiêu khích vô tình của ngốc phượng hoàng này, mà phượng hoàng lại đang toàn thân vô lực, bần rùn không thể kháng cự, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ba dạng đều hoàn hảo, Kì Lân nếu bỏ qua cơ hội do chính phượng hoàng ngốc tự châm, hấn thật sự chính là ngu ngốc rồi.

“ a a a, Tử Kì Lân, tay của người đang sờ ở đâu?”

“ hì hì..... A, hảo ngựa, tử Kì..... Ngô ngô.....”

“ Nóng, Tử Kì Lân, tay của người giống như bị phỏng..... Thỏa mái quá a, sờ vài cái nữa.....”

[Khứ: Ách]

Phượng hoàng đầu óc choáng váng, đầu còn nhớ rõ chuyện tình của cửu vĩ hồ lúc trước, Kỳ Lân hiện tại trần truồng ở trước mắt, lúc này không sờ, còn đợi khi nào? Sờ lên lại sờ xuống, sờ xuống lại sờ lên, da thịt Kỳ Lân co giãn, hảo a, sờ lên lại mang cứng ngắc, đối với phượng hoàng đánh giá chỉ có bốn chữ làm: Da dày thịt béo.

Cái lời bình này hiển nhiên không phải lời ca ngợi, nhưng cũng không thể che dấu ánh mắt phượng hoàng ghen ghét, mặc dù trên thực tế, da thịt phượng hoàng ôn nhuận như ngọc, mềm nhũn như tơ, Kỳ Lân hôn môi, tại thân thể gần như hoàn mỹ của phượng hoàng, để lại một cái hồng ngân, hiển nhiên cảm giác trên tay mà nói, phượng hoàng rõ ràng muốn hơn Kỳ Lân một mảng lớn.

Vì vậy, kết cục chú định như vậy, khi Kỳ Lân ra sức gặm phượng hoàng, đem phượng hoàng từ đầu đến chân từng miếng từng miếng nuốt vào bụng, phượng hoàng đang tò mò dùng ngón tay trên thân thể Kỳ Lân đông dăm dăm, tây dăm dăm, thỉnh thoảng còn cong vài cái, cái tình huống này một mực duy trì liên tục đến khi linh hồn cùng thân thể hai người hợp làm một.

“ a a..... Đau nhức.....”

Phượng hoàng thét chói tai, sau đó nặng nề cần trên vai Tường Lân một ngụm.

Lúc này mới biết được đau nhức, đã quá muộn, tên đã trên dây, còn không phát mau bắn, hướng chi mũi tên đã bắn ra đi, chính là muốn nhận cũng thu không trở lại.

Từ phía dưới, hơi nước dần dần ngưng tụ, che thân ảnh phượng hoàng cùng Kỳ Lân, nhưng mà, mặt nước kích động, càng không ngừng, từ tiếng nước va chạm, tiếng kêu đau nhức của phượng hoàng trở nên trầm thấp khàn giọng, đến cuối cùng, rầm rì, rốt cuộc một cái chữ nói không nên lời đầy đủ, từ trong cổ họng bật ra, tất cả đều là rên rỉ làm người say thần mê.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, phượng hoàng ôn thuận mềm mại được tựa như tiểu điều mới lột xác, phượng hoàng ba nghìn tuổi trong phượng tộc chỉ có thể coi là thiếu niên, thân thể trẻ trung cuộn gọn trong ngực Kỳ Lân, trên da thịt trắng nõn, hiện ra một tầng hào quang, tay Kỳ Lân một lần lại một lần sờ trớn, chạm vào làn da này thật lâu không rời.

[Khứ: Ta đốt nhà tác giả. Cả truyện có 1 cảnh H mà ... 3 chấm]

10. Chương 9

“ Tử Kỳ Lân, ngươi còn không có sờ đủ a.....”

Phượng hoàng tức giận lảng nhục, chính là lời nói ra khỏi miệng, lại mềm nhũn không có nửa phần lực đạo, hiển nhiên còn chưa hồi phục lại.

Kỳ Lân hắc hắc cười, không chỉ có không thu tay, ngược lại đem phượng hoàng ôm vào trong ngực.

“ Tiểu Thuần, bộ dáng ngươi hiện tại, thật đẹp.....”

Mặt trắng không còn chút máu liếc Kỳ Lân, phượng hoàng nghiêng răng, cảm giác mình hôm nay bị tổn thất rất nặng, một bên trong nội tâm thích thú, một bên lại lấy giọng căm hận nói:

” Tử Kỳ Lân, nếu để ta thấy ngươi cùng tử hồ li ở một chỗ lần nữa, coi chừng ta lột da của ngươi..... Lột sạch đem làm quần áo cho ta”

“ Không có, ta cam đoan.....”

Kỳ Lân vội vàng gơ một ngón tay chỉ thiên, đang chuẩn bị lời thề son sắt, tâm niệm vừa động, lại do dự, Cơ Thuần cũng sắp vào thất linh, mà chính mình, cũng sắp gặp phải nạn năm kiếp, nếu như lúc đó Cơ Thuần tiến hóa thành thất linh mình lại phải ứng phó kiếp nạn, lấy ai thủ hộ tiểu phượng hoàng của mình, đến lúc đó hẳn chẳng phải sẽ bạo phát mà chết sao?

Đề nghị của cửu vĩ hồ nhanh chóng hiện lên trong đầu Kỳ Lân, trấn tâm linh thạch củ Tuyết tộc xác thực có thể trợ giúp phượng hoàng thành công tiến hóa thành thất linh phượng hoàng, chính là, muốn tìm được trấn tâm linh thạch, chỉ sợ mình sẽ phải trả giá không nhỏ...

Vì Cơ Thuấn, bất luận cái giá lớn thế nào, Kì Lân không tiếc, nhưng là, đối với công hiệu trấn tâm linh thạch, hẳn lại thật sự không yên lòng, trông cậy vào trấn tâm linh thạch để thủ hộ phượng hoàng tiến hóa, còn không bằng nghĩ biện pháp lùi lại thời gian ứng kiếp nạn của mình, chỉ có do chính hắn thủ hộ phượng hoàng trong lúc tiến hóa, hẳn mới yên lòng.

Vấn đề là, muốn lùi lại thời gian ứng kiếp, muốn đem khí tức của mình hoàn toàn che dấu, có thể làm được điểm này, vẫn lại chỉ có thiên hồ tộc (tộc của cửu vĩ đó), trong thượng giới, thiên hồ giấu kín sự tồn tại của chính mình là nổi danh nhất.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là tránh không được cùng cửu vĩ hồ liên hệ, lời thề Kì Lân còn không mở miệng, lại dừng lại, nhưng không ngờ, vì hắn dừng lại, lại dẫn tới Cơ Thuấn hiểu lầm.

“ người..... Người..... Người hảo..... Hảo.....”

Phượng hoàng gấp gấp từ trong ngực Kì Lân nhảy dậy lên, phần nộ thay thế ôn thuận mềm mại khó có được lúc trước, nhe răng trợn mắt hướng về phía Kì Lân rống to.

“ Tử Kì Lân, sắc Kì Lân, ăn trong chén, nhìn trong nồi, người..... Ta..... Tức chết ta.....”

Ai, muốn chạy.

Kì Lân, chính xác nói là Tường Lân, ai ai thở dài một tiếng. Không phải không nghĩ ngăn cản phượng hoàng đã bị tức giận rời đi, mà là hắn không có cách nào ngăn cản.

Bị nhốt tại trong cơ thể Kì Lân, hắn bị động nhìn một hồi xuân cung sống, hơn nữa còn là mình và Cơ Thuấn, ách..... Hắn hẳn chính là Kì Lân a, mặc dù có loại cảm giác kỳ quái, chính là, khi một khắc Kì Lân cùng phượng hoàng tâm linh và dự vọng hợp nhất, hẳn cũng giống như cùng Kì Lân hợp làm một thể, không bao giờ nữa phân lãn nhau, khi Cơ Thuấn rầm rì rên rĩ không ngừng, hẳn một lần nữa thu hồi quyền khống chế thân thể này.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, hắn không tự chủ được vuốt ve thân thể Cơ Thuấn, không có bất luận cái gì thấy không được tự nhiên, phảng phất đây là lại cử động tự nhiên, bất quá, tại thời khắc này, hắn bỗng đứng mình bạch cảm tình của mình đối Cơ Thuấn, nguyên lai, những ngày lo lắng, không phải đơn giản là sự yêu thích giữa chủ nhân đối sủng vật, mà là hắn đối Cơ Thuấn sản sinh cảm tình sâu sắc như nam nữ bình thường.

Cũng tại thời khắc này, hắn ý thức được đây là mộng, chính là hắn không nghĩ muốn từ trong mộng tỉnh lại, trong mộng Cơ Thuấn chân thật, sẽ không rời hắn đi, tay có thể sờ, có thể cảm nhận khí tức..

Nhưng là, giống như một giấc mộng từ dĩ vãng, khi hắn ý thức được đây là mộng thì hẳn lại bị mộng đẹp đem đánh tỉnh, hắn chỉ có thể trở mắt nhìn Cơ Thuấn phần nộ, hóa làm phượng hoàng, mang theo ngọn lửa đầy người thiêu đốt, hướng về không trung bay đi, cũng như cùng ngày nào đó, hắn dùng móc sắt khiến đại điêu rơi mất hai cái vũ mao, đại điêu nén giận rời đi cũng không khác biệt là mấy.

“ không..... Không cần phải đi, Tiểu Thuấn”

Khi đang nghẹn ngào hô to, Tường Lân giống như đang ở trên ghé ngã xấp xuống mặt đất, bên tai chỉ nghe một tiếng vỡ vang lên, phảng phất có vật gì đó vì hắn ngã sấp xuống mà vỡ vụn cùng một chỗ.

Nguyên lai, hắn ngồi ở trên ghé mà ngủ. Trước mắt đung đưa thất thải quang mang nhàn nhạt, một hồi lâu, Tường Lân mới kịp phản ứng, thứ vỡ vụn trên mặt đất là cái lọ cắm ba vũ mao của Cơ Thuấn, cả ba trôi nổi giữa không chung, vũ tiêm chỉ vào một phương hướng đồng nhất.

“ Tiểu Thuấn”

Tường Lân một phát bắt được này ba cái phượng vũ, hướng về phương hướng vũ tiêm chỉ, vung chân chạy ra ngoài.

Lúc này đúng là sáng sớm, trời vẫn còn một mảng tối, trên đường cái không một bóng người, bầu trời trong, ánh trăng đã lặn về phía tây, chỉ có quang mang của phượng vũ, đã trở thành đèn sáng dẫn đường cho hắn.

Tại một cái ngõ tối, ba cái phượng vũ đột nhiên biến mất.

Tường Lân giật mình, không hề muốn, theo ngõ tối, một đường đi vào, khi hẳn đi ra ngõ tối, ánh sáng trước mắt đại phóng, trong tai một mảnh huyền ảo.

“ cái này..... Nơi này là.....”

Mặc dù Tường Lân rời nhà nhiều năm, cùng Hồ Man tác chiến, chưa từng có giao thiệp với nơi gió trăng, nhưng là, cái này cũng không đại biểu hẳn không biết, ở biên quan thiếu khuyết nữ nhân, địa phương tối được tướng sĩ hoan nghênh chính là kỹ viện ở biên quan, chỉ là những nơi kia thì tường gạch mục nát, cùng tường ngói đổ lục của tiểu nhĩ lâu trước mắt là không giống, hoàn toàn là một cái trên trời, một cái dưới đất, nhưng vô luận về ngoài như thế nào, từ những câu thét của bọn gia nhân đứng ở cửa là hoàn toàn không có nửa phần khác nhau.

Đi kiểu nào mà lại đến nơi này?

Đây là phản ứng đầu tiên của Tường Lân, đang muốn xoay người rời đi, lại ngừng cước bộ, sững sờ nhìn tường đổ ngói lục phía trước. Cơ Thuấn, sẽ không phải là ở bên trong chứ a?

Không, không, không, không có khả năng, phượng hoàng kiêu ngạo bốc đồng chính là chán nản như thế nào, cũng không có khả năng lưu lạc đến kỹ viện. Tường Lân lắc đầu, nghĩ lại, rồi lại tức giận ngập đầu, chẳng lẽ Cơ Thuấn ở bên trong- chơi gái?

Sát ý!

Véo tay mình một cái thật mạnh, gậy xanh đành trán, hẳn cố gắng chứng thực mình đang nằm mộng.

Tuy nhiên hẳn đối tình hình thực tế cảnh vẫn còn rất mơ hồ, chính là ấn tượng của hẳn đối Cơ Thuấn nhu thuận nằm trong lòng ngực lại hiện lên trong đầu hẳn, lúc đi tới đoạn đường này, trong lòng của hẳn thỏa mãn đến mức muốn ngửa đầu lên trời mà cười to, hoàn toàn đem chính mình trở thành Kì Lân, đem mộng trở thành chân thật.

Nhưng là bây giờ..... Cơ Thuấn lại ở đây chơi gái, phượng hoàng bốc đồng, không nói đạo lý, cho tới bây giờ chỉ biết đối với hẳn làm nũng, lại đi chơi gái! Có thể nhẫn, không thể nhẫn!

Tường Lân đi về phía trước vài bước, lại lui trở về, ở trong bóng tối tìm tìm, phát hiện một hòn đá cực lớn bị vứt bỏ, xem chừng ít nhất cũng trên hai trăm cân nặng, hẳn một tay không tổn sức chút nào cầm lên, hướng phía trước bước tới, sải bước đi về cửa chính.

Quy nô trong kỹ viện hấp tấp tổng hai công tử hoa phục uống đến say khướt đi ra ngoài, cũng không biết nói gì đó, đôi này đôi kia, trong đó một người ha ha cười ném một thỏi bạc vụn trên mặt đất, quy nô vui mừng rạo rục vội vàng nhặt lên, còn không có ngẩng đầu, chỉ thấy một đôi chân to nặng nề đã dẫm nát bạc trước mặt..

“ các cô nương tiếp khách a..... Khách quan bên trong, mời, cô nương bốn lâu mập có, gầy có, thấp có, lùn có, cái gì đều có, người có thể tùy tâm mà chọn, chọn, chọn.....”

Quy nô thói quen nghiêng đầu hướng trong cửa lớn hô một câu, sau đó vừa quay đầu lại, chỉ thấy hé ra khuôn mặt hung thần ác sát, sợ tới mức quy nô rùng mình một cái, lời trong miệng cũng lấp bắp, nói năng lộn xộn.

“ cái này, vị công tử này, ngài..... Ngài sao lại mang hòn đá lớn như thế đến tìm cô nương, thực, thực..... Là mới lạ cực kỳ..... Mới lạ cực kỳ..... cô nương trong nội viện sẽ ái ngài như vậy, nếu nàng đã chọn giận, có thể làm các nàng dục tiên dục tử..... Muốn chết dục tiên.....”

Xem ra, quy nô này bị Tường Lân dọa sợ tới mức không nhẹ.

“ mở ra!”

Tường Lân nổi giận đùng đùng, bày ra khí thế như thiên quân vạn mã xung phong liều chết, đem quy nô sợ tới mức cầm khẩu, tè ra quần, té chạy trở về, còn vừa chạy vừa hét thật to:” nhất, nhị, tam a Thập ngũ a, thập lục a Mau ra đây, có người đến phá rồi”

Nơi này tổng cộng có mười sáu hạ nhân, để cho tiện nên dùng con số đếm từ 1 đến 16 làm tên gọi. Tuy nhiên thuận tiện, chính là khi quy nô này liên tiếp hô lên, thật là buồn cười, mà ngay cả Tường Lân đang

lửa giận xông đầu, cũng nghe được cơ hồ cười ra tiếng, chính là vừa nghĩ tới Cơ Thuần ở bên trong ăn chơi đàng ***, hấn vừa giận vừa hét lớn một tiếng, cánh tay vung mạnh hòn đá chừng trăm cân kia, sau đó buông lỏng tay, hòn đá lớn gào thét đập bể, hướng về phía cửa lớn, dán chặt gậy gót chân quy nô, tạo nên một hố cực lớn.

“ má ơi!”

Quy nô sợ tới mức mắt khê đảo, hôn mê.

“ ai? Ai dám trong này đập bể tràng diện, ăn gan hùm mật gấu, có ai không, cho lão nương đánh chết cho ta”

Một nữ nhân trang điểm cực đậm đi ra, khăn hoa trong tay giương lên, chỉ thấy mười đại hán không biết từ chỗ nào chui ra, hung dữ đánh tới phía Tường Lân.

Tường Lân lúc này đang nổi nóng, mắt thấy hơn mười đại hán phóng tới hấn, hấn lạnh lùng cười, hét lớn một tiếng, đối mười đại hán này nghênh đánh, quơ quyền uy vũ sinh gió, đánh vào đám người bị thịt kêu bang bang, hiển nhiên là có cái gì trong tim đang không thỏa mái, đều trút hết lên đám này.

Lượn công phu đánh nhau, những du côn lưu manh này cùng Tường Lân căn bản là không đủ tiêu chuẩn để đối mặt, Tường Lân nắm tay là mang theo đầu đao nhiễm máu, sát khí luyện thành thực trong chiến trường, vung lên tay, thì không ai dám nhúc nhích, đợi bốn hay năm đại hán bị quả đấm của hấn đánh bay ra ngoài, nằm trên mặt đất rên rĩ đến đứng dậy không nổi, du côn lưu manh còn lại lại bị hù đến xanh mặt, một người lại một người chạy thật nhanh.

“ thương a, các người là vương bát dê con (ý là nhát), lão nương ngày bình thường dùng hảo tửu thịt ngon dưỡng các người, liền cô nương trong lầu cũng bị bọn người chơi trắng (chơi không trả tiền a), ngày bình thường nguyên một đám năm người sáu, hiện tại như thế nào toàn bộ cấp đuôi chạy mau a”

Nữ nhân mặt đầy phấn son bị chọc tức, chỉ vào những người kia chửi ầm lên, vừa quay đầu lại, trông thấy Tường Lân không đối thủ đang bay thẳng vào tiểu viện, nhấc lên đám đá lớn trong tiểu viện ném vài vòng, lần nữa rời tay ném đi, hướng tiểu lâu phía mình chạy đến.

“ a a a.....”

Nữ nhân hét lên một tiếng thật dài, hai mắt đảo nhanh, thân thể mềm rũ ngồi phịch ở trên mặt đất. Hòn đá cực lớn từ trên đỉnh đầu nàng sượt qua, oanh một tiếng, đập bể nửa bức tường, lộ ra tràng cảnh *** loạn bên trong. Nam nhân nữ nhân lộ ra nửa phần thân thể, theo âm nhạc nhẹ nhàng mà múa, trước mắt đều là thân thể trắng bóng, tiếng nhạc lả lướt xen lẫn âm thanh *** đãng, bọn họ chỉ lo tâm hoan tác nhạc, lại không có phát giác tường sụp bên cạnh, thẳng đến khi hòn đá đập vỡ tường một đường lẩn vào, tại chỗ đụng gãy một cây sơn son trong phòng, vài miếng ngói rơi từ trên xuống đập xuống một vũ kĩ.

Trong nháy mắt yên tĩnh, là vô số âm thanh kêu sợ hãi hô lớn.

Bất chấp trên người xích lôa, các nam nhân, các nữ nhân, hướng phía cửa chạy.

Tường Lân lui lại mấy bước, trừng mắt thấy những nam nhân chạy từ bên trong ra, trẻ có già có, có béo có gầy, có cao có thấp, duy chỉ có thiếu niên xinh đẹp cao ngạo kia là không có.

Không biết là nên thở dài một hơi hay là càng thêm lo lắng, bàn tay Tường Lân nắm thành quyền, bạo xuất thêm nhiều sợi gân xanh, trong chốc lát lại bùng ra, một phát bắt được nữ nhân đang ngồi phịch dưới đất.

“ ta hỏi người, người có từng gặp qua một thiếu niên xinh đẹp lại cao quý, có phần hơi bốc đồng không? Ước chừng mười tám, mười chín tuổi, khi tức giận còn có thể phun” Ách, còn yêu thích phóng hỏa?”

Nữ nhân kia bị dọa ra một thân mồ hôi, trên mặt phấn trắng cũng bị mồ hôi rửa trôi từng mảng, run lên trong chốc lát, rung giọng nói:” cái này, vị công tử này..... Nô, ta chưa từng gặp qua..... A?” phảng phất nhớ ra cái gì đó, nữ nhân chỉ vào phương hướng bên kia, cấp cấp lại nói, ” cách vách..... ý thúy lâu cách vách, trước đó vài ngày có một thiếu niên mỹ mạo tuyệt đẹp lại cao quý” Cũng không biết, không biết làm sao, mấy ngày trước thiếu niên tức giận thui sạch, chỉ còn lại có một đồng phế tích.....”

Tường Lân vô ý thức nhìn sang hướng phương hướng nữ nhân kia chỉ, tường cao lấp kín, chặn ánh mắt, tự nhiên nhìn không tới cái gì phế tích, đang định leo tường đi qua xem đến tột cùng, nhưng không ngờ sau đầu bị tập kích, lập tức trước mắt tối sầm, một đầu rớt xuống mặt đất, cái trán đụng vào bàn đá xanh, đau đớn kịch liệt ngược lại làm hắn có một khắc thanh tỉnh, cảm giác được trên trán sau đầu đều có chất lỏng ẩm ướt theo da thịt chảy ra, chớp mũi ngửi thấy được mùi máu tươi nhàn nhạt, giây dựa muốn đứng lên, lại phát hiện thủ cước vô lực, trong đầu rầm rầm rung động, cảnh tượng trước mắt một mảnh mơ hồ.

“ hừ hừ, người cạy tay cứng sao, có thể vác đá ném vào lão tử thì sao” một chỗ du côn cầm một tảng đá trong tay, đứng ở sau lưng Tường Lân cười lạnh,” các huynh đệ, mau lên đây, đem vương bát đê này con đánh chết đi.”

Lúc trước đám lưu manh bị Tường Lân đánh cho sợ, hiện tại nguyên một đám lại xông vào Kì Lân mà đánh.

“ ai, đáng thương Kì Lân!”

Ai cũng không có chú ý tới, giờ này khắc này, trên nóc nhà, xuất hiện hai đạo nhân ảnh, thanh tuấn nhã, uy nghiêm nội liễm, yêu mị trời sinh, không gì sánh được, không phải người khác, đúng là Thanh Long cùng Cửu Vĩ Hồ.

“ trong thiên hạ, có thể gây tổn thương cho Kì Lân, ngoại trừ kim giác của hắn, chỉ có nước long phách của người, Ngũ hoàng tử, người thật đúng là cam lòng, sẽ không sợ xảy ra ngoài ý muốn, làm cho kì lân là thánh thú của Trung Quốc ngàn năm nay, bị người đánh chết sao?”

Hồ Thanh Nương cười đến cực kỳ yêu mị, miệng có chút hả hê, chứng kiến Kì Lân bị đánh, phảng phất đem ác khí Cơ Thuấn gây cho nàng, toàn bộ ra hết, toàn thân thoải mái.

Thanh Long lạnh lùng liếc nàng, nói:

” Nếu lo lắng Kì Lân bị đánh chết, người nên lo cho chính mình đi a, đừng xem Kì Lân là nhân thú, hắn cũng có nghịch lân giống như Long Tộc, là không thể động đến, cho hắn biết người đem tiểu phượng hoàng tiến vào kỹ viện, người cũng nên chờ da lông của mình thành áo choàng ngoài của tiểu phượng hoàng đi a.”

Khi đang nói chuyện, tảng đá mà bọn du côn dùng để đánh Kì Lân, lăn đến một gốc cây, phát ra ánh sáng xanh mịn mờ, bay vào không trung, rơi vào trong tay Thanh Long, hóa thành một khóa minh châu đáng yêu. Ngay cả hỏa phượng hoàng cũng vô pháp ảnh hưởng đến Kì Lân, lại bị chính vì một viên minh châu nhỏ như hạt đậu này đánh cho đầu rơi máu chảy, kim *** trước mắt loạn bốc lên, cộng thêm tứ chi vô lực.

Hồ Thanh Nương tiểu dung cứng đờ, rồi sau đó lại cười – quyến rũ càng tăng lên.

“ đừng quên, là người âm thầm dùng lực dẫn động phượng vũ, đem Kì Lân lừa gạt đến nơi đây để bị đánh, hung khí lại là của người, nếu để cho tiểu phượng hoàng biết, người chờ Lưu Ly Hải của người bị hơi lửa phượng hoàng làm bốc hơi hết, để Thanh Long người biến thành cá trạch long đi ”

“ hừ, nếu như người chết, thì tiểu phượng hoàng vĩnh viễn sẽ không biết.”

Thanh Long mặt trầm xuống, vô hình uy áp đem Cửu Vĩ Hồ bao phủ, so về Cơ Thuấn phượng hoàng uy nghi, long oai khí thể hiển nhiên càng thêm cường hãn, Cửu Vĩ Hồ bị bao trùm, đừng nói là nói chuyện, chính là động liên tục cũng không thể, chỉ có thể mở to mắt, cực kỳ sợ hãi nhìn Thanh Long.

“ muốn sống được lâu dài, người nên hiểu được.....”

Nói còn chưa dứt lời, Thanh Long đột nhiên phát giác không đúng, một chưởng đánh về phía Cửu Vĩ Hồ, chưởng phong lướt qua, thân thể Hồ Thanh Nương lập tức hóa làm một đạo khói nhẹ.

Thiên hồ tộc ẩn nấp thuật.

Thanh Long nhíu nhíu mày, mọi nơi tìm kiếm một phen, rốt cục bắt đắc dĩ lắc đầu. Thiên hồ tộc ẩn nấp thuật ngay cả thiên kiếp đều có thể lẩn, có thể lừa gạt hắn cũng không đủ vi kì, chỉ là cái Cửu Vĩ Hồ cũng quá giáo hoạt, lại từ đâu cũng không lộ ra chân thân.

“ ha ha ha ha a..... Đường đường Thanh Long thánh thú, rõ ràng đi khi dễ ta là một nhục nữ tử, xấu hổ a xấu hổ a.....” thanh âm Hồ Thanh Nương, bỗng bình tức ních, theo bốn phương tám hướng truyền đến,” tiểu phượng hoàng sắp tới, nếu người không đi, đã có thể chờ nếm thử mùi vị phượng hoàng hỏa.”

Nếu như luận chiến lược, Cơ Thuấn xác thực kém Thanh Long một đoạn, nhưng mà, phượng hoàng hỏa trời sinh khắc chế rồng nước phách của Thanh Long, dù cho thực lực của phượng hoàng không thể đối Thanh Long tạo thành thương tổn, thế nhưng có thể làm cho Thanh Long chật vật một phen, đây là đối Thanh Long mà nói, là tuyệt đối không thể tiếp nhận, cho nên, hắn cũng không cùng Cơ Thuấn trực tiếp chống lại.

Nhìn lướt qua phía dưới, Kì Lân bị loạn quyền đánh cho không hề chống cự, đầu rơi máu chảy, mặt mũi bầm dập, làm cho Thanh Long không tự chủ được lau trán một cái, cầm viên minh châu đáng yêu nuốt vào trong bụng.

“ Kì Lân, đừng trách huynh đệ thủ đoạn hung ác, vì để cho người khôi phục Kì Lân chân thân, đây cũng là có chút bất đắc dĩ, xem như công ta dắt người đến chỗ tiểu phượng hoàng, người khôi phục Kì Lân chân thân, ngàn vạn đừng tìm ta đánh”

Thì thảo vài câu, thân ảnh Thanh Long nhoáng một cái, cũng đã biến mất. Cơ hồ chỉ một khắc, Tường Lân đang bị đánh đấm túi bụi, lại đột nhiên chuyển biến.

Thân là nhân thú, Kì Lân rất nhân hậu, nhưng cũng là ẩn dấu cao ngạo cùng uy nghiêm vô cùng, sao một đám du côn lưu manh có thể đánh được, không hề có lực đánh trả, làm Kì Lân chi tâm ẩn sâu tại trong cơ thể Tường Lân, bắt đầu có dấu hiệu thức tỉnh.

Khi thân ảnh Thanh Long biến mất, đồng thời, một đoàn gió lốc quỷ dị bao trùm Tường Lân, đoàn gió lốc cấp tốc xoay tròn, còn phát ra gào thét bén nhọn, những lưu manh đang lợi dụng đánh Tường Lân lại phát giác thân thể bị khống chế, cuốn bay vào xoáy lốc tròn, bay thẳng lên không trung.

“ a a a.....”

Từ mấy tiếng hoảng sợ thét lên, những du côn lưu manh này cái từ giữa không trung té rớt đến trên mặt đất, mặc dù không chết, ít nhất cũng gãy tay gãy chân, nguyên một đám kêu rên không thôi.

Nhưng mà, Tường Lân thân ở trong gió lốc, lại phảng phất nửa điểm cũng không thương tổn, thân hình cao lớn, chậm rãi từ trên mặt đất đứng thẳng lên, hai tay chống đỡ trời, đóng chặt hai mắt, bỗng nhiên mở ra, phát ra một tiếng rung trời rống giận.

Kì Lân nộ, phá trời xanh —

Trên bầu trời, phong vân hội tụ, mang theo ầm ầm tiếng oanh minh, trên không kinh thành, cư đại tầng mây tạo thành một cái nước xoáy, trung tâm dòng nước xoáy, một mảnh màu hồng sáng ngời, đúng là không biết khi nào thì ánh mặt trời từ Phương đông hé lộ.

Bầu trời như bị phá khai thành một cái động lớn, tiếng oanh minh từ xa đến gần, một tiếng lớn hơn ở dưới đất, cũng run rẩy lên. Cái này dị tượng, tất cả mọi người đều kinh động, đều chạy ra đường cái, ánh mắt nhìn bầu trời lộ ra hoảng sợ.

“ Kì Lân!?”

Cách đó không xa trên cây ngô đồng, thất linh phượng hoàng dưới hình dạng một con đại điểu, cũng vạch lá ló đầu ra xem, nhìn dị tượng trên bầu trời, kinh ngạc không thôi.

“ Tử Kì Lân, người nộ cái gì chứ?”

Cơ Thuấn tức giận tự nói, miệng đồ đồ, đang chuẩn bị lùi về ngủ tiếp, bỗng dừng, kim quang bên cạnh đại thịnh, tầng mây trên bầu trời thành một cái xoáy lớn, tầng mây trắng cũng bắt đầu xoay tròn, tạo thành vòng xoáy trung tâm như dòng nước.

“ Tử Kì Lân, người có để cho người ta ngủ hay không.” một... không... lưu ý kim quang chạy ra khỏi ngọn cây, Cơ Thuấn triển khai cánh, vòng quanh cây ngô đồng bay hai vòng, chữ âm lên,” Tử Kì Lân khi dễ ta, cả kim giác cũng thế, oa oa oa, ta không tha cho người, Tử Kì Lân.”

Phượng hoàng phần nộ cũng không quản được Kì Lân đang gọi kim giác trở về, phịch cánh hướng phương hướng cảm ứng được khí tức Kì Lân mà bay đi, hạ quyết tâm, muốn đem Tử Kì Lân mổ đây đây, mới tiêu mỗi hận trong lòng hắn.

Nếu không phải là Tử Kỳ Lân, hẳn đường đường thất linh phượng hoàng, như thế nào lại bị thối hồ ly *** lừa gạt đến cái kỹ viện kia, lại càng sẽ không bị đám xú nam nhân sờ loạn, tuy hẳn đã đem cả kỹ viện thiêu hủy, nhưng vẫn là tiêu không được tức giận trong lòng hẳn — đều do Tử Kỳ Lân, tất cả đều là lỗi của Kỳ Lân, tóm lại, hẳn tuyệt đối không thể đơn giản tha..... Di? Không đúng!

Giữa không trung, phượng hoàng vừa thu lại cánh, cố gắng ổn định thân hình.

Hắn thiêu kỹ viện, thiêu kỹ viện a! Còn giống như làm chết vài người, nếu Kỳ Lân biết, không phải lại bắt lỗi tai hẳn nghe giáo huấn mười ngày nửa tháng sao? Trước kia hẳn không cẩn thận thiêu một con thỏ trên Nam Sơn, thiêu chút nữa làm cho Kỳ Lân niệm chết.

Cái này..... Tử Kỳ Lân là không thể tha, nhưng là..... Không vội nhất thời, đúng đúng, không vội nhất thời, xem Kỳ Lân vừa mới thức tỉnh, kim giác vẫn chưa toàn bộ triệu hồi, hẳn là đại nhân phượng hoàng đại lượng, sẽ không cùng Kỳ Lân suy yếu vừa mới thức tỉnh chấp nhặt, miễn cho bị người chê cười hẳn khi dễ nhỏ yếu.

Tìm cho mình một cái lý do thỏa mái, Cơ Thuấn vỗ vỗ cánh, quyết định lần này chạy được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, qua một năm rưỡi rồi trở về.

Nhưng không thể không nói, mộng tưởng là tốt đẹp, chính là, sự thật là tàn khốc, khi Cơ Thuấn vỗ vỗ cánh chuẩn bị chạy đi, trên bầu trời, hai cái xoay tròn, đã di động tiến vào gần nhau, hơn nữa, tiếp xúc giống như sơn thủy, không bao giờ tách ra nữa.

Hai cái dòng nước xoáy xác nhập thành một, nguyên lai càng thêm cự đại, trung tâm dòng xoáy, đã di động đến trên đỉnh đầu Tường Lân, vạn đạo kim quang đem thân ảnh Tường Lân cao lớn bao phủ trong đó, trong chớp mắt, vết thương trên người hẳn nhất tề biến mất, trên trán, kim quang bắt đầu khởi động, dần dần tạo thành một kim giác hình ốc vặn, lóe lên, lại biến mất trong da thịt.

Đồng thời, trên bầu trời lại yên bình, tựa như cái gì cũng chưa từng có. Ánh mắt trời lại ló rạng.

Trên mặt đất, đám du côn lưu manh còn đang thống khổ rên rỉ, nữ nhân đậm phần son đã ngắt đi, ngược lại quy nô ngắt đi lúc này lại tỉnh lại, mở to một đôi mắt mờ mịt, không rõ cảnh tượng trước mắt sao lại thê thảm như thế.

Đang hoảng sợ, chợt thấy ngạch sinh kim cương, tứ chi trắng kiện, quái thú mang giáp phi lân, dưới chân dâng lên mây mù, vèo một tiếng phi thiên mà đi.

“ a.....”

Trợn trắng mắt, quy nô lần nữa ngắt xiú.

11. Chương 10

Ngoại trừ trên mặt đất là một bãi máu, chứng minh Tường Lân đã từng bị đánh qua ra, giờ này khắc này hẳn dung quang toả sáng, hai mắt hữu thần, hóa thân thành Kỳ Lân uy phong lẫm lẫm cự đại, đạp xuống bốn tường vân ở chân, vừa sinh khí vừa buồn cười, truy đuổi sau lưng phượng hoàng đang chạy trốn chết.

Lại làm việc trái với lương tâm, bằng không, như thế nào chạy trốn nhanh như vậy, tiểu phượng hoàng cùng ngàn năm trước quả thực không có nửa điểm biến hóa. Xa xa thấy bóng lưng phượng hoàng, trong ánh mắt Kỳ Lân đầy tràn ôn nhu.

Không biết bay bao lâu, Cơ Thuấn rút cục hậu tri hậu giác phát hiện, Kỳ Lân đuổi sát ở sau người.

“ a a a..... Truy, đuổi tới.....”

Phượng hoàng thất kinh, một đầu vọt tới ngọn núi phía trước. Chuyển hướng đã không kịp, cho rằng sẽ bị đâm cho đầu rơi máu chảy, phượng hoàng tuyệt vọng nhắm lại hai mắt, vũ mao của hẳn, phượng linh của hẳn, ô ô ô..... Không cần phải bị đâm cho rất khó xem a.....

Phanh! Đánh lên a

Di? Núi này tại sao lại mềm như thế?

Vuốt đầu, phượng hoàng nghi hoặc ngẩng lên đầu, đối diện Kì Lân đang cười toe toét, há miệng cười đến không thể ngậm lại, mà cái mình chạm phải lại là bụng Kì Lân mềm nhũn, thân thể Kì Lân đứng thẳng, dao động đến sáng ngời, tại thời khắc này, lại có vẻ ngốc hề hề.

“ a, Tử Kì Lân, người, người, người.....”

Phượng hoàng bay lên, lúc này nếu còn muốn chạy cũng biết không còn kịp rồi, con người vừa chuyển, ngẩng đầu uốn ngực, khí thế ào ào nói:” Tử Kì Lân, người làm gì ngăn cản ta đụng vào núi?”

Kì Lân miệng trương thành hình tròn, trong nội tâm nghĩ kỹ lời của tiểu phượng hoàng, một câu cũng không nói ra, ngược lại tuôn ra một tràng cười to. Tiểu phượng hoàng của hắn, quá đáng yêu.

Thừa dịp hiện tại như vậy, nên tranh thủ thời gian chạy. Cơ Thuấn vỗ vỗ cánh, quay đầu muốn bay, không ngờ cái đuôi bị xiết chặt, lại bị Kì Lân cắn một ngụm.

“ a a a..... Đùng túm cái đuôi của ta.....”

Phượng hoàng giận dữ, phịch cánh tại trên đầu Kì Lân một phát, vài cái lông tơ thật nhỏ con mắt cùng trong lỗ mũi bay vào Kì Lân, Kì Lân lập tức không mở mắt ra được, trong lỗ mũi lại ngứa hề hề, nhin không được hắt xì, phun ra khí lưu, đem phượng hoàng không kịp chuẩn bị, phượng hoàng bị thổi trúng liền té ngã ra sau, sau đó một đầu tròng trên mặt đất.

“ Tử Kì Lân Ta hận người.....”

Thanh âm Cơ Thuấn xa xa truyền đến.

Không xong! Kì Lân bắt chấp con mắt còn không mở ra được, điều khiển đám mây bốn màu dưới chân, theo hướng Cơ Thuấn đuổi theo.

Phanh!

Theo một tiếng vang thật lớn, bụi đất bay lên, mặt đất khô ráo bị Kì Lân da dày thịt béo đụng thành một hố to, may mà là ở dã ngoại, phụ cận cũng không người ở.

“bốn Kì Lân” phượng hoàng ở giữa không trung đã dùng cánh ổn định thân hình, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Kì Lân, bay đến trên mặt, bĩu môi, hô:” Cho chết, người ngã mà không chết sao?”

“ còn không có.....” Tường Lân biến trở về hình người, người đầy bụi đất từ trong hố leo ra, chật vật phủ đi bụi đất trên người, hướng về phía phượng hoàng cười không ngừng.

Cơ Thuấn lật ra cái xem thường, vỗ vỗ cánh đang muốn rời đi, trong tai chợt nghe Tường Lân kêu đau một tiếng.

“ a..... Chân của ta.....”

Hắn quay đầu xem xét, Tường Lân ôm chân té trên mặt đất, kêu đau không ngừng. Chẳng lẽ té gãy chân? Cơ Thuấn luống cuống, nhất thời không có nghĩ lại, cúi đầu hướng phía dưới xông đến, vừa đến mặt đất, thân ảnh hắn nhoáng một cái hóa thành hình người, bổ nhào vào trên người Tường Lân, liên thanh hỏi:” chân của người bị gãy sao? Có đau hay không.....”

“ Tiểu Thuấn, ta đã bắt được người.”

“ người, người gạt ta.....”

Cơ Thuấn giận, một cước dẫm trên chân Tường Lân, Tường Lân đau đến mặt đều nhanh bị bóp méo, tay vẫn ôm Cơ Thuấn, gắt gao không tha.

“ người vì cái gì không buông tay?” Cơ Thuấn thở phì phì.

“ buông tay người sẽ bỏ chạy.”

“ ta chạy với người có quan hệ gì?”

“ người chạy..... Ta lại phải đi tìm vợ.”

“ người tìm vợ liên quan gì đến ta”

Cơ Thuấn phản ứng, chậm rãi hiểu được ý tứ trong lời Tường Lân, trên mặt bỗng trướng đỏ bừng, con mắt mọi nơi ngấm loạn, chính là không dám nhìn Tường Lân nữa, hai cánh tay cũng cảm thấy như thừa, không biết để ở đâu mới hảo.

Tử Kỳ Lân, nào có..... Nào có như vậy thô lộ, xấu hổ..... Mắc cỡ chết người.

Tường Lân nhìn hấn mắc cỡ, mặt mũi tràn đầy đỏ ửng, hé ra khuôn mặt vốn là xinh đẹp, lại so với áng mây tía nơi chân trời càng thêm kiều diễm, giật mình, nhin không được nhẹ nhàng trên hai gò má Cơ Thuấn hôn một cái.

“ ngày ấy, là ta sai rồi, người sẽ không sinh khí đâu a.”

Phượng hoàng bốc đồng, nhưng thật ra là tối thích được hống, tùy tiện hai ba câu liền có thể làm hấn mặt mày hớn hở. Bất quá, lúc này đây, muốn cho Cơ Thuấn vui vẻ, sẽ không phải dễ dàng như vậy.

“ hừ!”

Cơ Thuấn đầu uốn éo, trên mặt tuy một mảnh ửng hồng như cũ, nhưng là cao cao nhếch miệng lên, lại *** tường biểu hiện ra tâm tư của hấn.

“ Tiểu Thuấn A, quần áo bị bẩn!” Tường Lân đảo tròn mắt, đột nhiên kêu một tiếng.

“ Bị bẩn? Ở đâu, ở đâu?”

Cơ Thuấn bất chấp sinh khí, trái ngó phải nhìn, nhìn không thấy chỗ nào bẩn.

“ ở sau lưng, đây nè” vẻ mặt Tường Lân ra vẻ ghét bỏ, chỉ vào lưng Cơ Thuấn

” thực bẩn a, nếu bị người khác thấy được khẳng định là nói người là phượng hoàng vô cùng bẩn, thật mất mặt, ta mang người đi rửa.”

“, còn không mau đi.....”

Tường Lân cố ý mọi nơi nhìn:” chính là..... Phụ cận đều không có nước”

“ trở về thành, mau trở lại trong thành.....” Cơ Thuấn cảm giác được trên lưng có con kiến bò đến khó chịu.

“ cứ như vậy bay trở về sao? Không được, sẽ bị người trông thấy, mọi người sẽ chỉ vào người cười nhạo.....” Tường Lân lắc đầu liên tục.

“ vậy làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ.....” đại não Cơ Thuấn trong nháy mắt xuất hiện hình ảnh vô số người đối với hấn chỉ trở cười nhạo hấn vô cùng bẩn, lập tức gấp đến độ liền mồ hôi đều xuất hiện. Phượng hoàng thích đẹp lại chết vì sĩ diện, sao có thể dùng hình tượng chạt vật như vậy xuất hiện ở trước mặt người khác, chết cũng không thể.

“ khái..... Người dựa vào lưng ta, có mây mù chống đỡ, cam đoan sẽ không bị người trông thấy.” Tường Lân nín cười, nghiêm trang nói.

“ hảo hảo hảo.....”

Liên tiếp vài cái hảo, phượng hoàng nóng vội sớm vút tức giận bao ngày lên chín tầng mây, không nói hai lời, vụt một tiếng, lại biến thành bộ dáng phượng hoàng, bổ nhào bổ nhào trên lưng Kỳ Lân đã biến thành Tường Lân.

“ ngồi xong, đi thôi!”

Tường Lân sung sướng hô một tiếng, dưới chân vọt ra tường vân bốn màu, mang theo phượng hoàng bị lừa bịp, khoái khoái lạch lạch về nhà.

Hôm nay dân chúng kinh thành đều thấy được chân trời bay một đám mây bốn màu, vòng quanh tường thành đi dạo tròn một ngày, thẳng đến lúc chạng vạng tối, đám mây bốn màu kia mới rơi vào trong phủ Ngũ hoàng tử, đồng thời, hoàng đế băng hà.

Vì vậy, đồn đãi rất nhanh đều nói là trời giáng tường vân (tường vân = đám mây may mắn), Ngũ hoàng tử là thực long thiên tử. Vì vậy, việc Thái Tử cùng Ngũ hoàng tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế lại biến thành chuyện xưa từ đời nào.

Cuối cùng, theo lời thiên ngôn (lời của trời) Tường Lân đại tướng quân cùng Ngũ hoàng tử, hô cao một tiếng liền được vạn người hưởng ứng, Ngũ hoàng tử trở thành tân hoàng.

Đương nhiên, đây đều là việc sau này, trước mắt, Tường Lân cùng Cơ Thuấn, chiếm cứ Hoa Thanh trì mà Thanh Long vất vả lắm mới dẫn được nước trong nhất Lưu Ly Hải đến mà kiến thành, hai người ở bên trong hết lặn xuống lại nổi lên, khiến cho không vui cũng mừng, làm Thanh Long đứng ở bên cạnh bờ mắt trợn trắng, đầu còn là Ngũ hoàng tử cao quý uy nghiêm.

“ Chết đi, hai người các người..... Ngoạn đủ chưa hả?”

Mắt thấy Hoa Thanh trì bị một con Kì Lân cùng một con phượng hoàng quấy đến một mảnh đục ngầu, Thanh Long dù tính tình thoáng đạt, cũng chịu không được. Hắn bắt đầu hối hận xếp đặt làm cho Kì Lân thức tỉnh, sớm biết như thế, còn không bằng làm cho Kì Lân chỉ là Tường Lân đại tướng quân thì hảo rồi..

“ Không nói chuyện với người, đi qua một bên đi, con giun thối!” nếu có người gọi Thanh Long như vậy, cũng chỉ có phượng hoàng bốc đồng, mắng xong Thanh Long, lại mắng Kì Lân,” Tử Kì Lân, lại gạt ta, xem hỏa cầu.....”

Ngâm mình ở trong nước hết rửa lại chùi, phượng hoàng rốt cục phát hiện vũ mao mình thiệt sáng, nửa điểm không có vết bẩn, lập tức mới giận cũ giận mới, xông vào Kì Lân trút giận.

Mắt thấy phượng hoàng vừa mới còn cùng mình chơi đùa lại đã trở mặt, Kì Lân cười khở, không tránh không né, cứng ngắc bị đánh vài cái hỏa cầu, kim giác trên trán kim quang chớp lên, hỏa cầu hóa làm Hỏa Tinh, mọi nơi vẩy ra, tung tóe đến mặt nước, liền phát rathanh âm, vài hơi nước bạch sắc bốc lên, biến mất trong không khí.

“ Nước biển Lưu Ly Hải của ta a.....”

Thanh Long ở bên cạnh thấy thế trong lòng kêu rên, những giọt nước ở đây đều là kết *** từ thưở khai sinh lập địa, mỗi một giọt, hoàn toàn không thể tái sinh.

“ Tiểu Thuấn, đừng nóng giận, người xem, rửa xong, vũ mao của người thật đẹp a, so với thái dương trên bầu trời còn muốn lóng lánh sáng rọi hơn, vô luận là ai gặp lại người, đều vì người mà lòng say thần mê, người là phượng hoàng xinh đẹp nhất cao quý nhất trên đời, khải khải..... Chú ý phong độ.....”

Thanh Long trên trán nổi lên ba đạo hắc tuyến, nhận thức Kì Lân gần vạn năm, chưa bao giờ biết rõ Kì Lân chất phác như thế cũng có thể nói ra lời chán ghét như vậy.

Cơ Thuấn ngẩng đầu lên thật cao, triển khai lông đuôi không ai bì nổi, ngũ thải ban lan, quả nhiên biết dùng để làm hoa mắt người, một lát sau, hắn đã tỉnh hồn lại, lại liên tiếp phun hỏa cầu tới.

“ Tử Kì Lân, ai tin đồ ngon đồ ngọt của người.”

Phun ra hỏa cầu còn không hết giận, phượng hoàng bay đến trên đỉnh đầu Kì Lân, ta mổ ta mổ ta mổ mổ mổ.....

“ ta mổ người là kẻ gặp sắc quên nghĩa, ta mổ người chần chừ, ta mổ người là vong tình phụ nghĩa, ta mổ người là không có tim không có phổi.....”

Kì Lân là da dày thịt béo, cũng nhịn không được phượng hoàng không muốn sống đang hung ác mổ, rất cục, kiên trì nửa nén hương, ôm đầu chạy thực mạng.

“ Tiểu Thuấn Tiểu Thuấn Ta sai rồi, ta sai rồi còn không được sao? Xem ta thích người, thích đến ăn không ngon ngủ không yên, người liền tha thứ ta đi.....”

“ phi, người yêu thích ta? Yêu thích ta sẽ không bò lên giường của tử hồ li.”

Cơ Thuấn nước mắt lưng tròng, ủy khuất năm đó liền thoáng cái đều phun lên tất cả

” ta toàn thân máu huyết ngược dòng, đau đến lặn đầy đất, người lại đang ở cùng thối hồ li liếc mắt đưa tình, ta bị tâm ma tra tấn thiếu chút nữa chết, người lại ở đây cùng thối hồ ly báí đường thành thân, ta

rất cực tiến thành thất linh phượng hoàng, tới tìm người tính số người còn hảo hơn, bị thối hồ ly đánh vào vòng luân hồi, ta cho người trốn ta, cho người trốn.....”

Cơ Thuần càng nói càng sinh khí, càng nói càng nảo, càng nói càng ủy khuất, không đầu không đuôi đuổi theo Kì Lân mà mỗ, xem tử Kì Lân lúc này hướng ở đâu để trốn.

Mọi việc này đều tính cùng một chỗ a? Tường Lân nhất thời dở khóc dở cười, rất cực hiểu Cơ Thuần vì cái gì sinh khí, biết tiểu phượng hoàng ghi hận, đang cùng hấn tính nợ cũ.

“ người toàn thân máu huyết ngược dòng, đau đến lặn đầy đất, ta đúng là cùng cứu vĩ hồ cùng một chỗ, nhưng không phải liếc mắt đưa tình, là muốn mượn thiên hồ tộc ẩn nấp thuật tránh né thiên kiếp, người bị tâm ma tra tấn, ta một mực canh giữ ở bên cạnh người, chỉ là người bị tâm ma che tâm trí, trước mắt chỉ thấy ta ảo giác cùng cứu vĩ hồ cùng một chỗ.”

“ gạt người gạt người gạt người..... Ta khi...tĩnh lại, rõ ràng người thấy mùi của cứu vĩ hồ ...”

“ đúng vậy, cứu vĩ hồ xác thực đã tới, đó là ta vô lực trấn trụ tâm ma của người, không thể không dùng Kì Lân kim giác cùng năng đối lấy trấn tâm linh thạch, giúp người độ kiếp.....”

“ dát? Thật sự?” Cơ Thuần ngây ngẩn cả người.

Tường Lân nhìn hấn không mỗ, tranh thủ thời gian biến trở về nhân thân, tại trên đầu phượng hoàng nhẹ nhàng một gõ, thở dài:” người này, tiểu ngu ngốc a.....”

“ ta, ta mới không ngu ngốc.....”

Cơ Thuần vọt chết mạnh miệng nói một câu, chính là trên mặt lại đỏ bừng, cẩn thận ngẫm lại..... Lúc ấy tiến hóa thất linh, trong quá trình xác thực mơ mơ hồ hồ cảm giác được có một lực lượng quen thuộc đang thủ hộ bên người, chẳng lẽ thật sự là hấn hiểu lầm?

“, về sau cứu vĩ hồ tại sao đem người đánh vào vòng luân hồi?”

Tường Lân cười khổ nói:

” Vốn là ý định duy trì đến khi người tĩnh lại, nói *** tường mọi chuyện, cho người ngoan ngoãn chờ ta ứng kiếp trở về, không cho phép chạy loạn, không cho phép gặp rắc rối, muốn gặp rắc rối cũng chờ ta trở lại..... Khái khái, ai ngờ mất kim giác, thiên hồ tộc ẩn nấp thuật cũng mất hiệu lực, khi đó ta trốn tránh vạn năm kiếp đã mấy ngày, thoáng cái đã bị chín đạo kiếp đánh vào vòng luân hồi, cùng cứu vĩ hồ không có vấn đề gì.”

Cơ Thuần “ a” một tiếng, nói:” khó trách ta sau khi tĩnh lại chỉ thấy bên người có một hồ to bị sét đánh ra, còn tưởng rằng là ứng kiếp tiến hóa của ta, nguyên lai là người.....”

Nói đến đây, hấn đột nhiên dừng lại, cánh vừa thu lại, hóa hình người, trên mặt một bộ xấu hổ:” là ta hiểu lầm người, có đau hay không?”

Nói, lấy tay sờ sờ nơi vừa mỗ. Phượng hoàng dùng nhân sâm linh chi ngàn năm... linh dược vi thực, tất nhiên là ngày thường bằng cơ ngọc phụ, một đôi tay mềm lại mềm, mòm mòm khiến Tường Lân thoải mái toàn thân, trên mặt lại cố ý vo thành một nắm, ai ai kêu lên:” đau nhức đau nhức đau nhức..... Trên mặt chỗ nào cũng đau nhức..... Phía dưới..... Mặt phải.....”

“ Kì Lân ca ca, không đau không đau, ta hôn nhẹ người sẽ bớt đau đớn”

Kì Lân biến giáo hoạt. Vị ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, Thanh Long ở một bên tức giận thâm mắng, nghĩ đến mình đến nay cô đơn một người, không khỏi thở dài một hơi.

“ thối con giun, người vì cái gì cũng ở đây trong?”

[Khứ: Người ta ở trong này suốt mà ...]

Cơ Thuần bên tai nghe được tiếng thở dài, lúc này mới ý thức được bên cạnh còn đứng một tên Thanh Long, nghĩ đến vừa rồi hôn lên hai gò má của Kì Lân, đều bị Thanh Long nhìn thấy, lập thẹn quá hoá giận.

“ người cuối cùng cũng nhìn thấy ta.” Thanh Long vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười,” ta cùng Kì Lân cùng một chỗ ứng kiếp, đương nhiên cũng ở trong đây.”

Cơ Thuấn từ trên xuống dưới xem xét hần vài lần, cười nhạt nói:

” tằm tặc, người cũng vào luân hồi, Kì Lân ca ca nhà của ta là vì không có kim giác mới bị chín đạo kiếp lôi bắt rơi, người không phải là cũng bị bắt rơi tới chứ, con giun chính là con giun, da mỏng thịt non, tùy tiện bỏ cái sẽ không hảo.”

Thanh Long chán nản, một hồi lâu mới tức giận nói:” tính ta hay xen vào việc của người khác, sớm biết tính tình tiểu phượng hoàng người đáng chán ghét như thế, ta sớm nên làm cho cừu vĩ hồ mang theo kim giác Kì Lân bỏ trốn mất dạng, khiến Kì Lân cả đời cũng nhớ không nổi người.”

Cơ Thuấn nghiêng đầu, liếc Kì Lân, đắc ý cười to:” mới không, Kì Lân ca ca sẽ không quên ta.” tại Tường phủ, Tường Lân đối với hần nhiều sủng nịch a.

“ Tiểu, Tiểu Thuấn” cái trán Tường Lân rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh, Cơ Thuấn vừa rồi thoáng nhìn, giống như khoe mắt rút gân a.

Cơ Thuấn lại liếc tới.

“ Kì Lân ca ca, không cần để ý tới thói con giun, chúng ta trở lại Nam Sơn a.”

Tự cho là mị nhân học được mười phần, chứng kiến Kì Lân ngẩn người t, Cơ Thuấn trong nội tâm thỏa mãn như được uống mười cân mật ngọt, đầu dự đoán được Kì Lân là bị mị nhân rút gân của hần mà bị hù cho sợ.

“ hảo..... Ách, không được!”

Tường Lân phục hồi *** thần lại, nhìn thoáng qua Thanh Long đang bưng lấy bụng cười đến ngả nghiêng, nhìn không được trừng một cái lãnh nhãn, Thanh Long che môi, làm vài cái thủ thế, thừa dịp Cơ Thuấn không chú ý, tranh thủ thời gian chạy đi, không biết trốn đến đâu cười to. Phượng hoàng vút mị nhân..... Thiên.....

“ vì cái gì không được?” Cơ Thuấn nóng nảy, cũng bắt chấp vút mị nhân, nắm chặt cổ áo Tường Lân lớn tiếng nói,” người lại không nghĩ muốn ta?”

Tường Lân cười khổ, vỗ vỗ lưng Cơ Thuấn, nói:

” Tiểu Thuấn, ta còn đang ứng kiếp, sau trăm tuổi, kiếp số tan hết, mới có thể trở lại Nam Sơn, ngược lại người..... Người đã là thất linh phượng hoàng, tại sao bị đánh hạ phạm giới, liền nhân thân đều biến không được, nếu không phải ta vừa vặn gặp được người, chẳng phải là.....”

Nghĩ lại tới mới nhớ lần đầu gặp gỡ, phượng hoàng bị giam trong ***g chim, Tường Lân lúc này nhìn không được một thân mồ hôi lạnh.

“ dát? Cái này..... Cái kia.....” Cơ Thuấn áp ứng, còn trong chốc lát mới xoay động mắt, bưng lấy bụng kêu đau,” Kì Lân ca ca, ta thật đói, thật đói, đã lâu không ăn.”

Tại thời gian chống lại cửu chuyển chi kiếp, trong ảo giác xuất hiện thân ảnh Kì Lân, vì vậy mà nhất thời phân thân, mới bị bắt rơi tới phạm giới, quyết định không cho Kì Lân ca ca biết rõ, mắc cỡ chết.

Tường Lân sao không biết hần là giả vờ, nhưng là nghĩ đến mấy ngày này, Cơ Thuấn là phượng hoàng cao quý nhưng bốc đồng như vậy, một người ở bên ngoài, vô thân vô cố (không người nương tựa), cũng chịu ít nhiều khổ a, lòng của hần lại mềm nhũn.

“ hảo, chúng ta về nhà, mua cho người linh chi, mua cho người nhân sâm, cho người ăn thật no.”

“ ta biết rõ Kì Lân ca ca đối với ta tốt nhất!” Cơ Thuấn vội vàng nịnh nọt vài câu, tiện thể tặng kèm một cái ‘ mị nhân ‘ mình khổ cực tập luyện hồi lâu.

Tường Lân thái dương có chút co rúm, sau đó bắt đầu âm thầm tính toán, tiểu phượng hoàng ăn như thế, tướng quân phủ của hần có thể cung ứng không nổi, xem ra tốt xấu cũng phải đem Thanh Long đưa lên ngôi vị hoàng đế, thuộc linh được ngự hiệu, mới có thể nuôi được phượng hoàng rất kén chọn. Dù sao năm

đó hẳn cũng đáp ứng muốn tới hiệp trợ Thanh Long thủ hộ quốc gia này, hẳn là Kì Lân cũng cam tâm làm bảo tiêu, như chính tông Thanh Long làm hoàng đế cũng sẽ không có vấn đề gì a.

Nghĩ đến từ trước đến nay Thanh Long yêu thích tự do tự tại, vẻ mặt bất đắc dĩ ngồi ở trên ghế rồng, cho dù là nhân thú, Tường Lân cũng không khỏi lộ ra vài phần ác đến vui vẻ, vì tiểu phượng hoàng, đành phải hy sinh Thanh Long, nhiều nhất, khi sinh thời, hẳn nhất định phụ trách giúp Thanh Long tìm sủng nịch bảo bối là được.

Xa xa, Thanh Long bỗng dưng hắt xì một cái, cảm giác được trên lưng phát lạnh, hẳn không khỏi vuốt vuốt cái mũi.

“ ai đang tính toán ta? Cừu vĩ hồ? Hay là tiểu phượng hoàng?”

12. Chương 11: Vĩ Thanh

“ Kì Lân ca ca, nhanh lên nhanh lên.....”

Cơ Thuấn ở phía trước sôi nổi, đông nhìn nhìn, tây dạo chơi, chợt thấy phía trước một dòng sông trong vắt, bông bèo đung đưa, tràn đầy hoa đăng, hẳn lập tức hứng thú nổi lên, chạy tới đang muốn mò lên một cái để nhìn kĩ, bên cạnh có người nhắc nhở:” Tiểu công tử, đây là nhân duyên đăng, không thể đụng vào, đụng phải, mất linh.”

“ cái gì gọi là nhân duyên đăng?”

“ chính là giúp hai người yêu mến nhau được bên nhau, viết tên hai người ghi trên đèn, theo hai bờ sông ở thượng du thả đèn xuống dòng, sau đó chờ bên hết dòng, nếu như hai ngọn đèn đều bình an đến khi đến bờ sang sông bên cạnh, sẽ chứng minh hai người được nguyệt lão chúc phúc, có thể vĩnh viễn cùng một chỗ không phân ly.”

“ cái này thú vị, Kì Lân ca ca, chúng ta cũng đi phóng đèn a.”

Cơ Thuấn hào hứng bưng bưng vừa quay đầu lại, chỉ thấy Tường Lân trong tay mang theo hai ngọn hoa đăng, hẳn xông tới cười đến vô cùng ôn nhu.

“ Kì Lân ca ca, ta rất thích rất thích người.....”

“ ta cũng như vậy, Tiểu Thuấn”

Hai ngọn hoa đăng, vai sóng vai, đầu cụng đầu, dọc theo nước sông chảy xuôi, chậm rãi theo dòng chảy đến phía dưới.

Hoa kiều bên cạnh hai ngọn hoa đăng, chúng nó chăm chú ôm nhau, chưa từng cách phân.

(Toàn thư hết)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-lan-uy-phuong>